

СТИВЪН КИНГ

МИЗЪРИ

СТИВЪН КИНГ МИЗЪРИ

Превод: Весела Прошкова, Весела Еленкова

chitanka.info

Някога Пол Шелдън пишеше, за да живее.

Сега — за да оцелее!...

След жестока автомобилна катастрофа писателят Пол Шелдън е спасен от най-голямата си почитателка Ани Уилкс, която обожаваше всичките му книги за Мизъри. Тя го отвежда в уединената си къща и шинира изпонатрошените му крака, а в замяна той само трябва да напише една много специална книга — за любимата ѝ героиня.

Защото ако не го направи, тя има много начини да го принуди. Единият е иглата. Другият е брадвата. А ако и те не помогнат, тя много ще се ядоса — ама наистина много...

*Посвещавам настоящата книга на Стефани и Джим
Леонард — те си знаят защо.
Господи, наистина знаят.*

БОГИНЯТА

АФРИКА

Бих искал да изкажа специална благодарност на трите медицински лица, които ми помогнаха при написването на романа:

Ръс Дор — фармацевт

Флорънс Дор — медицинска сестра

Джанет Ордуей — психиатър.

Те ми обясниха подробностите. Ако забележите очевидна грешка, тя е допусната от мен.

„Новрил“-ът в действителност не съществува, но са познати много подобни препарати, съдържащи кодеин. За съжаление те не се охраняват достатъчно грижливо в болничните аптеки.

Всички местности и действащи лица в романа са измислени.

Стивън Кинг

I АНИ

*Когато надникнеш в бездната, бездната
също надниква в теб.*

Фридрих Ницше

1

Ъмбър — у — ун

Йърн — ъмъру — ун

Звучите проникваха дори в замъгленото му съзнание.

Но понякога звуците — подобно на болката — заглъхваха и оставаше само мъглявината. Преди нея цареше мрак, пълен мрак — може би това означаваше, че идва в съзнание? Нека има светлина (макар и замъглена), защото светлината е символ на доброто... Беше ли чувал звуците в мрака? Не можеше да отговори на нито един от собствените си въпроси. Имаше ли смисъл да ги задава? И този въпрос оставаше без отговор.

Болката съществуваше независимо от звуците и бе всеобхватна — той съзнаваше единствено това.

За известен период от време, който му се стори безкраен (пък и наистина беше такъв, защото съзнанието му бе обладано единствено от буреносна мъглявина и от болката, която изпитваше), звуците бяха единствената му връзка с реалния свят. Нямаше представа къде се намира и кой е, нито пък се интересуваеше. Искаше му се да е мъртъв, но не го съзнаваше, защото болката замъгляваше ума му като буреносен облак.

С течение на времето разбра, че болката изчезва периодично. За първи път след измъкването му от пълния мрак, последван от мъглявината, му хрумна мисъл, която нямаше нищо общо със сегашното му състояние. Спомни си за разрушената дървена подпора на кея, която стърчеше от пясъка на плажа. Когато беше малък, родителите му често го водеха на морския бряг и той винаги настояваше да седнат така, че да наблюдава подпората — напомняше му за единствения кучешки зъб на някакво чудовище. Седеше и гледаше как водата приижда и покрива коловете. После, часове по-късно, когато бяха изяди сандвичите и картофената салата и бяха изцедили последните капчици кола от термоса на баща му, когато майка му предлагаше да си тръгват, върхът на изгнилата подпора отново започваше да се показва. Отначало плахо надничаше сред прииждащите вълни, а после се появяваше изцяло. Точно когато бяха изхвърлили боклука в голямата кофа с надпис: „Пазете брега чист“, бяха прибрали играчките на Поли (казвам се Поли, аз съм Поли и

довечера мама ще намаже с плажно масло изгорялата ми кожа — тази мисъл успя да разкъса буреносния облак, който непрекъснато обвиваше съзнанието му).

... и отново бяха сгънали одеялото, подпората бе изцяло навън, почернелите, лъснали от слуз, колове бяха покрити с морска пяна. Баща му се бе опитал да му обясни, че всичко зависи от прилива, но Поли беше абсолютно убеден, че подпората е най-важна. Приливът идваше и си отиваше, подпората оставаше, само че понякога не се виждаше. Приливът не можеше да съществува без подпората.

Споменът за нея кръжеше в съзнанието му и го подлудяваше като конска муха. Опитваше се да схване смисъла му, но дълго време звуците му пречеха.

Фейън — н — н

Тъмбър — у — у — н

Понякога те спираха. Понякога *той* спираше.

Първият му ясен спомен, изтръгнат от замъгленото му съзнание, бе, че дъхът му спира; внезапно усети, че не може да диша; но това бе прекрасно, дори великолепно; беше издържал доста, но болките вече бяха непоносими — изпитваше радост, че напуска играта.

Усети как някаква уста се прилепи към неговата — несъмнено беше женска, въпреки че устните бяха твърди и сухи — дъхът на непознатата нахлу в гърлото му и изпълни белите му дробове. Щом устните се отдръпнаха, Пол за първи път усети миризмата на тъмничарката си, която против волята му бе вкарала въздух в гърдите му, все едно, че бе мъж, изнасилил съпротивляваща се жена. Дъхът ѝ вонеше на отвратителна смесица от ванилови сладки, шоколадов сладолед, сос от печено пиле и фъстъчен десерт.

Дочу глас, който изкрещя:

— Дишай, по дяволите! Дишай, Пол!

Устните ѝ отново се прилепиха към неговите. Дъхът ѝ отново нахлу в гърлото му; напомни му силния повей на вятъра, последвал преминаването на вагоните на метрото, който разпилява по перона разкъсани вестници и захвърлени опаковки от шоколад. Сетне устните ѝ се отдръпнаха и той си помисли: „За Бога, опитай се да не дишаш през носа!“, но не успя да се подчини на вътрешния глас и си помисли, че повече не може да издържа отвратителната *воня*.

— *Дишай, по дяволите!* — изкрещя невидимият глас и Пол си каза: „Ще дишам, ще направя всичко, което пожелаеш, само не ме заразявай повече.“ И наистина се опита, но преди да успее да си поеме дъх, устните ѝ (сухи и безжизнени като ивици осолена кожа) отново се долепиха до неговите и насила вкараха въздух в дробовете му.

Този път той успя да го задържи, сетне го изтласка и успя сам да си поеме дъх, за да изтика ужасната смрад. Изчака гърдите му да започнат да се повдигат, както бяха правили без чужда помощ през целия му живот, но те останаха неподвижни. Отново направи огромно усилие да си поеме дъх и този път опитът му се оказа успешен: задиша усилено, за да изтласка от себе си миризмата ѝ. Никога преди обикновеният въздух не му се бе струвал толкова благоуханен.

Мъглявината отново го обгърна, но преди да потъне в забрава, дочу мърморене на женски глас:

— Пфу! За малко да го изпусна!

„Съвсем за малко“ — помисли си той и заспа. Отново му се присъни подпората — изглеждаше толкова истинска, че му се прииска да протегне ръка и да докосне набраздените колове.

Когато се върна в предишното си унесено състояние, внезапно му хрумна връзката между подпората със сегашното му положение. Болката не идваше на приливи и отливи. Това бе последица от съня, който всъщност бе спомен. Само му се *струваше*, че от време на време болката го напуска. Тя приличаше на подпората — понякога скрита, друг път — видима, но винаги осезаема. Пол изпитваше смирена благодарност, когато болката спираше да го пришпорва сред тъмния облак, обгърнал съзнанието му, но ни най-малко не се заблуждаваше, че е изчезнала завинаги. Освен това подпорите бяха две и явно символизираха болката, но дълго преди да го осъзнае, нещо му нашепваше, че изгнилите подпори бяха собствените му счупени крака.

Измина дълго време, докато успя да отвори прилепналите си от миризливата ѝ слюнка устни и да изграчи:

— Къде съм?

Жената седеше до леглото му с книга в ръка. Авторът на книгата се наричаше Пол Шелдън. Без капчица изненада той разпозна собственото си име.

— Сайдуиндър, Колорадо — отвърна тя, след като Пол най-сетне успя да произнесе фразата. — Казвам се Ани Уилкс и съм...

— Зная — прекъсна я той. — Ти си най-голямата ми почитателка.

— Точно така — усмихната отвърна Ани.

3

Мрак. Сетне болката и мъглявината. После — усещането, че болката е постоянна, само понякога е потисната от нелек компромис, който той определяше като облекчение. Припомни си първото си усещане: беше умрял и съживен насила от вонящия дъх на жената.

И още нещо, което съзнаваше ясно: на определени интервали пръстите ѝ пъхаха в устата му някакви капсули. Не му даваше вода и когато се стопяха, капсулите горчаха ужасно, напомняха му вкуса на аспирин. Съблзняваше се да ги изплюе, но знаеше, че не бива. Защото горчивината им караше прилива да залее подпорите...

(подпори, наистина са подпори, подпорите са две, хайде, тихо сега, тихо, шштт)

... и те изчезваха за известно време.

Усети, че от време на време идва в съзнание. Когато болката намаляваше, или по-точно се разпаднаше (както навярно са се разпаднали подпорите на кея, защото нищо не е вечно, въпреки че малчуганът от онези далечни дни навярно би се присмял на подобна сентенция), той започваше по-бързо да възприема външните предмети. Така успя да се върне към реалния свят, към който принадлежеше. Спомни си, че се казва Пол Шелдън и пише два вида романи — интересни и бестселъри. Беше успял да се ожени и да се разведе два пъти. Пушеше прекалено много (или поточно беше пушил преди „всичко това“, независимо от значението, което влагаше в този израз). Беше преживял нещо ужасно, но все още беше жив. Тъмният облак бързо се разсейваше. Дълго преди най-голямата му почитателка да му донесе старата пишеща машина с усмихната беззъба уста и прегракнал глас, Пол бе осъзнал, че здравата го е загазил.

Някаква пророческа частица от съзнанието му я бе забелязала, преди сам той да разбере, че я вижда. Същата тази частица прозря в душата ѝ преди самия него. Единствено така Пол си обясняваше факта, че присъствието на Ани му вдъхваше най-зловещи представи. Когато тя влезеше в стаята му, писателят веднага се сецаше за обожаваните от африканските племена идоли от романите на Радър Хагард, за каменни истукани и за зловеща съдба.

Представата за Ани Уилкс като африканско божество от романите „Тя“ или „Рудниците на цар Соломон“ беше нелепа, но ѝ подходеше. Тя бе едра жена, която с изключение на големия си увиснал бюст под вечния сив пуловер не притежаваше формите, характерни за нежния пол. Неизменните вълнени поли, които носеше вкъщи (за работа навън се оттегляше в спалнята си и навличаше джинси), прикриваха закръглеността ѝ. Едрото ѝ тяло напомняше непревземаема крепост, прегради и барикади по пътищата, сякаш по него нямаше нито едно отворено пространство, нито една създадена от природата цепнатина.

Но най-тревожно му действаше чувството за нейната монолитност, сякаш Ани нямаше кръвоносни съдове, нито вътрешни органи — сякаш от глава до пети бе едно солидно парче. Все повече се убеждаваше, че очите ѝ всъщност бяха изрисувани и се движеха както очите на портретите, които те следват с поглед от стената, където са окачени. Хрумна му, че ако се опита да бръкне с два пръста в носа ѝ, не ще проникне дори милиметър, защото ще се сблъска със солидна (но леко податлива) преграда; че дори сивият ѝ пуловер, натруфените домашни поли и избелелите работни панталони са част от солидното ѝ, монолитно тяло. Никак не му бе чудно, че му приличаше на идол от приключенски роман. Отначало присъствието ѝ те караше да се чувстваш неловко, сетне те изпълваше с ужас. Подобно на идол, тя отнемаше всичко останало.

Не, почакай, не е честно. Всъщност му даваше нещо — таблетките, които помагаша на прилива да залее подпорите.

Таблетките бяха приливът. Ани Уилкс олицетворяваше периодичното му нахлуване, благодарение на което таблетките попадаха в устата му като понесени от вълните отломки. Даваше му по две на шест часа; отначало не я виждаше, усещаше само как пъха пръстите си в устата му (много скоро той се научи жадно да смуче двата ѝ пръста, въпреки горчивия вкус на лекарството); по-късно забеляза, че непрекъснато носи един и същ пуловер и една от многобройните — си поли, обикновено носеше под мишница евтино джобно издание на някой от романите му. Нощем се появяваше издокарана в натруфен розов пенъоар, лицето ѝ лъщеше от крем (Пол веднага се досети за главната му съставна част, въпреки че никога не бе виждал кутийката; достатъчно му бе да подуши силната миризма на ланолин). Появяването ѝ го изтръгваше от полусънното му състояние — Ани държеше таблетките в шепата си, а лунният сърп надничаше през прозореца зад солидните ѝ рамена.

След време, когато страхът му надви болката, Пол разбра с какво го тъпче. Лекарството се наричаше „Новрил“ — болкоуспокояващо средство с голямо съдържание на кодеин. Не се налагаше да му носи често подлогата, защото приемаше само течности и желатин (докато бе в безсъзнание го бе хранила интравенозно), а и защото лекарството предизвикваше запек. Но то имаше и много по-сериозен страничен ефект — причиняваше задушаване при по-чувствителните пациенти. Тъй като повече от осемнайсет години Пол бе страстен пушач, той не се смяташе за особено чувствителен, но дишането му бе спряло поне веднъж (а може би и повече, докато е бил в безсъзнание). Тогава Ани го бе съживила с изкуствено дишане. По-късно той заподозря, че едва не го беше убила със свръхдоза от медикамента. Ани се мислеше за всезнаеща, но всъщност не беше такава. Той постепенно научаваше повече подробности за нея, които го плашеха. Около десет дни след „възкръсването“ му от черния облак Пол откри почти едновременно три неща. Първо, Ани притежаваше огромни запаси от „Новрил“ (както и от много други лекарства). Второ, той се бе пристрастил към медикамента. Трето, Ани Уилкс беше луда за връзване.

Мракът бе преди болката и буреносния облак. Пол започваше да си спомня какво бе предшествало мрака, докато Ани му разказваше случилото се с него. Веднага, щом бе задал традиционния за идващите в съзнание хора въпрос, Ани му съобщи, че се намира в Сайдуиндър, Колорадо, а освен това, че е прочела поне по два пъти всеки един от осемте му романа, а най-любимите ѝ — с главна героиня Мизъри — по четири, пет, може би шест пъти. Единственото ѝ желание бе той да ги пише по-бързо. Каза, че едва повярвала на очите си, когато разбрала, че пациентът ѝ наистина е известният Пол Шелдън — бе научила името му от паспорта му в портфейла.

— Между другото, къде ми е портфейлът? — запита Пол.

— На сигурно място — усмивката ѝ внезапно помръкна, присвитите ѝ очи се втренчиха в него, погледът ѝ го уплаши. Все едно се бе натъкнал на дълбока пропаст сред приветлива ливада, прикрита от летните цветя.

— Нима мислиш, че ще открадна нещо?

— Естествено, че не. Просто... „Просто, защото останалата част от живота ми е в него — помисли си той. — Животът ми извън тази стая, извън болката, извън начина, по който времето се разтяга като дъвка, което отегченото дете измъква от устата си. Точно така се чувствам час, преди, да ми даде таблетките.“

— Просто какво, мистър Мъжага? — упорито повтори тя и Пол с ужас установи, че присвитите ѝ очи притъмняха. Пропастта се разширяваше, сякаш в главата ѝ ставаше земетресение. Той дочу пронизителния вой на вятъра и внезапно си представи как Ани го премята през солидното си рамо, сякаш хвърля чувал през каменна ограда, изнася го навън и го праща в преспите. Той неизбежно ще измръзне до смърт, но преди това счупените му крака ще го побъркат от болка.

— Баща ми ме е учил да пазя портфейла си — отвърна той и се учуди на лекотата, с която скалпи лъжата. Всъщност баща му си бе поставил за цел да го забелязва колкото е възможно по-малко и

доколкото си спомняше, Пол бе получил от него само един съвет. Когато навърши четиринайсет години, баща му му връчи презерватив в плик и каза:

— Сложи го в портфейла си и ако се възбудиш, докато натискаш мацето в колата си, не забравяй да го използваш. И без това светът е пълен с копелета, хич не ми се иска да влезеш в казармата на шестнайсет години.

Пол се сепна и продължи:

— Сигурно ми го е повтарял толкова пъти, че ми го е втълпил завинаги. Съжалявам, ако съм те засегнал.

Ани се отпусна. Усмихна се. Пропастта се затвори. Летните цветя отново кимаха приветливо. Хрумна му, че ако удари усмихнатото ѝ лице, ръката му ще срещне само податлива тъмнина.

— Не съм се обидила. На сигурно място е. Почакай — имам изненада за теб.

Върна се с купичка супа, от която се вдигаше пара, на повърхността ѝ плуваха парченца зеленчук. Отначало Пол мислеше, че няма да може да хапне нито лъжица, но за свое учудване супата му се услади. Ани изглеждаше доволна. Докато го хранеше, му разказа какво се бе случило и Пол постепенно си припомни всичко, без да разбере как се е озовал в дома ѝ със счупени крака. Притесняваше се от начина, по който възприемаше фактите — сякаш бе герой от разказ или от пиеса, чиято невероятна съдба бе плод на въображението на автора.

Била отишла до Сайдуиндър с камионетката си, за да купи продукти и фураж за добитъка. А освен това — да разгледа книгите в Уилсънс Дръг Сентър. Това се случило в сряда, почти преди две седмици, а новите книги винаги пристигали във вторник.

— Всъщност си мислех за теб — продължи Ани, докато го хранеше и умело избърсваше със салфетка слюнката от крайчеца на устата му. — Ето защо съвпадението ми се стори невероятно. Надявах се да са получили джобното издание на „Рожбата на Мизъри“, но нямах късмет.

До обяд метеоролозите уверено предричали, че задаващата се буря ще се отклони на юг, към Ню Мексико и към Сангре де Кристос.

— Точно така — прекъсна я Пол и си спомни всичко. — Казаха, че ще промени посоката си. Ето защо тръгнах с колата — той се опита

да премести краката си. Прониза го страхотна болка, която го накара да изстене.

— Не си прави експерименти — посъветва го Ани. — Ако краката ти проговорят, не ще ги накараш да млъкнат, а таблетки ти се полагат едва след два часа. И без това ти давам прекалено голяма доза.

„Защо не съм в болница?“ — този въпрос безспирно го терзаше, но засега и двамата го избягваха.

— Когато отидох в магазина за фуражи, Тони Робъртс ме посъветва да натисна здраво педала, ако искам да се прибера, преди бурята да ме заvari по пътя. Отвърнах му...

— Далече ли сме от града? — прекъсна я Пол.

— Доста — уклончиво отвърна тя и погледна през прозореца. Последва неловко мълчание и Пол се изплаши от лицето ѝ. Изражението му подсказваше, че отново е откачила. Стори му се, че отново е изправен пред тъмната пропаст сред планинската поляна — в дълбините ѝ не растяха цветя. Явно бе, че за миг жената се е откъснала от опорните точки на живота си, забравила е за какво говори, напълно е загубила паметта си, Преди време, когато правеше проучванията си за „Мизъри“ (първата книга от четирилогията, която през последните осем години бе главен източник за доходите му), Пол бе посетил приют за душевноболни и бе забелязал същото изражение, или по-скоро — липсата на изражение върху лицата на пациентите. Лекарите наричаха това състояние „кататония“. Но писателят се ужаси, защото Ани само донякъде приличаше на изпаднал в пристъп човек — стори му се, че в този миг в главата ѝ е издигната солидна стена, в която не се забелязва дори най-малката пролука.

Сетне, лека-полека, лицето ѝ се проясни, сякаш мислите ѝ нахлуха обратно. Само че думата „нахлуха“ бе неточна. Ани се загреваше като скара за филийки или електрическа възглавничка.

— Казах на Тони, че бурята отминава на юг — отначало Ани говореше бавно, сякаш беше изтощена, но после гласът ѝ стана нормален и отново прозвуча бодро. Само че Пол вече беше нащрек: всичко, което казваше, бе странно, някак си неестествено, сякаш слушаше фалшиво изпълнение на добре позната песен.

— ... но той отвърна, че май не е така. Казах си: „Я по-добре да се метна на камионетката и да потеглям.“

— На ваше място бих останал в града, мис Уилкс — посъветва ме Тони. — Ей сега съобщиха по радиото, че се очаква страхотен ураган и никой не е подготвен.

— Но аз, естествено, трябваше да се прибера, за щото няма кой да нахрани животните. Най-близките ми съседи са семейство Родимън, пък и те са на доста мили оттук. При това не ме обичат.

Докато изричаше последните думи, тя отново го изгледа под око, но Пол не отговори и Ани повелително почука с лъжицата по ръба на купичката.

— Нахрани ли се?

— Да, благодаря, беше много вкусно. Имаш ли много домашни животни?

„Защото — помисли си той — това би означавало, че се нуждае от помощник, или поне от приходящ наемен работник.“ „Помощ“ беше ключовата дума. Бе забелязал, че Ани не носи венчална халка.

— Не са много. Шест кокошки и две крави. Плюс Мизъри.

Пол примигна, а Ани се засмя:

— Вероятно ще ме намразиш, защото съм нарекла свинята си на името на смелата и красива героиня от романите ти. Но не съм искала да те обидя — за миг тя спря и размисли, сетне добави: — Много е дружелюбна.

Ани набръчка нос и внезапно заприлича на свиня, приликата се подсилваше от щръкналите дебели косми върху брадичката ѝ. Започна да грухти, а писателят я изгледа смаяно.

Тя не му обърна внимание, отново бе откачила, погледът ѝ бе замъглен. Очите ѝ бяха помътнели и отразяваха блещукането на нощната лампа.

След малко се сепна и продължи:

— Успях да измина около пет мили, после заваля сняг — бурята винаги връхлита неочаквано в нашия край. Продължих да пълзя по шосето със запалени светлини и внезапно забелязах встрани от пътя преобърнатата ти кола. Фаровете не бяха запалени — укоризнено отбеляза тя.

— Бурята ме изненада — отвърна Пол. По-късно щеше да си спомни, че отгоре на всичко бе мъртво пиан.

— Спрях, защото се намирах на върха на хълма и пътят беше равен. Ако се движех по нанагорнище, сигурно нямаше да го направя.

Сигурно ще ти се сторя коравосърдечна, но снегът вече бе затрупал пътя и не бях сигурна, че ще мога да потегля отново. Много по-лесно бе да си кажа: „О, навярно пътниците са се измъкнали и са заминали на автостоп“ и т.н. и т.н., но бях на върха на хълма, точно след къщата на Родимънови, а там шосето е равно. Затова спрях и щом излязох, дочух стенания. Това бе ти, Пол.

Втренчи се в него със странна майчинска усмивка.

За пръв път в ума на Пол Шелдън ясно се оформи мисълта, че здравата го е загазил. На тази жена ѝ хлопаше дъската.

Тя остана още двадесетина минути до леглото му и продължи да разказва. След поглъщането на супата болката в краката му се пробуди. С усилие на волята се вслушваше в думите ѝ, но част от съдържанието им му се изплъзваше. Умът му бе раздвоен. Слушаше как Ани го измъкнала от останките на колата му — тази част от ума му бе завладяна от пулсиращата болка — приличаше му на старите счупени подпори, които се появяваха сред вълните на оттеглящия се прилив. В друга, отделна част на съзнанието си виждаше как седи в хотел „Булдерадо“ и завършва новия си роман, който — слава Богу — този път не бе посветен на Мизъри Частийн. *Най-сетне беше мъртва, беше се споминала пет страници преди края на романа „Рожбата на Мизъри“*. Смъртта ѝ бе потопила в скръб целия ѝ дом. Пол също се бе разплакал, но сълзите му бяха предизвикани от истеричен смях.

Докато довършваше новата си книга съвременен роман за някакъв крадец на леки коли, си припомни момента, в който бе напечатал последното изречение от „Рожбата на Мизъри“: *„И тъй, Ян и Джофри напуснаха заедно двора на църквата в Литъл Дънторп, като търсеха взаимна подкрепа в скръбта си, твърдо решени да се върнат към живота.“* Докато печаташе изречението, Пол се кикотеше така лудешки, че напечатана няколко погрешни букви и няколко пъти му се наложи да преписва. Слава Богу, че разполагаше с коригираща лента. Сетне написа отдолу „КРАЙ“ и заподскача из стаята — същата тази стая в хотел „Булдерадо“ — като крещеше:

— Най-сетне съм свободен, велики Боже, най-сетне съм свободен! Тъпата кучка най-сетне обърна петалата!

Новият му роман се наричаше „Бързи коли“ и когато го свърши, никак не му беше смешно. Остана за миг пред пишещата машина и си помисли: „Може би току-що си спечелил наградата за най-добра американска книга през следващата година, приятелю.“ Сетне вдигна...

... леко одраскване по лявото слепоочие, но то беше незначително. Обаче краката ти... дори в падащия мрак забелязах, че

краката ти не бяха...

... телефонната слушалка и си поръча бутилка скъпо шампанско. Помнеше, че докато чакаше келнера, се разхождаше напред-назад из стаята, където бе завършил всичките си книги от хиляда деветстотин седемдесет и четвърта година насам. Помнеше, че даде петдесет долара бакшиш на келнера и го попита за прогнозата за времето. Доволно усмихнатият прислужник му съобщи, че се очаквало бурята да се отклони на юг, към Ню Мексико. Помнеше звука на отварянето на бутилката и сладниково тръпчивия вкус на първата глътка; помнеше, че отвори пътническата си чанта и намери самолетния билет за Ню Йорк; помнеше как импулсивно реши...

... да те закарам право вкъщи! Трудничко ми бе да те кача в камионетката, но виждаш, че съм доста силна. Увих те в одеялата, които винаги нося със себе си. Още тогава, в мрачината, ми се стори, че те познавам. Помислих си, че може да...

... да извади старата си „Камаро“ от гаража и да потегли на запад, вместо да се качи на самолета. По дяволите, кой ли го очакваше в Ню Йорк? Единствено къщата му — пуста, мрачна, неприветлива, а може би ограбена. „Майната му!“ — помисли си той и отново отпи от шампанското. — „Тръгни на запад, младежо, тръгни на запад!“ Лудешката идея ужасно му се понрави. Ще вземе само една смяна дрехи и...

... чантата, която намерих. Взех я, огледах се, не видях нищо друго, пък и се страхувах да не умреш в ръцете ми. Затова натиснах педала на „Старата Беси“ и взех...

... ръкописа на „Бързи коли“, после ще потегли към Вегас, към Рино или може би към „Града на ангелите“. Отначало идеята му се стори глуповата — подобно пътешествие повече подходеше на двайсет и четиригодишния хлапак, който навремето бе продал първия си роман, а не на улегналия четирийсет и двегодишен писател. След няколко чаши шампанско му хрумна, че идеята е великолепна, дори благородна — велика одисея, която ще му помогне да се приспособи към реалността след измисления свят на романа. И тъй, бе...

... да умираш. Сигурна бях, че ще умреш. Затова извадих портфейла от задния ти джоб, погледнах шофьорската ти книжка и видях името Пол Шелдън. Помислих си, че е съвпадение, но те познах и на снимката. Толкова се изплаших, че трябваше да се подпра на

масата — отначало ми се стори, че ще припадна. След малко ми хрумна, че навярно приликата е случайна, знаеш колко са лоши тези снимки на шофьорските книжки — но след това открих членската ти карта за писателската гилдия и разбрах, че си...

... загазил, когато снегът заваля. Но много преди това си бе осигурил срещу двайсет долара бакшиш втора бутилка шампанско от бара на „Булдерадо“ и я бе изпил по пътя, докато небето над него притъмняваше. Източно от тунела „Айзенхауер“ бе напуснал аутобана, защото шосетата изглеждаха сухи. По дяволите, бурята се отклоняваше на юг, а проклетият тунел го изнервяше. През цялото време слушаше стари мелодии по касетофона, поставен под таблото, и не чу новините по радиото. Едва когато колата му започна да поднася, Пол осъзна, че го заплашва сериозна опасност — бурята не отминаваше на юг, а навярно идваше право към него и здравата го бе загазил,

(точно както е загазил в момента)

но беше прекалено пиян и си въобрази, че ще се измъкне невредим. Ето защо бе продължил, вместо да спре в Кана и да потърси хотел. Спомни си как небето притъмня, как започна да се отърсва от въздействието на шампанското и как се наведе напред, за да вземе цигарите от таблото. Колата поднесе за последен път, той се опита да я овладее, но не успя. Последва приглушен удар, след което светът се преобърна. Започна...

... да крещиш. Тогава разбрах, че ще оживееш. От опит зная, че умиращите нямат сили да викат. Реших, че ще те *накарам* да оживееш. Напъхах в устата ти таблетки за успокояване на болките и ти заспа. Когато се събуди, закрещя отново, затова ти дадох още няколко. Известно време имаше висока температура, но успях да се справя с нея. Един-два пъти беше на косъм от смъртта, но сега всичко е наред, бъди спокоен.

Тя стана от леглото.

— А сега трябва да почиваш, Пол. Трябва да възвърнеш силите си.

— Краката ме болят.

— Вярвам ти. След час ще получиш лекарството си.

— Моля те, сега — унизително бе да се моли, но едва се съдържаше. Приливът се бе оттеглил и назъбените подпори стърчаха

заплашително, нямаше сили да се пребори с тях.

— След един час — строго заяви Ани и се отправи към вратата. В едната си ръка държеше празната купичка и лъжицата.

— Почакай!

Тя се обърна и го изгледа едновременно нежно и строго. Изражението ѝ не му се понрави, *никак* не му се понрави.

— Казваш, че си ме измъкнала от колата преди две седмици?

Ани отново изглеждаше объркана и притеснена. След време той щеше да разбере, че тъмничарката му губеше представа за времето.

— Горедолу...

— Бил съм в безсъзнание?

— Почти непрекъснато.

— Как си ме хранила?

Тя го изгледа и рязко отвърна:

— Венозно.

— Венозно? — повтори той и го побиха тръпки. Ани явно помисли, че не е разбрал, затова побърза да обясни:

— Чрез системи. От тях са и белезите върху ръцете ти. Дължиш ми живота си, Пол. Надявам се, че няма да го забравиш.

Сетне си отиде.

Часът отмина. Най-сетне часът отмина.

Пол лежеше в леглото облян от пот и същевременно трепереше. В съседната стая радиото работеше — отначало прозвучаха изпълнения на „Хоуки“ и „Хот липс“, после се намесиха гласовете на дисководещите от онази шантава радиостанция в Синсинати. Говорителят направи реклама на някакви ножове, съобщи телефонен номер и осведоми слушателите от Колорадо, които умираха за комплект от ножовете, че телефонистките имат готовност за обажданията им.

Пол също имаше готовност.

Тя се появи точно когато часовникът в съседната стая удари осем. Носеше две таблетки и чаша вода. Седна на леглото, а Шелдън нетърпеливо се подпря на лакти.

— Най-сетне преди два дни успях да купя новата ти книга — съобщи Ани. Кубчетата лед потропваха в чашата. Звукът го подлудяваше. — „Рожбата на Мизъри“. Луда съм за нея. Интересна е като останалите, дори е по-хубава. Мисля, че е най-хубавата.

— Благодаря — успя да изрече той. Челото му бе обляно от пот. — Моля те... краката ми... умирам от болка.

— Знаех, че Мизъри ще се омъжи за Ян — замечтано произнесе Ани — и смятам, че след време Джофри и Ян ще се сдобрят. Права ли съм? — но веднага го прекъсна: — Не, не ми казвай! Ще го прочита сама. Прави ми удоволствие да чета бавно книгите ти. Струва ми се, че изминава безкрайно дълго време до публикуването на новия ти роман.

Болката пулсираше в краката му и опасваше като стоманен обръч гениталиите му. Плахо бе докоснал тази област и му се бе сторило, че тазът му е здрав, но някак си странно изкривен. Но краката му от колената надолу навярно бяха раздробени — нямаше сили да ги погледне. Достатъчно му бе да види безформените си крайници под завивката.

— Моля ви, мис Уилкс! Болката е...

— Казвай ми Ани. Всички приятели ме наричат така.

Подаде му чашата, която беше хладна и влажна. Таблетките останаха в ръката ѝ. Те бяха приливът. Ани бе луната и водеше със себе си прилива, който щеше да покрие подпорите. Жената поднесе таблетките към устата му и той моментално я отвори... но тя отдръпна ръката си.

— Позволих си да надникна в чантата ти. Не се сърдиш, нали?

— Не. Лекарството...

Капчиците пот върху челото му бяха ту топли, ту студени. Нима щеше да изкрещи? Струваше му се, че ще го направи.

— Видях някакъв ръкопис — продължи тя. Държеше таблетките в дясната си ръка, сетне ги прехвърли в лявата. Очите му ги последваха. — Наречен е „Бързи коли“. Разбрах, че не е за Мизъри — тя го изгледа с леко неодобрение, примесено с майчинска обич. — През деветнайсети век не е имало нито бързи, нито бавни коли. — Ани се засмя на собствената си шега, сетне продължи:

— Позволих си да го прелистя, нали не възразяваш?

— Моля те... — изстена той. — Не възразявам, но моля...

Ани наклони лявата си ръка. С тихо потракване таблетките колебливо се изтърколиха в другата ѝ шепа.

— А ако го прочета? Ще имаш ли него против да го прочета?

— Не... — Костите му бяха раздробени, краката му — набучени с парчета стъкло. Успя да измайстори някакво подобие на усмивка. — Разбира се, че нямам нищо против.

— Защото не бих се осмелила да го сторя без твое разрешение — сериозно заяви Ани. — Уважавам те прекалено много. Всъщност те обичам, Пол. — Внезапно тя се изчерви. Една от таблетките падна върху завивките. Пол се опита да я сграбчи, но жената го изпревари. Болният изстена, но Ани не му обърна внимание; беше сграбчила таблетката и разсеяно се взираше в прозореца; след малко продължи:

— Искам да кажа, че обичам ума ти, творческите ти способности.

Единственото нещо, което му хрумна в отчаянието му, бе да произнесе:

— Зная. Нали си най-голямата ми почитателка.

Този път тя реагира моментално, лицето ѝ засия.

— Точно така. Ще я прочета като твоя почитателка, въпреки че не харесвам толкова другите ти книги.

— Съгласен съм — отвърна Пол и притвори очи. „Съгласен съм, дори можеш да направиш книжни шапки от страниците на ръкописа, но моля те... разбери, че умирам...“

— Добър човек си — нежно промълви тя. — Разбрах го, когато прочетох книгите ти. Не може да е лош човекът, измислил Мизъри Частийн.

Внезапно Пол усети пръстите ѝ в устата си. Изсмука таблетките измежду тях, още преди Ани да поднесе преливащата чаша с вода към устните му.

— Приличаш на бебе — промълви тя. Пол не я виждаше, защото очите му все още бяха затворени, усети парещите си сълзи. — Но добро бебе. Искам да ти задам хиляди въпроси... искам да науча всичко.

Тя стана и пружините изскърцаха.

— Двамата ще бъдем много щастливи тук — продължи Ани.

Въпреки че потръпна от ужас, Пол остана да лежи със затворени очи.

Приливът дойде и той се унесе. Известно време телевизорът в съседната стая работеше, сетне спря. Понякога часовникът биеше и болният се опитваше да преброи ударите му, но все не успяваше.

„Венозно. Чрез системи. От тях са белезите върху ръцете ти.“

Повдигна се на лакът, с опипване успя да запали лампата и огледа ръцете си — в свивките на лактите имаше дупки, изпълнени с почерняла кръв. Отпусна се обратно в леглото, втренчи се в тавана и се заслуша във вятъра. Намираще се сред Скалистите планини в разгара на зимата, беше пленник на жена, която не бе с всичкия си и го бе хранила интравенозно, докато е бил в безсъзнание, която очевидно разполагаше с неизчерпаем склад от наркотици и която не бе съобщила никому, че Пол Шелдън се намира в дома ѝ.

Всичко това беше важно, но Пол започна да осъзнава, че има нещо още по-важно: настъпваше отлив. Нетърпеливо зачака звъна на часовника. Знаеше, че още е рано, но реши, че е време да се приготви за ударите му.

Беше луда, но той не можеше без нея.

„Лошо ми се пише“ — помисли си той и се втренчи сляпо в тавана, докато челото му отново се обсипа с капчици пот.

На другата сутрин Ани пак му донесе супа и му събщи, че е прочела четирийсет страници от „ръкописната му книга“. Каза, че ѝ се струвала по-слаба от предишните му романи.

— Трудно следя действието. То непрекъснато се пренася ту напред, ту назад във времето.

— Технически похват — това е всичко — отвърна Пол. В момента болката бе намалела и той можеше да обмисля думите си. — Технически похват. Темата... темата диктува формата — без да знае защо, но си въобразяваше, че Ани се интересува от подробностите на писателската професия. Бог му е свидетел, че с тях замайваше главите на посетителките на кръжоците, пред които изнасяше лекции в младостта си. — Нали разбираш, момчето е объркано, ето защо...

— Да, много е объркано и затова не е толкова интересно. Не твърдя, че Тони Бонасаро е безинтересен — ти просто не си в състояние да сътвориш безинтересен герой — просто не е толкова интересен. А цинизмите! Всяка втора дума започва с буквата „е“.

Тя се замисли, хранеше го автоматично и избърсваше потеклата му слюнка, без да гледа, също както опитната машинописка не гледа клавишите. Съвсем естествено му хрумна, че е била медицинска сестра. Не лекарка, защото лекарките не знаят кога ще потече слюнката, нито пък могат да улучат устата с такава точност.

„Ако метеорологът, предвещал промяна на курса на урагана, беше опитен в професията си наполовина на Ани Уилкс, сега нямаше да съм в тази ужасна каша“ — горчиво си помисли Пол.

— Липсва му благородство — внезапно изкрещя Ани, скочи и за малко не изля супата върху пребледнялото му, обърнато към нея лице.

— Да — търпеливо отвърна той. — Разбирам какво искаш да кажеш, Ани. Тони Бонасаро не е от благороден произход. Той е рожба на бедняшките квартали и се опитва да се изтръгне от вредното влияние на обкръжението си. Колкото до мръсните думи... всички ги употребяваме...

— Не е вярно — тя му хвърли поглед, от който го побиха тръпки.
— Какво си въобразяваш, че казвам, когато отида в магазина за фуражи в града? Какво си въобразяваш че казвам? „Хей, Тони, дай ми чувал от онази шибана храна за прасета, както и чувал от скапаната царевица за кравите, мамицата им! Дай ми и от гадното лекарство.“ И какво според те бе ми отговаря той? „Мамицата му, права си, Ани, веднага ще ги натоваря.“

Погледна го, лицето ѝ приличаше на буреносно небе. Уплашен, той се отпусна в леглото. Купичката със супа в ръката ѝ се наклони. Няколко капчици паднаха върху завивката.

— Сетне отивам в банката и казвам на мисис Болинджър: „Ето ти един голям скапаняшки чек и гледай да ми дадеш петдесет долара, колкото е възможно по-бързо.“ Нима мислиш, че когато ме изправиха пред съда в Ден...

Поток от мътна говежда супа се изля върху завивката. Тя изгледа петното, сетне прехвърли погледа си върху Пол и лицето ѝ се изкриви.

— Ето! Погледни какво ме накара да направя!

— Извинявай!

— И ще ми се извиняваш! — изкрещя Ани и запрати купичката в ъгъла, където тя се разби на парчета. Супата обля стената. Пол ахна.

Тя като че не съзнаваше какво е сторила. Остана неподвижна трийсетина секунди. През това време сърцето на Пол Шелдън сякаш престана да бие.

Ани лека-полека се надигна и внезапно се изкикоти:

— Имам ужасен характер.

— Извинявай — успя да процеди той през пресъхналото си гърло.

— Наистина трябва да ми се извиниш — лицето ѝ отново се отпусна и тя мрачно се втренчи в стената. Пол си помисли, че отново ще откачи, но тя дълбоко въздъхна и се надигна от леглото.

— В книгите за Мизъри не се налагаше да употребяваш мръсни думи, защото в онези времена те не са били известни. Предполагам, че нашата епоха на животински нрави изисква употребата на мръсни думи. Право да ти кажа, би трябвало да се посветиш на романите за Мизъри. Приеми го като искрен съвет от най-голямата ти почитателка.

Тя се запъти към вратата, обърна се и го погледна:

— Ще върна „ръкописната книга“ в чантата ти и ще довърша „Рожбата на Мизъри“. Може би по-късно ще дочета ръкописа.

— Не го чети, ако те нервира — посъветва я той и се опита да се усмихне. — Предпочитам да не те ядосвам. Знаеш, че животът ми е в твои ръце.

Но Ани не се усмихна, а промълви:

— Да, така е.

После си отиде.

Дойде отлив. Подпорите се заляха. Пол зачака биенето на часовника. Ето ги дългоочакваните два удара. Беше се подпрял на възглавницата и наблюдаваше вратата. Ани се появи. Беше надянала престилка над обичайния си тоалет, състоящ се от пуловер и пола. В ръката си държеше кофа за миене на пода.

— Предполагам, че искаш гадното си лекарство.

— Да, ако обичаш — Пол се опита да се усмихне подкупващо и отново се засрами, чувстваше се странно, сякаш наблюдаваше действията на непознат.

— Ето го, но първо трябва да почистя мръсотията в ъгъла. Ти я направи, сега ще почакаш, докато свърша.

Пол лежеше безпомощно, счупените му крака наподобяваха извити клони под одеялото, по лицето му се стичаха вадички студена пот. Наблюдаваше как тя прекоси стаята, остави кофата на пода, събра парчетата от купичката и ги изнесе навън. Върна се, коленичи до кофата, измъкна напоен с пяна парцал, изви го и затърка засъхналата върху стената супа. Той продължи да я наблюдава, докато се разтрепери и това усили болката му, но не можеше да издържа. Само веднъж Ани се обърна и забеляза, че чаршафите му се потънали в пот. Удостои го с такава зловна усмивка, че стига да можеше, Пол би я убил на място.

— Засъхнало е — отбеляза тя и отново се обърна към стената. — Боя се, че ще ми отнеме доста време, Пол.

Ани продължи да търка. Петното бавно изчезна от мазилката, но тя непрестанно потапяше парцала, извиваше го и отново се заемаше да търка, после цялата процедура се повтаряше. Не виждаше лицето ѝ, но една мисъл го терзаеше — беше убеден, че отново е откачила и може да продължи да чисти стената с часове.

Най-сетне — точно преди часовникът да удари един път, което означаваше, че вече е два и половина — Ани се изправи и пусна парцала във водата. Безмълвно изнесе кофата от стаята. Пол лежеше неподвижно и се вслушваше в скърцането на дъските, които стенеха

под тежестта на солидното ѝ тяло. Чу как тя изхвърли мръсната вода и невероятно — но Ани отново пълнеше вода от крана. Той заплака беззвучно. Отливът никога не бе стигал толкова далеч: пред очите му се простираха кални плитчини, назъбените подпори хвърляха заплашителна сянка.

Ани се върна и за миг се втренчи в потното му лице със същия строг и едновременно майчински поглед. Очите ѝ се насочиха към стената, където вече нямаше и следа от супата.

— Сега трябва да изплакна, иначе ще остане тъмно петно от сапуна. Всичко лежи на ръцете ми. Вярно е, че живея сама, но това съвсем не означава, че трябва да претрупвам работата си. Майка ми имаше свое мото, Пол, и аз се придържам към него. Тя обичаше да казва: „Мързелът се наказва.“

— Моля те — изстена той. — Моля те, умирам от болка.

— Нищо ти няма.

— Ще викам — заплаши Пол и заплака още по-силно. Хлипанията разтърсиха краката му и силната болка сякаш прободеше сърцето му.

— Викай, но запомни, че не аз, а ти направи тази мръсотия. Никой не ти е крив.

Някак си Пол успя да се овладее и не изкрещя. Наблюдаваше я как потапя, изстисква и изплаква, потапя, изстисква и изплаква. Най-сетне, когато часовникът в съседната стая, която той предполагаше, че е всекидневна, удари три часа, Ани се изправи и вдигна кофата.

Сега ще си отиде, ще изхвърли мръсната вода в мивката и няма да се върне с часове, защото смята, че не ме е наказала достатъчно.

Но вместо да излезе, Ани Уилкс се приближи до леглото и бръкна в джоба на престилката си. Извади три таблетки вместо две.

— Заповядай — нежно продума тя.

Пол жадно ги натика в устата си. Вдигна поглед и видя как тя поднася към устата му жълтата пластмасова кофа. Тя изпълни полезрението му сякаш бе връхлитаща луна. Мръсната вода преля и намокри завивката.

— Изгълтай ги с това — гласът ѝ все още беше нежен.

Пол се втренчи в нея с изцъклени очи.

— Хайде. Зная, че можеш да ги изпиеш без вода, но повярвай ми, че съм в състояние да ги изкарам обратно. Какво пък толкова — само

съм изплаквала — няма да се отровиш.

Наведе се над него и наклони кофата. Пол видя как парцалът плува бавно в дълбините ѝ като удавена твар, забеляза тънкия сапунен слой на повърхността на водата. Вътрешно изстена, но не се колеба нито миг. Отпи бързо и преглътна таблетките — вкусът в устата му напомни времето, когато майка му го караше да мие зъбите си със сапун.

Повдигна му се и се оригна.

— На твое място не бих ги повърнала, Пол. Не ти се полагат повече до десет вечерта. — За миг го изгледа с невидящи очи, сетне лицето ѝ се озари от сияйна усмивка.

— Няма да ме ядосваш повече, нали?

— Не — прошепна той. Да разгневи луната, която довежда прилива? Що за нелепа идея!

— Обичам те — промълви Ани и го целуна по бузата. Сетне излезе, без да го погледне. Носеше кофата както селянка здравенячка носи ведро с мляко — леко отдалечено от тялото ѝ, за да не излее нито капка.

Пол се отпусна в леглото, устата и гърлото му бяха пълни с мазилка и с пясък, усещаше вкуса на сапун.

Няма да повърна, няма да повърна... няма да повърна!

Най-сетне тази мисъл престана да го преследва и той почувства, че заспива. Бе успял да задържи лекарството в стомаха си и сега то действаше. Беше спечелил.

Този път.

Пол сънуваше, че го кълве птица. Сънят му бе кошмарен. Последва изстрел и той си помисли: „Да, точно така, застреляйте проклетото животно!“

После се събуди и осъзна, че звукът, който беше чул, бе затръшването на задната врата — навярно Ани Уилкс отиваше да нахрани животните. Дочу скърцането на утъпкания сняг под краката ѝ. Тя мина покрай прозореца му, беше вдигнала качулката на канадката си. Студът караше дъха да излиза на облаци от устата ѝ. Изобщо не го погледна, сигурно си мислеше за предстоящата работа в хамбара. Трябваше да нахрани животните и да почисти обора, дори да направи няколко магии — от нея можеше да се очаква всичко. Притъмняващото небе бе оцветено във виолетово — слънцето залязваше. Навярно приближаваше шест часа.

Приливът все още заливаше подпорите и той би могъл отново да заспи — искаше да заспи — но трябваше да обмисли фантастичното си положение, докато все още бе способен да разсъждава рационално.

Всъщност най-страшното бе, че не му се искаше да мисли, дори в моментите, когато разсъдъкът му бе прояснен, дори когато съзнаваше, че трябва да намери начин да се измъкне от тази каша. Разумът му отказваше да работи, също като дете, което отказва да изяде обяда си, макар да знае, че няма да му разрешат да напусне масата, преди да изпразни чинията си.

Не му се щеше да мисли, защото самото преживяване го ужасяваше. Не му се щеше да мисли, защото пред очите му изникваха неприятни видения: спомняше си как от време на време Ани откачваше, как му напомняше каменен идол, как жълтата пластмасова кофа се бе понесла към лицето му като връхлитаща луна. Съзнаваше, че ужасните спомени няма да му помогнат и всъщност бяха по-опасни от пълното затъпяване. Но щом се сетеше за Ани Уилкс и затова, че бе затворник в дома ѝ, в главата му нахлуваха кошмарни спомени, които изместваха рационалните мисли. Сърцето му ускоряваше ритъма си най-вече от страх, но и от срам. Припомни си как бе притиснал устни

към ръба на жълтата кофа, виждаше мръсната сапунена вода и парцала, който плуваше в нея, виждаше всичко и все пак бе отпил без колебание. Стига да се измъкне някога отгук, няма да каже никому за преживяното. Навярно ще се опита да се самозалъже, но никога не ще успее.

И все пак, отчаян или не (а наистина беше отчаян), все още му се искаше да живее.

„Размърдай си мозъка, по дяволите! Господи, нима вече си толкова напласен, че дори не искаш да опиташ?“

Не, все още не бе *толкова* напласен.

Внезапно му хрумна странна мисъл, която го разгневи: „Тя не харесва новата ти книга, защото е прекалено тъпа, за да разбере за какво става дума.“

Прекалено тъпа ли? Не. Прекалено закостеняла. Не само че не искаше да се промени, но бе антагонистично настроена срещу самата идея за промяна.

Точно така! Да речем, че е луда. Но с какво оценката ѝ за неговата работа се различава от тази на стотици хиляди читатели от цялата страна (деветдесет процента от тях бяха жени), които жадно очакваха всеки нов епизод от петстотин страници из бурния живот на подхвърленото момиченце, което успява да се омъжи за благородник? Между нея и тях нямаше никаква разлика, те искаха Мизъри, Мизъри, Мизъри. Всеки път, когато прекъснеше серията за една-две години, за да се посвети на другите си романи, които според него имаха художествена стойност (отначало бе твърдо убеден, сетне започна да се надява, а най-после се поддаде на сурово отчаяние), получаваше стотици протестни писма от тези жени, много от които се подписваха с думите „Вашата най-голяма почитателка“. Тонът на писмата се различаваше, но съдържанието бе еднакво: „Не е онова, което очаквах, което исках. Моля ви, пишете отново за Мизъри. Искан да узная съдбата ѝ.“ Дори да бе написал роман, равен на „Под вулкана“, на „Тес от рода Дърбървил“, „Врява и безумство“, те щяха да остават безразлични. Положително щяха да искат единствено Мизъри, Мизъри, Мизъри.

„Трудна е за четене, главният герой е безинтересен... а пък цинизмите!“

Гневът му проблесна отново — този път бе насочен към закостенялата жена, която на практика го бе похитила — държеше го затворен, принуждаваше го да пие мръсна вода от кофата, за да се спаси от болката в раздробените си крака — а отгоре на всичко имаше нахалството да критикува най-доброто, което бе написал.

— Мръсница такава, отгоре на всичко се възмуцава от вулгарните думи — прошепна той и внезапно се почувства по-добре, усети, че в него се връща нещо от предишния Пол Шелдън, въпреки че протестът му бе жалък и безсмислен. Ани беше в хамбара и не можеше да го чуе, а приливът бе залял назъбените подпори. И все пак...

Спомни си как бе влязла в стаята, стиснала таблетките в ръка, и го бе принудила да ѝ разреши да прочете ръкописа на „Бързи коли“. Почувства, че се изчерви от срам и от унижение, този път чувствата му бяха примесени с истински гняв, който постепенно се разгаряше. Никога преди не бе показвал ръкописите си, преди да ги редактира и да ги препише на машина. Никога. Дори на агента си Брайс. Ами че той дори не...

За миг забрави за какво мисли. Някъде отдалеч дочу мученето на крава.

Дори не правеше копие, докато не бе минал втората редакция. Беше изгорил бележките си. Единственият екземпляр се намираще в ръцете на Ани Уилкс. Две години непосилен труд, а тя не харесваше романа, освен това бе побъркана.

Искаше да чете само за Мизъри, не за някакъв цапнат в устата мексиканец от испанския Харлем, който се препитава от кражбата на коли.

Пол си спомни как мислено я подканяше: „Направи книжни шапки от ръкописа, само ми дай... моля те...“

Усети нов прилив на гняв и унижение, краката му отново запулсираха от пробуждащата се болка. Да, гордостта от сътвореното и стойността на произведенията му избледняваха и се превръщаха в сенки от магически фенер с усилване на болките. Фактът, че Ани можеше да го накара да забрави работата си, въпреки че в целия му живот нямаше нищо по-важно от професията на писател, за каквото се смяташе — я превръщаше в чудовище, от което трябваше да избяга. Тя наистина беше идол и ако не успееше да го унищожи физически, положително щеше да убие таланта му.

Дочу жадното грухтене на прасето — тя си мислеше, че ще му е неприятно, но според него Мизъри беше най-подходящото име за свиня. Спомни си как я бе имитирала, как бе повдигнала горната си устна към носа, как бузите ѝ сякаш се бяха сплескали, как в момента Ани наистина приличаше на свиня. Грух! Гру-ух!

Откъм хамбара се разнесе гласът ѝ:

— Прас-прас-прасенце!

Пол се отпусна в леглото, закри очи с ръка и се опита да задържи гнева си, защото, когато беше ядосан, се чувстваше смел.

За разлика от страхливеца смелчагата е способен да мисли.

Сигурен бе, че тази жена е била медицинска сестра. Дали все още беше такава? Не, защото не ходеше на работа. Защо не бе продължила да упражнява професията си? Изводът бе очевиден — защото ѝ хлопаше дъската. Щом дори Пол го бе забелязал, докато лежеше замаян от болките, този факт положително е бил очевиден за колегите ѝ. При това той притежаваше допълнителна информация, която свидетелстваше за нейното безумие. Беше го извлякла от катастрофиралата му кола и вместо да повика полицията или бърза помощ, го бе настанила в гостната си, бе го поставила на системи и здравата го бе натъпкала с наркотици. Дотолкова, че поне веднъж бе изпаднал в състояние, което тя бе нарекла респираторна депресия. Не бе съобщила никому, че Пол се намира в дома ѝ. Щом не го бе направила досега, това означаваше, че изобщо не възнамерява да го направи.

Щеше ли да постъпи по същия начин, ако бе измъкнала от колата някой непознат. Не, беше го задържала, защото бе Пол Шелдън, а тя...

„... тя е най-голямата ми почитателка“ — промълви Пол и закри с ръка очите си.

В мрака проблесна ужасен спомен: майка му го бе завела в Бостънската зоологическа градина и той се бе загледал в огромна птица. Тя притежаваше най-красивите пера — червени, лилави и кралкосини — и най-тъжните очи. Беше запитал майка си коя е родината на птицата. Когато майка му отговори: „Африка“, Пол разбра, че на птицата бе съдено да умре в самотната си клетка, далече от родния край. Разплака се, а майка му му купи сладолед, което за известно време го накара да млъкне. После си спомни за птицата и

отново се разрева, в резултат на което майка му го поведе обратно към къщи, като по пътя го наричаше ревльо и лигльо.

Все още помнеше перата и очите на птицата.

Пулсиращата болка в краката му започна да се изкачва нагоре. Не! Не! Не!

Притисна още по-плътно ръката към очите си. От време на време от хамбара долитаха приглушени звуци. Естествено не можеше да каже от какво са предизвикани, но във въображението си...

(... обичам ума ти, творческите ти способности...)

виждаше как Ани сваля бали сено от сайванта, подритваше ги с тока си и те се сгромолясваха на пода.

„Африка. Птицата беше от Африка. От...“

После сякаш го прониза остър нож, защото си спомни възбудения ѝ, писклив глас: „Нима мислиш, че когато ме изправиха пред съда в Ден...“

Пред съда. Когато ме изправиха пред съда в Денвър.

„В името на Бога, заклевате ли се да говорите цялата истина и само истината?“

(Просто не зная откъде му идва на ума)

Но аз знам.

(Той *непрекъснато* си измисля истории)

„Кажете името си.“

(Никой от семейството ми не притежава подобно въображение)

„Ани Уилкс.“

(Толкова образно!)

„Казвам се Ани Уилкс.“

С усилие на волята си представи следващите ѝ думи, но тя се инатеше.

— Хайде, давай! — промърмори той, закрил очи с ръката си — това му помагаше да мисли по-добре, изостряше въображението му. Майка му обичаше да се хвали пред съседката, че синът ѝ притежава страхотно въображение и непрекъснато пише чудесни кратки разкази (само дето понякога го наричаше лигльо и ревльо).

„Хайде, хайде, хайде...“

Представи си съдебната зала в Денвър, виждаше Ани Уилкс на подсъдимата скамейка: сега не бе облечена в джинси, а с тънморав рокля и отвратителна шапка. Виждаше, че съдебната зала е претъпкана

със зрители, а съдията е плешив и носи очила, освен това има бели мустаци, които не прикриват изцяло белега, получен по рождение върху горната му устна. „Ани Уилкс.“

(„Представяш ли си, че той можеше да чете, когато бе едва тригодишен!“)

„Ще го прочета като... твоя почитателка...“

(„Непрекъснато пише нещо и си измисля разни истории.“)

„А сега трябва да изплакна.“

(„Африка — ето откъде беше птицата!“)

— Давай! — прошепна той, но въображението му се бе изчерпало. Съдебният пристав я попита за името ѝ, тя непрекъснато повтаряше, че се казва Ани Уилкс и нищо повече. Стори му се, че солидното ѝ, заплашително тяло сякаш изтласква въздуха от залата, докато седеше на подсъдимата скамейка и непрекъснато повтаряше името си.

Пол се унесе, докато се опитваше да си представи защо бившата медицинска сестра, която го държеше в плен, е била изправена пред съда в Денвър.

Намираше се в болнично отделение. Испита огромно облекчение, дори му се доплака. Някакво чудо се бе случило по време на съня му, някой бе дошъл или Ани бе размислила. Но това нямаше значение. Беше заспал в къщата на жената чудовище и се бе пробудил в болница.

Но защо го бяха поставили в отделение, голямо колкото самолетен хангар? То бе пълно с редици легла, в които лежаха еднакви мъже — всички до един бяха на системи. Той седна и видя, че мъжете в леглата до един имаха неговия образ. После, някъде отдалеч, дочу биенето на часовника и разбра, че е сънувал. Облекчението му се замени с тъга.

Вратата на огромната стая се отвори и Ани Уилкс влезе вътре — само че сега бе облечена с дълга рокля, върху която носеше престилка, а на главата ѝ имаше боне; беше предрешена като Мизъри Частийн. В ръката си държеше сламена кошница, чието съдържание беше покрито с кърпа. Докато я наблюдаваше, тя отметна кърпата, загреба с шепата си нещо и го запрати в лицето на първия заспал Пол Шелдън. Той разбра, че хвърля по него пясък — това бе Ани Уилкс, която се преструваше, че е Мизъри Частийн, а последната се преструваше, че е пясъчният човек. По точно — пясъчната жена.

Лицето на спящия стана мъртвешки бледо, когато пясъкът го обсипа, страхът му го изтръгна от съня и го пренесе в спалнята. Ани Уилкс бе наведена над него. В ръката си държеше дебелото евтино издание на „Рожбата на Мизъри“. По листчето, с което си отбелязваше, личеше, че е прочела почти две трети.

— Стенеше — каза Ани.

— Сънувах кошмарен сън.

— Какво сънува?

Той издърдори първата лъжа, която му дойде наум:

— Африка.

На другата сутрин Ани влезе в стаята му по-късно от обикновено, лицето ѝ беше пепеляво. Писателят дремеше, но веднага се събуди и рязко се подпря на лакти.

— Мис Уилкс? Ани? Доб...

— Не!

„Божичко, получила е сърдечна криза!“ За миг изпита страх, който моментално се замени от радост. Дано да получи инфаркт! Смъртоносен!

Въпреки огромната болка Пол се надяваше да успее да пропълзи до телефона. Ако се наложи, би изпълзъл до него дори подът да е осеян с натрошени стъкла.

Ани действително бе получила сърдечна криза... но от съвсем различен характер.

Тя се приближи до него — олюляваше се, или по-скоро се клатушкаше подобно на моряк, току-що стъпил на брега след дълго плаване.

— Какво... — Пол се опита да се скрие от нея, но просто нямаше къде. Зад главата му бяха само дъската на леглото и стената.

— Не! — тя стигна до леглото, блъсна се в него, олюля се и за малко щеше да се стовари върху болния. Сетне се закова на мястото си и се втренчи в него, лицето ѝ беше бяло като чаршаф, жилите на шията ѝ — изпъкнали, наред челото ѝ пулсираше вена. Рязко разтвори стиснатите си длани, стегна ги в железни юмруци, сетне отново ги разтвори.

— Ти... ти... ти, гаден мръсник такъв!

— Какво има? Не разби...

Но внезапно разбра. Стори му се, че изведнъж стомахът му се изпразни от вътрешностите, а след това напълно изчезна. Спомни си, че снощи бе прочела три четвърти от книгата. Сега я бе свършила и беше научила всичко. Знаеше, че в края на краищата безплоден се оказа Ян, а не Мизъри. Навярно е седяла в гостната със зяпнала уста и широко отворени очи, докато Мизъри осъзнава истината, взима смело

решение и тайно отива при Джофри! Навярно се бе просълзила, когато бе разбрала, че Мизъри и Джофри не се любят тайно зад гърба на човека, когото и двамата обичат, а решават да му дарят рожба, която той ще смята за своя. Навярно сърцето ѝ бе потръпнало, когато Мизъри съобщава на Ян, че е бременна, а съпругът ѝ със сълзи на очи я притиска към себе си и повтаря: „Скъпата ми, о, ненагледната ми!“ В тези няколко секунди Пол беше сигурен, че Ани е реагирала точно така. Но вместо да потъне в скръб и да рони горчиви сълзи поради кончината на Мизъри, която бе предала Богу дух при раждане, домакинята му бе изпаднала в — ярост.

— Невъзможно е да е мъртва! — изкрещя Ани Уилкс, като все по-бързо разтваряше и стискаше юмруци. — Невъзможно е Мизъри Частийн да умре!

— Ани, Ани, моля...

На масата стоеше кана с вода. Тя я сграбчи и замахна към него. Студената вода обля лицето му. Кубче лед попадна до лявото му ухо и се плъзна по възглавницата към вдлъбнатината в рамото му. Той мислено видя...

(съвсем ясно)

как Ани запраща каната по главата му и той умира с разбит череп от масивен мозъчен кръвоизлив, докато лежи сред локвата ледена вода, а кожата му настръхва от студа.

Безсъмнено ѝ се искаше да стори точно това.

В последния момент се обърна кръгом и вместо към него, захвърли каната към вратата, където я последва съдбата на купичката от предишния ден.

— Мръсник! — задъхваше се тя. — О, мръсник такъв, как можа?

Пол заговори бързо, напрегнато, блестящите му очи бяха приковани към лицето ѝ — в този миг бе уверен, че животът му зависи от онова, което успееше да каже в следващите двайсет секунди.

— Ани, през хиляда осемстотин седемдесет и първа жените често са умирали при раждане. Мизъри жертва живота си заради съпруга си, заради най-верния си приятел и заради детето си. Духът ѝ вечно ще...

— Не ми трябва духът ѝ! — изкрещя Ани и сви заплашително пръсти, сякаш се готвеше да избодне очите му с нокти. — Искам си нея. Ти я уби! — дланите ѝ отново се свиха в юмруци и тя ги стовари като

бутала от двете страни на главата му. Те потънаха във възглавницата, а Пол подскочи като парцалена кукла. Болката в краката го жегна и той изкрещя:

— Не съм я убил!

Ани замря на мястото си и се втренчи в него с потъмнелите си, присвити очи — погледът ѝ отново му напомни за пропаст.

— Естествено, че не си я убил — в гласа ѝ се прокрадна горчив сарказъм. — Но щом не си го сторил ти, Пол Шелдън, тогава кой е виновен за смъртта ѝ?

— Никой — отвърна Пол малко по-спокойно. — Просто взе че умря.

В края на краищата това бе чистата истина. Ако Мизъри бе човек от плът и кръв, полицията положително щеше да го повика, „за да им помогне при разследването“. Нали имаше мотив — беше ненавиждал Мизъри. Намразил я беше още от третата книга, в която бе главна героиня. Преди четири години бе отпечатал на свои разноски книжле, което беше изпратил на дузина близки приятели като подарък за първи април. То бе озаглавено „Хобито на Мизъри“ и в него се описваше веселият уикенд на Мизъри, прекаран в любов с кучето на Ян.

Вероятно би я убил, но не бе го сторил, въпреки че беше започнал да я ненавижда. Смъртта ѝ дори го изненада — беше останал верен на себе си до самия край на баналните приключения на Мизъри и се бе опитал написаното да звучи както обикновено става в живота. Героинята му бе умряла съвсем неочаквано фактът не се променяше от веселия му танц, последвал смъртта ѝ.

— Значи лъжеш — прошепна Ани. — Бях уверена, че си добър, но съм се измамила. Ти си просто лъжлив стар мръсник.

— Тя неусетно предаде Богу дух, това е всичко. Понякога в живота става така, че някой прост...

Ани преобърна масичката до леглото. Съдържанието на единственото плитко чекмедже се разпиля на пода и Пол забеляза ръчния си часовник и дребните монети от джобовете си. Досега не беше разбрал, че са там. Отдръпна се назад, сякаш очакваше жената да го удари.

— Да не съм вчерашна — заяви тя и устните и се разтегнаха в грозна гримаса. — Докато упражнявах професията си, съм виждала да умират десетки хора, или по-точно — стотици. Понякога напускат

света като крещят, понякога неусетно умират в съня си, точно както го описваш. Но героите от романите не умират неусетно! Бог ги прибира, когато му дойде времето, а писателят играе ролята на Бог, защото той е създал образите, както Бог ни е създал по свое подобие, и никой не му иска сметка, защо ги е убил. Съгласна съм. Но що се отнася до Мизъри, ще ти открия малка тайна, мръснико: нейният създател има два счупени крака и по стечение на обстоятелствата се намира на прехрана в дома ми, освен това...

Лицето ѝ отново стана безизразно. Изправи се, ръцете ѝ висяха безжизнено и се втрени в стената, където висеше стара снимка на Триумфалната арка. Стоеше неподвижно, а Пол лежеше в леглото (дълбоките следи от юмруците ѝ още личаха върху възглавницата му) и я наблюдаваше. Чуваше как водата от счупената кана се стича на пода. В този миг му хрумна да убие тъмничарката си. Подобна мисъл не го осеняваше за пръв път, но досега беше обсъждал само теоретично възможността да го стори, а сега му се представяше възможност за действие. Ако Ани не бе хвърлила каната, щеше да я счупи и да забие в гърлото ѝ парче стъкло. Омразната му жена продължаваше да стои неподвижно като стойка за чадъри.

Пол хвърли поглед към разпиляното съдържание на чекмеджето, но видя само монетите, писалката, гребенчето и ръчния си часовник. Нито следа от портфейла му, и което бе още по-важно — от войнишкия му нож.

Постепенно Ани започна да идва на себе си, ядът ѝ като че бе попреминал. Вгледа се печално в него.

— Струва ми се, че сега ми се налага да се махна. Най-добре е да не те виждам известно време. Мисля, че ще бъде... неразумно.

— Заминаваш ли? Къде?

— Няма значение. Далеч оттук. Ако остана, ще извърша нещо, за което ще съжалявам. Трябва да помисля. Довиждане, Пол.

Тя се отправи към вратата.

— Ще се върнеш ли навреме, за да ми дадеш лекарството? — уплашено попита Пол.

Ани сграбчи дръжката и затвори вратата, без да му отговори. За пръв път той чу превъртането на ключ.

Той чу как стъпките ѝ се отдалечават по коридора и потръпна, защото тя изкрещя гневно, но не долови думите ѝ. Някакъв предмет

падна и се счупи. Външната врата се затръшна. Дочу се завъртане на манивела, моторът на камионетката забоботи. Гумите изсвистяха върху утъпкания сняг. Шумът от мотора започна да се отдалечава и постепенно изчезна.

Пол беше сам.

Сам в дома на Ани Уилкс, заключен в стаята, прикован към леглото. Разстоянието между тази къща и Денвър беше равно на... на разстоянието между Бостънската зоологическа градина и Африка.

Лежеше и се взираше в тавана, гърлото му бе пресъхнало, сърцето му биеше силно.

След известно време часовникът удари дванайсет и отливът започна да настъпва.

Петдесет и един часа.

Беше успял да ги определи точно благодарение на писалката, която се намираще в джоба му по време на катастрофата и която бе взел от пода. Всяко биене на часовника отбелязваше с чертичка върху ръката си — четири вертикални и една диагонална, за да получи петица. Когато Ани се върна, върху ръката му имаше десет групи по пет плюс една чертичка. Отначало групите бяха очертани прегледно, после чертичките ставаха зигзагообразни, защото ръцете му започнаха да треперят. Смяташе, че не е объркал броенето. Беше задрямвал, но не можеше да заспи, защото биенето на часовника го събуждаше на всеки кръгъл час.

След известно време започна да усеща глад и жажда, въпреки че болката не намаляваше. Приличаше му на конно състезание. Отначало „Кралят на болката“ имаше голяма преднина, а „Гладен съм“ изоставаше с около два километра. „Голямата жажда“ се губеше в облаците от прах. После, при изгрев слънце на следващия ден, „Гладен съм“ за кратко време успя да надмине „Кралят на болката“.

Пол бе прекарал нощта в дрямка, като непрекъснато се събуждаше, потънал в студена пот. Сигурен бе, че умира. После започна да се надява, че ще умре. Да става каквото ще, само да се отърве. Никога не бе си представял колко силни могат да бъдат болките. Подпорите растяха непрекъснато, бяха покрити с полипи. Виждаше позеленелите удавени животинки, заклещени между тях. Блазе им — вече нямаше да ги боли. В около три през нощта бе закрепял, макар да съзнаваше колко е безполезно.

По обяд на следващия ден — бяха изминали двацет и четири часа — Пол осъзна, че не го боляха само краката и тазът, организмът му жадуваше за наркотика, от който бе лишен. Щеше да нарече този кон „Отмъщението на наркомана“. Таблетките не служеха само за потискане на болката.

Хрумна му да опита да слезе от леглото, но го възпря мисълта за приглушения удар и за болката, която щеше да последва. Ясно си

представяше...

(какво въображение!)

... как ще се почувства. Все пак би рискувал, но вратата беше заключена. Щеше да пропълзи като влечуго до нея и това бе всичко.

В отчаянието си отхвърли завивките с напразната надежда, че краката му не са така пострадали, както му се струваше под одеялата. Установи, че състоянието им не е лошо, а катастрофално. Ужасен се втренчи в безформените остатъци под коленете си. Стори му се, че чува гласа на Ронълд Рейгън, участващ в известен филм, който крещеше: „Къде е останалата част от тялото ми?“

Останалата част от тялото му си беше на мястото, но Пол знаеше, че дори да се измъкне оттук (въпреки че това изглеждаше почти невероятно), навярно никога няма да проходи. Двата му крака ще трябва отново да бъдат счупени (може би на няколко места) и пристегнати в стоманени обръчи. Лекарите ще го прегледат и ще го подложат на безчет безмилостни и болезнени операции.

Ани бе поставила краката му в шини — съзнаваше го, защото напипваше твърдите обръчи, но досега не бе видял как го е сторила. Долната част на крайниците му бе пристегната с тънки алуминиеви пръчки, които приличаха на отрязани патерици. Пръчките бяха здраво бинтовани, така че от колената надолу Пол приличаше на фараона Им-Хо-Теп, открит в гробницата му. Краката му бяха странно изкривени. Въпреки че пулсираше от болка, лявото му коляно като че изобщо бе изчезнало. Напипваше прасеца и бедрото си, но между тях с ужас установяваше празно пространство, сякаш бе купчинка сол. В горната си част краката му бяха много подути и сякаш бяха изкривени. Бедрата му, дори пенисът му, бяха покрити със заздравяващи рани.

Беше се заблуждавал, че краката му са счупени — всъщност бяха станали на сол.

Пол стенеше, лицето му бе обляно в сълзи. Отново издърпа нагоре завивките. Няма смисъл да се опитва да се изтъркули от леглото. По-добре да лежи, да лежи неподвижно и да търпи болката, докато настъпи часът, когато тя ще изчезне завинаги.

Около четири часа на следващия ден конят „Голямата жажда“ взе преднина. От доста време Пол усещаше, че устата и гърлото му са пресъхнали, но сега почувства, че не може да издържи повече. Езикът

му бе надебелял, преглъщането му причиняваше болка. Непрекъснато го преследваше мисълта за каната с вода, която Ани бе счупила.

Задряма, събуди се и отново задряма.

Денят отмина. Настъпи нощта.

Налагаше му се да уринира. Постави горния чаршаф над члена си (надяваше се да го използва като груб филтър) и се облекчи в треперещите си шепи. Въобрази си, че урината е пречистена, изпитачността, която бе успял да задържи, и облиза мокрите си длани. Ето още нещо, което не би споделил с никого, стига да доживее да разказва за приключенията си.

Започна да си въобразява, че Ани е мъртва. Психиката ѝ бе безкрайно нестабилна. Подобни хора често се самоубиват. Представи си...

(толкова ясно)

... как Ани отбива камионетката встрани от пътя и спира, измъква револвер изпод седалката, пъха дулото в устата си и се застрелва. „Не искам да живея, щом като Мизъри е мъртва! Сбогом, жесток свят!“ — изкрещява тя, обляна в сълзи, и натиска спусъка.

Пол прегракнало се изсмя, изстена, сетне изпищя. Вятърът му пригласяше... но иначе не му обръщаше внимание.

Или бе загинала при катастрофа? Нима бе възможно? Да, сър! Пол си представи мрачното лице на Ани, която кара прекалено бързо и внезапно...

(„Не е наследил въображението си от мен!“)

... откача и колата изскача от шосето, като се претъркулва в пропастта. Пада на дъното и се превръща в огнено кълбо, а Ани загива, без да разбере какво се е случило.

Ако тя беше мъртва, Пол щеше да умре тук, като плъх в капан.

Напразно се надяваше да изпадне в безсъзнание и да изпита облекчение. Настъпи Трийсетият час, сетне — Четирийсетият; сега „Кралят на болката“ и „Голямата жажда“ се сляха в един кон („Гладен съм“ отдавна бе изостанал). Пол си представи, че е парче тъкан под микроскоп, или закачен на кукичка червей — някакво същество, което непрестанно се гърчи в очакване на смъртта.

Когато Ани се върна, отначало му се стори, че сънува, но чувството му за оцеляване надделя, той започна да стене, да умолява, да проси. Гласът му бе пресеклив, сякаш идваше от далечна бездна. Единственото, което му направи впечатление, бе, че Ани носеше тъмносиня рокля и украсена с цветя шапка — навярно е била облечена точно така, когато е стояла на подсъдимата скамейка в Денвър. Лицето ѝ бе поруменяло, а очите ѝ блестяха жизнерадостно. Стори му се почти красива (доколкото това прилагателно можеше да се употреби за Ани Уилкс). Когато по-късно се опита да си припомни сцената, във въображението му изникваха единствено поруменелите ѝ страни и украсената с цветя шапка. Някаква частица от мозъка му, останала незасегната от болката, сякаш му прошепна: „Прилича на вдовица, която току-що се е чукала след десетгодишно въздържание.“

В ръката си Ани държеше голяма чаша с вода.

— Изпий я — посъветва го тя, сетне повдигна със студената си ръка главата му, за да не се задави.

Пол преглътна набързо три пъти, порите на пресъхналия му език се разшириха и запротестираха срещу шока от течността; част от нея потече по брадичката му и намокри тениската му. Ани отдръпна чашата.

Пол измяука и протегна треперещите си ръце.

— Не, Пол. Ще пиеш по мъничко, иначе ще повърнеш.

След малко отново му подаде чашата и му разреши да отпие още няколко глътки.

— Лекарството — опита се да каже той, — но се задави. Засмука устните си, облиза ги с език, после засмука езика си. Смътно си спомни, че бе пил собствената си урина, която му се бе сторила солена и гореща. — Таблетките — боли ме — за Бога, Ани, моля те, помогни ми, болката е страшна.

— Зная, но се налага да ме изслушаш — Ани го изгледа строго, но майчински. — Трябваше да се махна оттук и да размисля. Разсъждавах много и се надявам, че съм стигнала до правилното

заклучение. Не бях сигурна какво трябва да направя, понякога главата ми е объркана. Съзнавам го и съм се примирила с този факт. Затова не можех да си спомня къде съм била по време на случаите, за които ме разпитваха. Ето защо се отдадох на молитви. Според мен Бог съществува и винаги отговаря на молитвите. Казах му: „Мили Боже, Пол Шелдън вероятно ще бъде мъртъв, когато се прибера.“ Но Бог ми отвърна: „Ще оживее. Пощадих го, за да му покажеш верния път.“

Тя произнесе странно думата „пощадих“, но Пол почти не я слушаше, очите му бяха приковани върху чашата с вода. Ани му разреши да отпие още три глътки. Пол лочеше като кон, уригна се и изкреця от болките в стомаха.

Ани го наблюдаваше с ласкаво изражение на лицето.

— Ще ти дам лекарството, за да облекча болките ти, но ти предстои една задача — заяви тя. — Ей сега ще дойда.

Стана от леглото и се отправи към вратата.

— Не! — изкреця писателят.

Ани изобщо не му обърна внимание. Пол се отпусна в леглото, тялото му бе сковано от болка. Напразно се опитваше да сдържи стенанията си.

Отначало му се стори, че е изпаднал в делириум. Гледката пред очите му беше прекалено фантастична, за да бъде плод на здрав разум. Когато Ани се върна, тикаше пред себе си подвижна скара с въглища.

— Ани, полудявам от болка — сълзи обливаха лицето му.

— Зная, скъпи — тя го целуна по бузата, устните ѝ бяха нежни като падаща перушина. — Скоро.

Отново излезе и го остави да се взира тъпо в скарата, предназначена за празненства на открито, която го караше да мисли за неумолими идоли и за жертвоприношения.

Явно и Ани бе осенена от същата мисъл: когато се върна, носеше единственото копие на ръкописа на „Бързи коли“ — плод на двегодишен труд. В другата ѝ ръка имаше кутия кибрит.

— Не — изплака той и се разтрепери. Натрапваше му се, или по-скоро го разяждаше като киселина мисълта, че за по-малко от сто долара е могъл да прави копие на ръкописа. Различни хора — Брайс, двете му бивши съпруги, по дяволите, дори майка му — непрекъснато му натякваха, че е налудничаво да няма копие на романите си. Представи си, че хотелът, или домът му в Ню Йорк изгорят; че забушува ураган, настъпи наводнение или някакво друго природно бедствие. Пол безпричинно отказваше да се вслуша в съветите им — струваше му се, че е лоша поличба да се правят копия.

Е, а сега бе изправен пред комбинация от лоша поличба и природно бедствие, въплътени в лицето на урагана „Ани“. Вероятно никога не би й хрумнало, че съществува копие от „Бързи коли“... Ех, ако бе послушал съветите на близките си, ако бе вложил мизерните сто долара за преснимането на...

— Да — подкани го тя и му подаде кибрита. Ръкописът лежеше в скута ѝ със заглавната страница отгоре. Все още Ани изглеждаше спокойна.

— Не — запъна се Пол и извърна пламналото си лице.

— Да. Романът е циничен. При това не е добър.

— Ти не би разпознала доброто дори да се покатери по теб и да ти отхапе носа — изкрещя Пол. Вече не му пукаше.

Ани кротко се изсмя: лошото ѝ настроение временно беше изчезнало. Но доколкото я познаваше, всеки момент то можеше да се върне неочаквано, с пътническа чанта в ръка: „Не можах да издържа далеч оттук. Как си?“

— Първо — отвърна тя, — доброто няма да ми отхапе носа. Единствено злото е способно на това. Второ, умея да разпознавам доброто — ти не си лош, Пол, но имаш нужда от помощ. Хайде, вземи кибрита.

Той категорично поклати глава.

— Не!

— Да.

— Не, по дяволите!

— Нагрубявай ме колкото си щеш. Не можеш да ме трогнеш.

— Няма да го направя — Пол затвори очи.

Когато ги отвори, тя му протягаше картонче, най-отгоре на което бе написано с яркосини букви: „Новрил“. Червените букви под името на лекарството гласяха: „Мостра! Да се прилага само по лекарско предписание.“ А отдолу се мъдреха четири капсули в прозрачни опаковки. Пол понечи да гр сграбчи, но тя измъкна картончето от ръцете му.

— Ще ти дам лекарството — цели четири таблетки — когато изгориш ръкописа. Щом се успокоиш и съвземеш, ще сменя спалното ти бельо — забелязвам, че си се подмокрил и сигурно ти е доста неприятно. После ще те преоблека. Дотогава навярно ще огладнееш и ще ти дам малко супа, дори препечен хляб без масло. Съжалявам, Пол, но докато не го изгориш, не мога да сторя нищо повече.

Пол прехапа езика си, който се готвеше да изрече: „Да! Да, съгласен съм!“ Обърна се с гръб към нея и към примамливото, подлудяващо го картонче, където таблетките лежах в прозрачните си гнезда.

— Ти си самият дявол! — възкликна той.

Вместо да побеснее, както очакваше, Ани отново снизходително се засмя, в гласа ѝ се прокрадна тъга.

— О, точно така. Точно така си мисли детето, когато майка му го завари да играе с препаратата за миене, скрит под умивалника в кухнята. Разбира се, то не може да се изрази като теб, защото е необразовано. Детето просто казва: „Мамичко, колко си лоша.“

Ани отметна косата от потното му чело. Погали го по бузата, пръстите ѝ помилваха шията му и съчувствено стиснаха рамото му.

— Майката изпитва угризения, когато детето и каже, че е лоша, когато плаче за отнетите му предмети, също както теб сега. Но тя съзнава, че е права и изпълнява дълга си. Същото правя и аз. — Ани заудря с юмруци по ръкописа, съдържащ сто и деветдесет хиляди думи и пет съдби, който за здравия Пол Шелдън представляваше смисъла на живота му, а сега, с всеки изминал миг, му се струваше все помаловажен.

Таблетките! Таблетките! Нуждаеше се от проклетите таблетки. Героите от романа му бяха призрачни сенки, таблетките бяха истински.

— Е, Пол?

— Не!

— Чакам, Пол!

О, защо за Бога се правиш на герой и кого се опитваш да впечатлиш? Може би се мислиш за персонаж от филм или от пиеса и очакваш публиката да ти даде медал за храброст? Или ще се подчиниш, или ще откажеш да изпълниш нарежданията ѝ. Ако откажеш, ще умреш и тя пак ще изгори ръкописа. Е, нима възнамеряваш да страдаш заради книга, която не ще се радва дори наполовина на успеха на най-тъпите ти романи за Мизъри? „Бързи коли“ положително ще бъде оплюта от великия критик Питър Прескът, когато благоволи да я включи в рецензията си за прочутото списание „Нюзуик“. Хайде, бъди умен, стегни се! Дори Галилей се отрекъл от идеите си, когато разбрал, че наистина възнамеряват да го изгорят на кладата!

— Пол, продължавам да чакам. Разполагам с много свободно време, но ми се струва, че след малко ще изпаднеш в кома — виждала съм... — монотонният ѝ глас прозвуча отдалеч.

„Добре. Дай ми кибрита. Дай ми огнехвъргачка! Дай ми куп напалм! Стига да поискаш, ще пусна атомна бомба или бойна глава върху ръкописа, мръсна вещице!“

Това бе гласът на опортюниста, на човека, който искаше да остане жив. Но някакъв тихичък глас продължаваше да стене в мрака, предшестваш комата: „Сто и деветдесет хиляди думи! Пет съдби! Две години упорит труд!“ Но всъщност най-много го впечатлиха думите: „Истината! Какво знаеш за скапаната истина!“

Ани стана от леглото и пружините изскърцаха.

— Е, признавам, че си много упорит малчуган. Не мога да остана до леглото ти цяла нощ, въпреки че ми се иска. Карах близо час, защото бързах да се прибера. След малко ще проверя дали си размислил.

— Изгори го сама — извика той след нея.

— Не, не мога, въпреки че бих искала да ти спестя агонията.

— Защо?

— Защото трябва да го сториш по свое желание — престорено невинно отвърна тя.

Пол се разсмя, лицето на Ани помръкна за първи път, откакто се бе върнала, сетне тя напусна стаята с ръкописа под мишница.

След час Ани се върна и той взе кибрита.

Мъчителката му постави титулната страница върху скарата. Пол безуспешно се опита да запали клечката, но все не можеше да улучи драскалото или кутийката се изплъзваше от ръцете му. Накрая Ани взе кибрита и постави клечката в ръката му; той подпали листа, пусна клечката в скарата и се загледа като омагьосан в пламъците, които отначало облизаха, сехне изгълтаха хартията. Ани държеше вилица с дълга дръжка, когато обгорената хартия се набръчка, тя я натика между решетките на скарата.

— Така никога няма да свършим. Не съм в състояние да...

— Лъжеш се, ще свършим много бързо — отвърна Ани. — Но ти ще изгориш отделни страници — за доказателство, че си прозрял истината.

Тя постави върху скарата първата страница на „Бързи коли“. Пол си припомни началните думи, които бе написал преди година в дома си в Ню Йорк: „Нямам си кола — каза Тони Бонасаро на момичето, което слизаше по стълбата към него. — Загрявам бавно, но за сметка на това, карам бързо.“ О, те му напомниха за този щастлив ден, подобно на стара, до болка позната мелодия, чута по радиото. Спомни си как бродеше от стая в стая, идеята за книгата се зараждаше; нещо повече — беше готов да започне. Спомни си как в ранните часове на същия ден бе намерил сутиена на Джоан, мушнат под възглавниците на дивана. Джоан си бе отишла преди цели три месеца, което показваше колко си гледат работата чистачките. Спомни си как до ушите му долиташе отдалеч шумът от уличното движение и монотонното биене на камбана, която приканваше вярващите на литургия.

Спомни си, че седна пред пишещата машина.

Както обикновено изпита облекчение, че започва работата си. Струваше му се, че пропада в дупка, изпълнена с ярка светлина.

Както обикновено се терзаеше от мрачното предчувствие, че няма да пише така добре, както му се иска.

Както обикновено изпита ужас при мисълта, че не ще успее да завърши книгата си или вдъхновението му ще се изпари.

Както обикновено бе обзет от приятното, но изнервящо чувство, което предшества всяко пътуване.

Втренчи се в Ани Уилкс и произнесе тихо, но отчетливо:

— Ани, моля те не ме принуждавай да го правя.

Тя неумолимо протегна кибрита и каза:

— Постъпи както желаш.

И тъй Пол изгори книгата си.

Ани го накара да изгори първата и последната страница и девет двойни страници от различни части на ръкописа, защото числото девет било символ на властта, а удвоената деветка носела щастие. Той забеляза, че беше зачеркнала цинизмите поне дотам, докъдето беше чела...

Когато деветте двойни страници бяха изгорени, Ани доволно каза:

— Сега наистина вярвам, че си добър човек. Зная, че онова, което стори, ти причини голяма болка, подобна на болката от счупените ти крака. Затова няма да те измъчвам повече.

Тя отстрани решетката и наблъска остатъка от ръкописа в долната част на скарата, като притисна остатъците от страници, които Пол вече бе изгорил. Стаята миришеше на кибрит и на запалена хартия. „Смърди като в преддверието на дявола“ — замаяно си помисли Пол. Навярно щеше да повърне, ако набръчканата лешникова черупка, която едно време бе негов стомах, беше пълна.

Ани запали клечка кибрит и му я подаде. С голямо усилие Пол успя да се наведе и да пусне клечката върху ръкописа. Вече нищо нямаше значение, нищо не го вълнуваше.

Усети как тя го смушка. С мъка отвори очи.

— Огънят угасна — тя запали нова клечка и му я подаде. Пол отново се наведе (болката в краката му се пробуди) и поднесе запалената клечка към купчинката изписани страници. Този път пламъците обхванаха ръкописа.

Пол се облегна назад със затворени очи. Чуваше пращането на огъня, усещаше силната топлина.

— Боже мой! — изплашено изкрещя тя.

Писателят отвори очи и видя как парченца обгоряла хартия се разхвърчаха из стаята, понесени от топлия въздух.

Пристъпвайки тежко, Ани излезе от стаята. Пол че водата от крановете в банята шурти в кофата. С безразличие наблюдаваше как почернял лист от ръкописа прелетя през стаята и попадна върху

тюленото перде. Появи се искрица — Пол тъкмо се питаше дали ще стане пожар — която проблесна, после угасна оставяйки след себе си дупчица, като че завесата бе прогорена от цигара. Пепелта обсипа леглото и ръцете му, но изобщо не му пукаше.

Ани се върна и обхвана с поглед цялата стая, като се опитваше да проследи движението на всеки обгорял лист. Пламъците подскачаха и облизваха ръба на скарата.

— Боже мой! — повтори тя. Държеше кофата и се оглеждаше, като се опитваше да прецени къде да излее водата и дали изобщо да я излива. Треперещите ѝ устни бяха олигавени. Пол продължи да я наблюдава: езикът ѝ се стрелна навън и отново ги овлажни.

— Боже мой! Боже мой! — непрекъснато повтаряше тя. Изглежда, че това бе единственото, което ѝ идваше наум.

За миг Пол забрави болката, която го стискаше като менгеме — значи така изглеждаше Ани Уилкс, когато бе изплашена. След време щеше да обикне това изражение.

Нова страница полетя нагоре, по краищата ѝ все още пълзяха синкави пламъчета. Ани най-сетне направи решителната стъпка. Изстена още веднъж: „Боже мой!“ и внимателно изля водата в скарата. Дочу е страхотно съскане, издигна се облак пара, разнесе се отвратителна миризма на влажна овъглена хартия.

Когато тя излезе, Пол се изправи на лакти и за последен път огледа стаята. Втренчи се в скарата и съзря нещо, което приличаше на обгорен дънер, плуващ сред кално езеро.

След малко Ани се върна. Невероятно бе, но са тананикаше.

Помогна му да седне и натика таблетките в устата му.

Пол ги изгълта, отпусна се в леглото и си помисли: „Ще я убия, ще я убия!“

— Яж — гласът ѝ прозвуча някъде отдалеч: усети пареща болка. Отвори очи и видя, че Ани седи до него — всъщност за първи път се озоваваше лице срещу лице с нея. Замъгленото му съзнание регистрира без капчица изненада, че за пръв път от незапомнени времена той също бе седнал.

„Хич не ми пука“ — помисли си Пол и отново затвори очи. Приливът бе покрил подпорите. Най-сетне бе дошъл, но следващия път може би нямаше да се върне...

— Яж — повтори Ани и той отново усети болка в лявата част на главата си, която го накара да изстене и да се отдръпне.

— Яж, Пол! Събуди се и яж, иначе...

О-о-х! Тя щипеше ухото му.

С мъка отвори очи, сякаш клепачите му бяха притиснати от циментови блокове. Лъжицата моментално се озова в устата му и изля топла супа в гърлото му. Преглътна я, за да не се задави.

Изневиделица — най-забележителният реванш, на който коментаторът е би свидетел, дами и господата — на предна позиция излезе „Гладен съм“. Сякаш първите глътки бяха пробудили стомаха на Пол от хипнотичен транс. Ани едва смогваше да поднася лъжицата към устата му; той шумно сърбаше супата, която изостряше апетита му вместо да го засити.

Смътно си спомняше, че тя бе изнесла зловещата, димяща скара. После бе вкарала някакъв предмет, подобен на количка за пазаруване, или поне така се стори на Пол, който потъваше в забравата, причинена от наркотика. Не бе изпитал нито изненада, нито учудване: та нали гостуваше на Ани Уилкс. Скари, колички за пазаруване; може би утре ще го изненада с таксов апарат за паркиране или с ядрена бойна глава? Щом живее в лудница, трябва да бъде подготвен за всякакви смехории.

Беше се унесъл и едва по-късно осъзна, че количката за пазаруване всъщност е сгъваем инвалиден стол. Той седеше в него, шинираните му крака стърчаха напред, усещаше силни болки в таза, който му се стори подут.

„Сложила ме е в него, докато съм бил в безсъзнание — помисли си той. — Как е успяла да повдигне напълно отпуснатото ми тяло? Господи, колко е силна!“

— Готово! — възкликна Ани. — Доволна съм, че изяде супата. Вярвам, че ще оздравееш. Уви, не твърдя, че ще станеш „чисто нов“, но се надявам, че вече няма да се случи нищо непредвидено. Сега ще сменя мръсните ти завивки, после ще те преоблека и накрая, ако не те боли много и изпитваш още глад, ще ти дам препечен хляб.

— Благодаря ти, Ани — смирено произнесе писателят и си помисли: „Ще те сграбча за гърлото. Само да ми паднеш, ще ти дам възможност да навлажниш с език устните си и да извикаш: «Боже мой». Но само веднъж, Ани. Само веднъж.“

След четири часа отново лежеше в леглото и би изгорил всичките си книги, за да получи само едно хапче „Новрил“. Докато седеше в инвалидния стол, не усещаше особена болка — беше се натъпкал с такова количество наркотик, което можеше да приспи половината Пруска армия — но сега имаше чувството, че рояк пчели жилият долната част на тялото му.

Изкрещя много високо — навярно храната го бе подсилила. За пръв път след излизането му от черния облак гласът му се оказа почти нормален.

Много преди Ани да влезе в спалнята, Пол усети, че тя дълго стоя неподвижно пред вратата. Навярно бе откачила и се взираше с празен поглед в дръжката или в ръцете си.

— Ето — този път му даде само две таблетки.

Пол ги погълна, като държеше китката ѝ, за да не разлее водата.

— Купих ти два подаръка от града — съобщи тя, докато ставаше.

— Така ли? — прегракнало запита Пол.

Ани посочи инвалидния стол с метални ръкохватки, който замислено дремеше в ъгъла.

— Утре ще ти покажа другия. А сега е време за сън, Пол.

Но дълго време Пол не можа да заспи. Въпреки че бе замаян от наркотика, той обмисляше сегашното си положение. Сега му бе по-лесно, по-лесно, отколкото да си припомни за книгата, която беше създал и унищожил.

Факти, отделни факти, подобни на парчета плат, от съединяването на които може да се получи кувертюра.

Най-близките съседи живееха на километри разстояние и Ани бе споменала, че не я обичат. Как се казваха? Бойнтън. Не, Родимън. Точно така, Родимън. А къде се намираше градът? Положително не бе далеч. Пол се намираше в окръжност с диаметър между двайсет и четири и седемдесет и два километра. Домът на Ани, на съседите Родимън и градчето Сайдуиндър също бяха в тази окръжност.

„Ами колата ми? Трябва да е наблизо. Може би полицаите са я намерили?“

Едва ли. Пол беше известна личност; ако бяха открили колата с неговия номер, най-елементарното разследване щеше да докаже, че за последен път са го видели в Боулдър, след което изчезнал. Намирането на катастрофиралата кола, но не и на тялото му, би накарало полицията да предприеме издирване, би предизвикало сензация в пресата.

Но Ани никога не гледа новините по телевизията, нито слуша радио, освен ако разполага с апарат със слушалки.

Цялата история му напомняше разказа за Шерлок Холмс, където кучето не лаеше. Колата му не беше намерена, защото ченгетата не бяха дошли. В противен случай щяха да посетят всеки дом в хипотетичната окръжност. Колко ли хора живееха в този периметър близо до върха на Западния склон? Най-близките съседи — семейство Родимън, Ани Уилкс и може би още десет-дванайсет души.

Колата му все още не беше намерена, но това съвсем не означаваше, че няма да бъде открита.

Богатото му въображение (което не бе наследил от майка си) му помогна да си представи полицаия, който ще ги посети: висок, хубав, въпреки че от него лъха студенина, с малко по-дълги от разрешените

от правилника бакембарди. Носи тъмни очила, които отразяват образа на човека, подложен на разпит, говори носово, като човек от Запада.

„Открихме встрани от планинското шосе преобърнатата кола, собственост на известен писател на име Пол Шелдън. Върху седалките и върху таблото има кръв, но той е изчезнал безследно. Навярно е изпълзвал навън, може би е загубил паметта си и се е залутал из околността...“

Последното предположение беше смешно, като се има предвид състоянието на краката му, но естествено полицаите не можеха да знаят какви наранявания е получил. Догадките им едва ли щяха да ги доведат до невероятната идея, че е бил отвлечен — поне отначало. А най-вероятно е подобна мисъл изобщо да не им хрумне.

„Спомняте ли си да сте видели някакъв непознат на пътя по време на голямата буря? Висок, четирийсет и двегодишен, русоляв? Може би е изглеждал зашеметен? По дяволите, може би дори не е знаел кой е?“

Ани ще покани полицаия на кафе в кухнята и ще се погрижи всички врати да бъдат плътно затворени, за да не се чуят стенанията на пленника.

— О, не, господин полицаю, не срещнах жива душа. Всъщност много бързах да се прибера, защото Тони Робъртс ми съобщи, че противно на очакванията, бурята не се отклонява на юг.

Ченгето оставя чашата на масата, става и казва:

— Е, госпожо, надявам се, че ако видите човек, който отговаря на описанието, незабавно ще ни съобщите. Става въпрос за много известна личност. Писаха за него в „Пипъл“ и в други списания.

— Разбира се, господин полицаю.

И той ще си отиде.

Може би нещо подобно вече се бе случило, но Пол просто не бе разбрал. Може би прототипът на въображаемия полицаю бе посетил дома, докато Пол е лежал, замаян от наркотиците — Бог му е свидетел, че през повечето време беше упоен. След като размисли, се убеди, че предположението му е невероятно. Нали все пак не беше някакъв непознат, който незабелязано е преминал през града. Снимката му се бе появила в „Пипъл“ (когато публикуваха първия му бестселър), в „Ъс“ (когато се разведе за първи път), мето му бе споменато в неделното издание на „Парад на известни личности“. Ченгетата

положително щяха да направят повторна проверка — по телефона или лично. Когато изчезнеше някоя знаменита личност — ако писателите влизаха в категорията на знаменитостите — разследването се водеше с пълна пара.

„Това са само фантазии, приятелю.“

Може би предполагаше или налучкваше. Във всеки случай бе по-ползотворно, отколкото да си лежи, без да мисли.

Изведнъж му хрумна за предпазните перила по шосето.

Напразно се опитваше да си припомни какво точно се бе случило. Спомняше си единствено как посегна за цигарите си — тогава се случи нещо странно — земята и небето се преобърнаха, сетне настъпи мрак. Все пак нещо му подсказваше, че пътят не е бил обезопасен. Смачканите перила положително щяха да привлекат вниманието на пътните патрули.

Но все пак какво *точно* се бе случило?

Беше изгубил контрол над колата на сравнително равен участък от пътя, но все пак наклонът се бе оказал достатъчен, за да се преобърне.

И тъй, къде е колата му? Естествено, затрупана е от снега.

Пол закри очи с ръката си и си представи снегорина, който се движеше по пътя, където колата му беше катастрофирала преди два часа. Оранжевият снегорин е единственото ярко петно сред падащия сняг, небето над него се смрачава. Шофьорът му е увит като пашкул, на главата му е нахлупена старомодна, синьобяла ватманска шапка. Вдясно, в плитка долчинка, се намира „Камаро“-то на Пол Шелдън, върху задната му броня се мъдри ярка лепенка, която гласи: „Подкрепете кандидатурата на Харт за президент.“ Шофьорът на снегорина не забелязва колата, защото лепенката е много избеляла, страничните гребла блокират ползрението му; освен това се смрачава и той е смъртно уморен. Мисли само как да измине последната отсечка, да отстъпи мястото си на човека от другата смяна и да изпие чаша горещ чай. Отминава, а снегоринът натрупва пухкав сняг в долчинката. Преспите вече са стигнали до прозорците на „Камаро“-то, вижда се само покривът му. По-късно, в здрача, когато всички предмети изглеждат нереални, в обратната посока минава друг снегорин и напълно погребва колата под снега.

Пол отвори очи и се втренчи в гипсовия таван, където се виждаше мрежа от тънки пукнатини — те бяха преплетени във формата на три букви. В дните, последвали излизането му от черния облак, писателят непрекъснато се бе взирал в тях и сега отново ги проследи, въпреки че му бяха до болка познати. Разсеяно си мислеше за думи, които започваха с буквата „ш“.

Да. Навярно всичко се е случило точно така.

Дали Ани бе помислила какво ще стане, когато намерят колата му? Сигурно. Беше побъркана, но хитра. И все пак изобщо не ѝ беше хрумнало, че Пол може да притежава копие от романа „Бързи коли“.

„И се оказа права, кучката!“

Пред очите му отново изникна картината на овъглените страници, които се носеха из стаята, пламъците, звуците, миризмата на изгоряло (на изгорялата му творба). Пол стисна зъби и се опита да прогони ужасяващите спомени; в случая богатото му въображение му вършеше лоша услуга.

„Вярно е, че нямаш копие, въпреки че това би било първа грижа на деветдесет на сто от писателите — при това малцина от тях получаваха колкото тебе дори за книгите, в които не се говори за Мизъри. Подобна мисъл изобщо не е хрумнала на Ани.“

Тя не е писателка.

Нито е глупава; смятам, че и двамата сме на еднакво мнение по този въпрос. Струва ми се, че страда от мания за величие. Според нея ръкописът трябваше да бъде изгорен. Бе толкова уверена, че служи на правото дело, че изобщо не се бе сетила за нищожни подробности като например ксероксно копие. Подобна мисъл никога не ѝ е дошла наум, приятелю.

Навярно повечето му предположения приличаха на къща изградена върху плаващ пясък, но мнението му Ани Уилкс оставаше непоклатимо като нос Гибралтар. Беше извършвал подробни проучвания за написването на „Мизъри“ и притежаваше задълбочени познания в областта на неврозите и на психозите. Известно му бе, че при обикновените психопати се редуват периоди на дълбока депресия и на почти агресивно приповдигнато настроение, но цялостното им поведение се определя от манията за величие. Подобни хора са твърдо убедени, че са обект на внимание, че са герои на велика драма, краят на която се очаква със затаен дъх от милиони хора. Подобни хора

мислят едностранчиво и мислите им са лесни за разгадаване, защото следват само една посока: от психически разстроената личност към предмети, ситуации или други хора, които не са под контрола на психопата. (Малко по-различно е положението при невротичите.)

Ани Уилкс бе решила, че трябва да унищожи ръкописа; дори не ѝ беше хрумвало за съществуването на копие.

„Навярно щях да спася проклетата книга, ако ѝ бях казал, че разполагам с дубликат. Ани щеше да осъзнае, че унищожаването на ръкописа е безпредметно. Тя...“

Налягаше го дрямка, но внезапно дъхът му секна и очите му се изцъклиха.

Да, Ани положително щеше да осъзнае безнадеждността на постъпката си; щеше да бъде принудена да признае, че губи контрол върху положението. Самочувствието ѝ щеше да бъде наранено...

„... Имам ужасен характер, нали?“

Ако бе осъзнала, че не може да унищожи „мръснишката книга“, навярно щеше да унищожи създателя ѝ. В края на краищата не съществуваше друго копие на Пол Шелдън.

Сърцето му пърхаше лудо. Часовникът в съседната стая започна да бие. Пол дочу тежките ѝ стъпки когато тя прекоси стаята над главата му. До ушите му долетя звукът от урината, която се стичаше в тоалетната; сетне Ани пусна водата и отново си легна. Пружините изскърцаха под тежестта ѝ.

„Няма да ме ядосваш повече, нали?“

Умът му внезапно се впусна в галоп, подобно на расов кон, който се опитва да хвърли от седлото ездача. Какво общо има направеният от него опит за психоанализ с колата му? С времето, когато е била намерена? Какво означава за него?

— Почакай — прошепна той в мрака, — не затваряй телефона.

Отново закри очите си с ръка и си представи високия полицай с тъмните очила и прекалено дългите бакембарди. „Намерихме преобърнатата кола встрани от планинския път“ — казваше полицаят.

Само че този път Ани не го покани на кафе, защото искаше да го види час по-скоро във от дома си. Дори да стоеше в кухнята и двете врати към спалнята да бяха затворени, дори ако „гостът“ бе натъпкан с наркотици, полицаят би могъл да чуе стенанията му.

Ако бяха открили колата му, Ани Уилкс щеше да се досети, че я очакват неприятности, нали?

— Точно така — прошепна Пол. Краката му отново запулсираха от болка, но той почти не я усети, защото бе скован от ужас от внезапно хрумналата му идея.

Нямаше да ѝ се разсърдят, защото го бе прибрала в дома си (особено ако живееше съвсем близо до шосето, както предполагаше Пол). Положително щяха да я наградят с медал и с безплатно членство в Клуба на почитателките на Мизъри Частийн — за ужас на Пол такъв клуб наистина съществуваше. Но Ани щеше да загази, защото го бе завела вкъщи, настани го бе в стаята за гости и не бе съобщила никому. Би могла да се обади на местната бърза помощ: „Обажда се Ани. Намирам се на върха на планинския склон — натъкнах се на някакъв човек, който изглежда ка сякаш го е прегазил Кинг Конг!“ Всъщност Ани бе натъпкала с наркотици, които явно притежаване незаконно — и поради невежеството си го бе превърнала в наркоман. Мъчителката му щеше да загази защото бе приложила странен метод на лечение, хранила го бе със системи, бе сложила краката му в шини, изрязани от алуминиеви патерици. Загазила бе, защото някога е била изправена пред съда в Денвър, и то не в ролята на свидетел — Пол бе абсолютно убеден в последното.

Ето защо тя проследява с поглед ченгето, което се отдалечава по пътя с добре измитата си кола (добре измита освен под калниците, където са полепнали буци примесен със сол сняг) и отново се чувства в безопасност... но не напълно, защото сега прилича на животно, което е надушило ловци по следите си.

Ченгетата ще продължават издирването, защото той не е някакъв обикновен човечец. Изчезнал бе Пол Шелдън, Зевс в литературния свят, чието въображение бе сътворило Мизъри Частийн, любимката на милиони тъпанарки, жената, без която обикновената домакиня не можеше да живее. В края на краищата полицаите навярно ще се откажат от безрезултатното издирване или ще продължат да го търсят някъде другаде. Пол се надяваше, че някой от семейство Родимън е видял Ани през същата нощ и е забелязал някакъв странен, увит в одеяло предмет на задната ѝ седалка. Дори и да не беше така, тя нямаше да се изненада, ако Родимънови излъжат, за да ѝ причинят неприятности. Знаеше, че не я обичат.

Навярно ченгетата ще се върнат и този път „гостът“ няма да е толкова кротък.

Пол си спомни как безумно се стрелкаха очите ѝ, когато огънят в скарата заплашваше да предизвика пожар. Представи си как облизва устните си; как се движи от стая в стая, като непрекъснато свива ръцете си в юмруци, и от време на време наднича в спалнята, където лежи упоеният Пол. От време на време изрича: „Боже мой“ и гласът ѝ отеква в празната къща.

Бе откраднала рядка птица с красива перушина — рядка птица от Африка.

Какво ще ѝ направят, ако я заловят?

Естествено, отново ще я изправят пред съда в Денвър. И този път навярно няма да ѝ се размине.

Пол свали ръце от очите си и се втренчи в преплетените, криволичещи по тавана пукнатини. Нямахше защо да закрива очите си, за да си представи какво ще последва. Навярно Ани ще се опита да го задържи за ден или за седмица. Навярно само повторно обаждане по телефона или посещение на полицията ще я принудят да се отърве от рядката си птица. И в края на краищата щеше да го стори, също както преследваните диви кучета заравят жертвите си.

Ще му даде пет таблетки вместо две, може би ще го задуши с възглавницата или пък просто ще го застреля. Положително притежаваше пушка, задължителна за хората в изолираните райони — това бе идеалното решение на проблема.

Не, няма да употреби пушката, за да не остави улики.

Все още не се бе случило нищо от това, което си представяше, защото не бяха намерили колата му. Навярно претърсваха Ню Йорк или Лос Анджелис, но никому не бе хрумнало, че Пол може да е в Сайдуиндър, Колорадо.

Но ще настъпи пролет.

Преплетените букви на тавана се набиваха в очите му. Пулсиращата болка в краката му ставаше все по-настойчива; при следващото биене на часовника Ани щеше да се появи, но той се страхуваше да не издаде мислите си. Погледна към стената вляво, където ви — календар. На картинката бе изобразено момченце, което се спуска с шейната си. Под картинката пилеше „февруари“, но ако

изчисленията му бяха верни, сигурно бяха изминали първите дни на март. Ани просто бе забравила да обърне страницата.

След колко време колата му с нюйоркска регистрация ще се появи изпод топящия се сняг? (Тогава ще открият документите на името на Пол Шелдън.) След колко време полицаят ще посети Ани? Или може би тя ще научи от вестника за намирането на колата му? След колко време ще започне да се топи снегът?

Шест седмици? Пет?

„Навярно толкова ми остава да живея“ — помисли си Пол и се разтрепери. Краката го боляха адски; успя да заспи едва след като тя му донесе поредните таблетки.

Следващата вечер Ани му поднесе пишещата машина марка „Роял“. Беше канцеларски модел от времето, когато предмети от рода на електрически пишещи машини, цветни телевизори и телефони с бутони са съществували само в научнофантастичните произведения. Напомняше му черни старомодни обувки с копчета. От двете ѝ страни бяха монтирани стъклени прозорчета, през които се виждаха различните лостчета, пружинки, зъбни колелца и оси. Вляво, подобно на вдигнат палец на автостопаджия, стърчеше потъмнелият от времето лост за връщане на ваялка. Самият ваялк беше прашен, гумената му повърхност бе набраздена и надупчена. Думата „Роял“ бе изписана в полукръг върху предната част на машината.

Ани я подържа пред него, за да я разгледа, сетне с пъшкане я постави върху леглото между краката му.

Пол се втренчи в машината.

Стори му се, че се хили.

Господи, наистина му се усмихваше.

Още от сега Пол усещаше, че му предвещава неприятности. Избледнялата лента беше двуцветна — от цяла вечност не бе виждал подобна лента, но въпреки това видът ѝ не пробуди в него приятна носталгия.

— Е, какво ще кажеш? — нетърпеливо попита Ани и се усмихна.

— Хубава е — побърза да отговори Пол. — Истинска антика.

Усмивката ѝ помръкна.

— Не съм я купила от антикварен магазин, а от okazjiон.

Пол мигновено успя да се справи с положението и отвърна:

— Всъщност пишещите машини не остаряват. Хубавата машина може да ти служи цял живот. Тези стари канцеларски рожби са истински танкове.

Ако можеше да достигне машината, би я погалил, дори би я разцелувал.

Усмивката на Ани отново разцъфна. Сърцето му възстанови ритъма си.

— Купих я от „Нови вещи на старо“. Какво тъпо име на магазин, нали? Но и собственицата, Нанси Дартмънгър, е тъпанарка — лицето на Ани леко помръкна, но той веднага разбра, че гневът ѝ не е насочен срещу него. Инстинктът за оцеляване му помагаше да проумее характера ѝ. Пол установи, че се нагажда към настроенята ѝ, сякаш се вслушваше в тиктакането на повреден часовник.

— Не само че е тъпа, но е проклета — продължи Ани — Дартмънгър! Би трябвало да се казва Хоърмънгър. Разведе се два пъти, а сега живее с някакъв барман. Ето защо се ядосах, когато ти нарече машината „антика“...

— Много е хубава — повтори Пол.

Ани замълча, сетна бавно изрече, сякаш правеше признание:

— Липсва ѝ буквата „н“.

— Така ли?

— Да. Погледни.

Тя наклони машината и Пол се втренчи в подредените в полукръг букви. Изпадналото чукче напомняше липсващ кътник сред иначе добре поддържани зъби.

— Виждам.

Тя върна машината върху леглото, което леко се залюля. Пол предположи, че машината тежи най-малко двайсет и пет килограма. Принадлежеше към ера, когато не са били познати леките сплави и пластмасите... когато писателите не са получавали шестцифрени аванси... когато не са съществували книги, написани по сценарии, и списания като „САЩ днес“, когато знаменитостите не са се продавали чрез рекламиране на кредитни карти или на водка.

Машината се хилеше, сякаш му се заканваше.

— Продавачката искаше четирийсет и пет долара, но ми направи отстъпка от пет долара заради липсващата буква — Ани лукаво се усмихна, сякаш за да каже, че не е вчерашна.

Пол също се усмихна. Приливът бе залял подпорите; сега беше лесно да се усмихва и да лъже.

— Направила ти е отстъпка? Нима не си се пазарила?

Ани гордо се изпъчи.

— Казах ѝ, че буквата „н“ е много важна.

— Браво на тебе! — По дяволите — ето, че бе открил нещо ново: подмазването му се удаваше с лекота.

Ани закачливо се усмихна, сякаш го посвещаваше в някаква тайна:

— Казах ѝ, че тази буква фигурира в името на любимия ми писател.

— Както и в името на любимата ми медицинска сестра.

Лицето ѝ грейна: колкото и да бе невероятно, издяланите ѝ от камък бузи се изчервиха. Пол си помисли: „Навярно така изглежда запалената пещ в устата на някой от идолите от романите на Хагард.“

— Лъжец такъв — превзето се усмихна Ани.

— Говоря самата истина.

— Е, добре — за миг тя замълча, сякаш за да събере мислите си, изглеждаше доволна и малко объркана. Пол навярно щеше да изпита удоволствие от благоприятното развитие на събитията, ако не му пречеше тежката пищеца машина — също тъй солидна и разхлопана, както жената, която я бе купила; тя стоеше на леглото му, усмивката ѝ разкриваше липсващото чукче и предвещаваше неприятности.

— Инвалидният стол е много по-скъп. Подобни стоки вече не се намират както по времето, когато бях... — тя се сепна, намръщи се и се изкашля. Сетне отново го погледна и се усмихна.

— Време е да свикнеш да седиш; изобщо не ме е яд за парите. Освен това не можеш да пишеш легнал, нали?

— Не.

— Намерих дъска, която изрязах според размерите на стола... купих и хартия... почакай!

Тя изтича от стаята като младо момиче и остави насаме Пол с пищецата машина, която го гледеше враждебно. Щом Ани излезе, усмивката на писателя изчезна. Машината продължи да се хили. Седмици по-късно Пол осъзна, че още тогава видът ѝ му е навявал лоши предчувствия; предварително знаеше какъв звук ще издава захилената машина — звук, подобен на квакането на патока от известните комикси.

Ани се върна, носеше пакет скъпа хартия и дъска с размери деветдесет на един и двайсет.

— Погледни! — тя постави дъската върху дръжките на инвалидния стол, който стоеше до леглото като някакъв призрачен посетител. Пол мигновено представи как ще бъде прикован към стола като някой затворник.

Ани сложи машината върху дъската с лице към въображаемия писател и стовари до нея пакета хартия Пол ненавиждаше тази марка, защото буквите се замазваха при търкането на листовете. Стори му се, че Ани е създала подобие на кабинет на инвалид.

— Какво ще кажеш?

— Прекрасно е. — Пол изрече с лекота най-голямата лъжа в живота си, сетне зададе въпроса, чийто отговор знаеше предварително.

— Какво смяташ да напиша там?

— О, Пол, какъв шегаджия си! — блестящите ѝ очи оживяваха поруменялото ѝ лице. — Не смятам, просто знам. Ще напишеш нов роман. Най-хубавия си роман: „Завръщането на Мизъри“.

„Завръщането на Мизъри“! Пол изобщо не реагира. Приличаше на човек, чиято ръка току-що е отрязана от електрически трион и който наблюдава бликащата от китката му кръв с няма изненада.

— Да — лицето ѝ светеше като прожектор, мощните ѝ ръце почиваха върху гърдите ѝ. — Книгата ще бъде единствено за мене, Пол. Моята награда за това, че съм те излекувала. Първото и единствено копие на най-новата книга за Мизъри. Само си помисли: ще притежавам нещо, за което мечтаят всички жени по света, но не могат да го притежават.

— Ани, Мизъри е мъртва.

Но най-невероятното бе, че той вече обмисляше как да я съживи. Изпита умора и отвращение, но не и изненада.

— Не, не е — замечтано произнесе Ани. — Дори когато ти бях... когато ти бях толкова сърдита, съзнавах, че не би могъл да я убиеш. Защото си добър.

— Така ли? — запита Пол и се втренчи в машината, която му се ухили и прошепна: „Ще пробваме колко си добър, приятелче.“

— Точно така.

— Ани, съмнявам се, че ще мога да седя в инвалидния стол. Миналия път...

— Обзалагам се, че те е боляло. И следващия път ще те боли, дори може би малко повече. Но не след дълго болката ще намалее.

— Ще ми отговориш ли само на един въпрос?

— Разбира се, скъпи.

— Ако напиша за теб този разказ...

— Не разказ, а *роман*. Интересен и голям, както всички останали, дори по-голям.

Пол примигна, отвори очи и попита:

— Добре. Ще ме освободиш ли, когато напиша романа?

За миг лицето ѝ изглеждаше смутено, сякаш бе обгърнато от тъмен облак, сетне Ани внимателно се втренчи в него.

— Говориш така, сякаш си мой затворник, Пол.

Той не продума, само я погледна.

— Мисля, че когато свършиш книгата, ще бъдеш в състояние... да издържиш напрежението от сблъсъка с външния свят. Това ли искаше да чуеш?

— Да.

— Е, честно казано, бях сигурна, че писателите имат голямо самочувствие, но не вярвах, че могат да са неблагодарни.

Пол продължи да я наблюдава, след малко тя нетърпеливо и малко притеснено извърна очи. Най-сетне той заяви:

— Ще ми трябват всичките книги за Мизъри. Надявам се, че ги притежаваш, защото не разполагам с азбучника си.

— Разбира се, че ги имам. Какво представлява азбучникът?

— Бележник, в които записвам главните действащи лица и местата, където се развива действието. Също някои дати и исторически проучвания.

Усети, че Ани го слуша с половин ухо. За сетен път се убеждаваше, че тя не проявява никакъв интерес към тънкостите на професията му, докато начинаещите писатели биха дали мило и драго да ги научат. Нищо чудно — Ани Уилкс беше идеалната читателка — интересуваше се единствено от романите му, а не от начина, по който ги създаваше. Тя бе възплъщение на викторианския първообраз на „Вярната читателка“. Не се интересуваше от неговите азбучници, защото за нея Мизъри и заобикалящите я герои бяха същества от плът и кръв. Думата „азбучник“ не ѝ говореше нищо. Вероятно би проявила известен интерес, ако Пол бе описал преброяването на населението в селцето Литъл Дънторп.

— Ще ти осигуря книгите. Поразкъсани са, но според мен това е знак, че са харесвани и препрочитани.

— Вярно е — този път не му се налагаше да лъже.

— Ще се науча да подвързвам — замечтано произнесе Ани. — Саморъчно ще подвързва „Завръщането на Мизъри“. Това ще бъде единствената истинска книга, която притежавам, с изключение на наследената от майка ми Библия.

— Прекрасно — произнесе Пол, за да прикрие ужаса си. Усети, че му прилошава.

— А сега ще те оставя насаме, за да си сложиш вълшебната шапка. Страхотно е, нали?

— Разбира се, Ани.

— След половин час ще ти донеса бяло пилешко месо с картофено пюре, както и желатинов десерт, защото си много послушен. Ще се погрижа да взимаш навреме обезболяващите таблетки, дори ще ти давам още една през нощта. Искам да се напиш добре, защото утре трябва да се заловиш за работа. Обзалагам се, че работата ще ти помогне да оздравееш по-бързо.

Тя си тръгна, поколеба се за миг, сетне му изпрати въздушна целувка.

Вратата се затвори зад гърба ѝ. Пол известно време издържа да не погледне пишещата машина, но най-накрая погледът му безпомощно се насочи към нея. Стоеше върху бюрото и му се хилеше. Напомняше му уред за изтезания, който засега бездействаше. Но само засега.

„Мисля, че когато свършиш книгата... ще можеш да издържиш напрежението от сблъсъка с външния свят...“

— Ах, Ани, защо излъга и двама ни? Разбрах, че не говориш истината — прочетох го в очите ти.

Перспективата бе крайно неприятна: оставаха му шест седмици живот, през които трябваше да изтърпи не само болката в счупените си крака, но и повторното запознанство с Мизъри Частийн. После щеше да бъде погребан набързо в задния двор. Или може би Ани ще нахрани свинята Мизъри с тленните му останки — звучеше отвратително, но справедливо.

„В такъв случай не се подчинявай. Накарай я да побеснее. И без това прилича на подвижна нитроглицеринова бомба. Нека да подрипва, нека се взриви. Все ще е по-добре, отколкото да лежиш и да се измъчваш!“

Пол насочи очи към тавана, но почти моментално погледът му се отклони към машината. Тя стоеше върху бюрото, няма и пълна с думи, които той не искаше да напише, и му се хилеше с беззъбата си уста.

„Май не ти се вярва, приятелче. Струва ми се, че въпреки болките искаш да останеш жив. Ако от това зависи оцеляването ти, дори ще възкресиш Мизъри, или поне ще се опиташ — но първо ще си имаш работа с мен... освен това се страхувам, че не ми харесва мутрата ти.“

— В такъв случаи сме квит — прегракнало изрече Пол.

Погледна навън през прозореца — върху земята се стелеше сняг. Но почти веднага, без да иска, отново с втренчи в машината. Взираше се в нея жадно и същевременно с отвращение.

При сядането в инвалидния стол не изпита силната болка, от която се страхуваше — добър знак — защото от опит знаеше, че после го очакват адски страдания.

Ани постави подноса с храната върху бюрото и приближи стола до леглото.

Помогна му да седне — той изпита моментна пареща болка в таза — после се наведе и шията ѝ се притисна към рамото му, сякаш бе шията на кон. За миг усети пулса ѝ и лицето му се изкриви от отвращение. Ани го прегърна с дясната си ръка, а с лявата го повдигна отдолу.

— Опитай се да не мърдаш краката си — посъветва го тя, сетне с лекота го напъха в стола, сякаш пъхаше книга в празното място в библиотеката. Майчице, колко бе силна! Съмняваше се, че би могъл да се справи с нея, дори да бе в отлична форма. В момента двубоят между тях би приличал на схватка между боксьори от различни категории.

Ани постави дъската пред него.

— Виж как добре пасва — промълви тя и отиде до бюрото, за да вземе подноса с храната.

— Ани, би ли обърнала машината към стената?

Тя се намръщи:

— За Бога, какви са тези капризи?

„Защото не искам да гледам захилената ѝ физиономия цяла нощ.“

— Защото съм суеверен — отвърна Пол. — Винаги обръщам машината към стената, преди да започна да пиша. — Той замълча и добави:

— Всъщност правя го всяка вечер.

— Аха, нещо като: „Ако настъпиш процепа между дъските, ще изпадат на майка ти зъбите.“ Винаги избягвам да стъпвам върху процепите.

Тя обърна машината и я остави да се взира в стената.

— Така добре ли е?

— Отлично.

— Глупчо такъв — нежно промълви Ани, приближи се и започна да го храни.

Сънуваше, че Ани Уилкс се намира в двора на някакъв прочут арабски халиф; караше духове и великани да излизат от бутилки и летеше с вълшебно килимче из двореца. Когато килимът прелетя край него (косата на Ани се развяваше, искрящите ѝ очи наподобяваха суровия поглед на морски капитан, който управлява кораба си сред айсберги), Пол забеляза, че бе изтъкан в бяло и зелено — също като регистрационен номер на щата Колорадо.

Ани крещеше:

— Имало едно време... Това се случило, когато дядото на дядо ми бил малък... Ето историята на едно бедно момче, което... чух я от човек, който... Имало едно време... Имало едно време.

Когато се събуди, тя го разтърсваше. Яркото утринно слънце надничаше през прозореца — снегът беше спрял.

— Хайде, сънливко такъв! — изчурулика Ани. — Понесла съм ти кисело мляко и варено яйце; а след това е време за работа.

Пол изгледа напрегнатото ѝ лице и усети, че изгаря от нетърпение; за пръв път усети необикновено, ново чувство — на надежда. Беше му се присънило, че Ани е Шехерезада, едрото ѝ тяло бе обвито в прозрачни одежди, големите ѝ крака бяха напъхани в розови, обсипани с изкуствени камъни чехли с извити нагоре върхове. Тя се носеше върху вълшебното килимче и шепнеше заклинания, които отваряха вратите на вълшебните приказки. Но Пол грешеше, всъщност *той* беше Шехерезада. Може би ако започне да пише роман, който да се хареса на Ани, може би тя няма да го убие, докато не научи края, въпреки че животинските ѝ инстинкти ще я подтикват да го стори.

Защо да не опита?

Огледа се и забеляза, че преди да го събуди, Ани бе обърнала машината — тя му се усмихваше сияйно с щърбавата си уста, сякаш нашепваше, че Пол има право да се надява, че борбата му е благородна, но в края на краищата всичко е в ръцете на съдбата.

Ани изтъркаля инвалидния стол до прозореца: за пръв път от седмици насам Пол усети топлината на слънчевите лъчи. Стори му се, че пепелявосивата му кожа, върху която имаше ранички от залежаването, сякаш си поема дъх от удоволствие и благодарност. Отвътре стъклата бяха заскрежени. Пол протегна ръка и му се стори, че докосва снежна топка. Изпълни го приятно чувство на носталгия, сякаш бе получил писмо от стар приятел.

За пръв път от седмици насам — струваше му се, че са изминали години — погледът му се наслаждаваше на гледка, различна от облепените със сини тапети стени на стаята му, върху които бяха окачени снимка на Триумфалната арка и календарът с пързаящото се момченце, символизиращ безкрайния месец февруари. Струваше му се, че дори да живее още петдесет години, момчето с вълнената шапка винаги ще изниква пред очите му, когато откъсва от календара последния лист от месец януари. Жадно впери поглед към този нов свят; така жадно бе гледал в детството си първия си филм — „Бамби“.

Хоризонтът му се стори близък — зрителна измама, характерна за Скалистите планини, където стръмните склонове ограничават полезрението. Небето бе кристалносиньо, нямаше нито следа от облаци. Гората покриваше като зелен килим склона на най-близката планина. Навярно разстоянието между нея и къщата бе около седемстотин метра, покрити с искрящ сняг. Невъзможно му бе да прецени дали пространството е обработваема земя или ливада. Върху него се виждаше само една сграда: спретнат, боядисан в червено обор. Когато Ани говореше за домашните си животни, или минаваше покрай прозореца на Пол с непроницаемо лице, той си представяше порутена барака, подобна на илюстрация в детска книга за призраци — покривът е хлътнал от снега, който години наред се е трупал върху него, прозорците са мръсни, някои са счупени и на мястото на стъклото е поставен картон; високите двойни врати са откачени от пантите и се люлеят от вятъра. Но тази кокетна постройка, боядисана в тъмночервено и бежово, приличаше на голям гараж на заможен

провинциален земевладелец, нарочно замаскиран като обор. Пред нея паркиран джип, навярно купен преди пет години, очевидно отлично поддържан. Встрани стоеше снегорин, облегат върху саморъчно направена стойка, прикачването му към джипа беше лесно — Ани само трябваше внимателно да докара колата до стойката, за да паснат приспособленията за закачване, и да натисне копчето на таблото. Това бе идеалното превозно средство за жена, която живее сама и не преже да разчита на съседите си (с изключение на онези гадни Родимънови, от които не би приела и залък хляб, дори да умира от глад). Алеята бе идеално почистена от снега — доказателство, че Ани използва снегорина, но пътят не се виждаше от тази страна на къщата.

— Забелязвам, че се възхищаваш от обора ми, Пол.

Той стреснато се огледа. Рязкото движение пробуди болката му, която зациркулира из остатъците от пищялките му и раздробеното му ляво коляно; преобърна се и го прободде, за миг напуснала пещерата си от кости; сетне отново задряма.

Ани държеше поднос с храна — лека храна за болни, но стомахът му изръмжа при вида ѝ. Пол забеляза, че тя носи бели обувки с подметки от суров каучук.

— Да, много е хубав.

Ани постави дъската пред него и нагласи отгоре подноса. Придърпа стола си към леглото му и започна да го наблюдава как се храни.

— Дрън-дрън-та-пляс! Майка ми обичаше да казва, че за човек се съди не по думите, а по делата. Поддържам обора изряден, защото иначе съседите ще се раздрънкат. Непрекъснато се заяждат с мен или пускат слухове по мой адрес. Външният вид непременно трябва да се поддържа. Всъщност работата в обора не ми тежи, стига да я върша ежедневно. Най-щантаво е да предпазя покрива от пропадане.

„Най-щантаво — помисли си той. — Запиши го в откъдето наблюдаваше как водата от висулките речника на Ани Уилкс, когато съчиняващ спомените си — ако останеш жив, разбира се. Да не пропуснеш думички като «мръсничко», «дрън-дрън-та-пляс» и тем подобни «бисери», които ти предстои да чуещ.“

— Преди две години накарах Били Хавершам да инсталира реотани в покрива. Натискаш бутона, те се нагряват и стопяват леда.

Струва ми се, че няма да ги използвам отново тази зима — погледни как се топи снегът.

Пол тъкмо поднасяше яйцето към устата си, но ръката му сякаш се парализира, когато погледна към обора — висулките под стряхата му бързо се топяха. Капките проблясваха и падаха в тесния леден канал до стената на обора.

— Още няма девет часа, а вече е топло — весело чуруликаше Ани. Пол си представи как слънцето проблясва върху задната част на колата му, стърчаща сред размекнатия сняг.

— Разбира се, очакват ни още една-две студени вълни, а може би и ураганна буря — но пролетта идва, Пол, а майка ми обичаше да казва, че очакването на пролетта напомня очакването на райски живот.

Пол остави вилицата с набоденото яйце обратно в чинията.

— Няма ли да изядеш последни си залък? Нахрани ли се?

— Нахраних се — разсеяно промълви той. Представи си как семейство Родимън се връща с колата си от Сайдуиндър. Ярка светлина заслепява мисис Родимън и я кара да закрие очите си с длан: „Какво е онова там, Хем? Само не ми казвай, че съм откачила — долу има нещо! Отражението за малко да ми изкара очите! Дай на заден ход, ще ми се да погледна още веднъж!“

— Тогава ще взема подноса и можеш да започваш — Ани го удостои с нежен поглед. — Не мога да ти опиша колко съм щастлива, Пол.

Излезе и го остави прикован към инвалидния стол, откъдето наблюдаваше как водата от висулките се стича по ръба на покрива.

— Ако имаш възможност, купи друга хартия — Пол, когато тя постави пишещата машина и хартията върху дъската.

— Друга ли? — попита Ани и опипа увития в целофан пакет. — Но тази е най-скъпата. Специално попитах в магазина.

— Навярно майка ти е пропуснала да ти каже, че невинаги най-скъпите предмети са най-хубави.

Ани смръщи чело — знак, че го очаква буря. Първоначалното ѝ недоумение бе заменено от негодувание.

— Не. Учила ме е, мистър Хитрецо, че евтините стоки винаги излизат по-скъпи.

Пол бе открил, че настроенията ѝ приличаха на пролетта в Средния запад. Чувстваше, че в нея бушуват урагани, готови да се разразят всеки миг. Ако бе някой фермер и небето бе притъмняло както лицето на Ани в момента, навярно щеше да побърза да прибере домочадието си в скривалището. Ноздрите ѝ се разширяваха като на животно, подушило пожар. Дланите ѝ се отваряха и затваряха, сякаш сграбчваха и стискаха въздуха.

Но той се нуждаеше от нея, беше уязвим — някакъв глас му нашепваше да я омиротвори, докато все още разполага с време — (всъщност колко ли му оставаше да живее?) — подобно на племената в романите на Радър Хагард, които омиротворяваха разгневената си богиня, като принасяха жертви пред статуята ѝ.

Обаче друг вътрешен глас, по-смел и пресметлив, му напомняше, че не може да играе ролята на Шехерезада, ако се страхува и се примирява с истеричните пристъпи на Ани. Ако отстъпеше, тя щеше да побеснее още повече. Същият глас го убеждаваше: „Ако не притежаваше нещо, което Ани страстно желае, тя веднага щеше да те закара в болницата или да те убие, за да се защити от враговете си — семейство Родимън — защото за нея светът е пълен с Родимъновци, които я дебнат отвсякъде. Сега е моментът да се справиш с проклетата кучка, защото после може да е късно.“

Ето, че Ани започваше да се задъхва, стискаше и отпускаше все по-бързо дланите си и Пол осъзна, че само след миг ще бъде извън контрола му.

Той мобилизира цялата си останала смелост и се опита да ѝ се сопне:

— Я престани с тези номера! Яростта ти няма да промени нищо! Тя се вцепени, сякаш я бе ударил, и го изгледа обидено.

— Ани, нищо не се е случило — търпеливо продължи Пол.

— Това е някакъв номер. Не искаш да напишеш книгата ми и затова си търсиш повод да не започнеш. Знаех си, че ще стане така. Но много се лъжеш, ако...

— Говориш глупости — скара ѝ се писателят. — Нима съм казал, че няма да започна?

— Не, не, но...

— Разбира се, че ще започна. А сега ела и виж в какво се състои проблемът. Подай ми гърненцето на Уебстър.

— Какво?

— Малкото гърне с писалки и моливи — отвърна Пол. — Журналистите от вестниците понякога го наричат гърненцето на Уебстър — навярно е кръстено на името на Даниел Уебстър — съставителя на речници.

Той изрече лъжата с лекота, без да се замисли, и установи, че тя имаше желаното въздействие — Ани изглеждаше напълно обърквана от професионалните термини, които изобщо не познаваше. Объркването измести яростта ѝ — сега дори се питаше дали има право да му се сърди. Тя донесе гърненцето и го тресна върху дъската. Пол си помисли: „По дяволите, спечелих!“ Или по-точно — спечелила бе Мизъри. Но и това не бе вярно: крайната победа бе извоювана от Шехерезада.

— Е, и какво? — намусено произнесе Ани.

— Гледай.

Той отвори пакета хартия и извади един лист. Взе добре подострен молив и начерта линия върху хартията. После повтори същата процедура с химикалка. Прекара пръста си върху леко набраздената повърхност. Двете линии се размазаха, особено начертаната с молив.

— Виждаш ли?

— И какво от това?

— Мазилото от машинописната лента също ще се размаже — отвърна Пол. — Дори повече, отколкото начертаната с химикалка линия.

— Да не би да търкаш с пръст всяка страница?

— Дори допирът на страниците една в друга ще накара буквите да избледнеят за няколко седмици или за няколко дни. А когато работя, често прелиствам страниците, за да се подсетя за някое име или дата. Господи, първото, което научавах в този бизнес, е, че редакторите мразят да четат ръкописи, напечатани на такава хартия, както ненавиждат преглеждането на написани на ръка книги.

— Мразя тази дума!

— Коя? — Пол я изгледа озадачено.

— Бизнес. Сякаш се подигравах с таланта, даден ти от Бога.

— Съжалявам.

— Дано да е така. Все едно да си признаеш, че си проститутка.

Внезапно Пол изпита безумна ярост и си помисли. „Не, Ани, не съм проститутка. Романът «Бързи коли» означаваше за мен скъсване със занаята. Ето защо убих проклетата кучка Мизъри. Карах към Западния бряг, за да отпразнувам освобождаването си от литературното проституиране. Когато ме измъкна от катастрофиралата кола, ти ме тласна към старата професия «Два долара за обикновен сеанс, а за четири ще ти покажа всички чудеса на света.» Понякога проблясъкът в очите ти ми подсказва, че дълбоко в себе си ти също го съзнаваш. Съдебните заседатели вероятно ще те оправдаят под предлог, че си ненормална, но не и аз; Ани.“

— Права си. Що се отнася до хартията...

— Ще получиш скапаната ти хартия — намръщено произнесе тя. — Само ми кажи каква марка да бъде.

— Сигурно разбираш, че те обичам.

— Не ме размивай. Никой не ме е обичал с изключение на майка ми, която почина преди двайсет и четири години.

— Ако щеш вярвай. Толкова си неуверена в себе си, че не можеш да разбереш колко съм ти признателен, че спаси живота ми.

Наблюдаваше я тайничко и отново забеляза колебливото проблясване на очите ѝ — искаше ѝ се да му повярва. Добре. Даже отлично! Съсредоточи в погледа си цялата искреност, на която бе

способен: отново си представи как забива парче стъкло в гърлото ѝ, за да изтече кръвта, която подхранва ненормалния ѝ мозък.

— Опитай се поне да си представиш, че обичам книгата си. Сигурно смяташ да подвържеш машинописните страници.

— Точно така.

„Да, готов бях да се обзаложа. Защото появяването на ръкописа в печатницата ще предизвика сензация. Явно не си толкова глупава. Пол Шелдън е потънал вдън земя, а по същото време печатарят получава ръкопис, в който е описана най-известната героиня на изчезналия писател. При това той положително ще си спомни за изричното указание да отпечата само един екземпляр от книгата. Само един!“

„Дали си спомням как изглеждаше тя, господин полицаи? Ами... беше едра жена... приличаше ми на каменен идол от романите на Радър Хагард. Един момент: името и адресът ѝ са записани в бележника. Просто ще погледна копията от разписките...“

— Идеята ти е прекрасна. Подвързаният ръкопис ще бъде много красив и ще прилича на луксозно издание. Но книгата трябва да просъществува дълго, Ани. Ако я напиша върху този вид хартия, след десетина години ще разполагаш с купчина празни страници. Друг е въпросът, ако не я разгръщаш и само я поставиш на полицата.

Но тя няма да направи това, нали? Ще я взима всеки ден, може би дори през няколко часа и тайничко ще ѝ се наслаждава.

Върху лицето на Ани отново се бе появил странният израз на безразличие и на неотстъпчивост, който го плашеше и изнервяше. Беше свикнал с пристъпите ѝ на ярост, но непроницаемата ѝ физиономия му напомняше лицето на сърдито дете.

— Не е необходимо да ме агитираш — заяви тя. — Казах, че ще купя хартията. Каква ти трябва?

— Когато отидеш в магазина за канцеларски материали, ще поискаш два топа хартия — стандартният топ се състои от петстотин листа...

— Зная. Не съм толкова глупава, Пол.

— Убеден съм — отвърна той и почувства, че все повече се изнервя. Болката в краката му започваше да се обажда — беше много по-силна в тазовата област, защото бе седял почти час и разместените му кости протестираха.

„За Бога, запази самообладание, за да не загубиш всичко спечелено!“

„Но нима съм спечелил, или само си въобразявам?“

— Тръгвам веднага — заяви тя и скочи от мястото си.

Пол уплашено я изгледа: разбра, че отново възнамерява да го лиши от лекарството му и този път щеше да го остави в инвалидния стол. Още от сега седящото положение му причиняваше болка, която щеше да стане непоносима, дори ако Ани се върнеше след час.

— Не е необходимо — побърза да каже той. — Засега и тази хартия ще свърши работа — и без това после ще преписвам...

— Само глупакът започва изработването на хубав предмет с лош инструмент — Ани взе топа хартия, сграбчи листа с двете размазани линии, смачка го на топка и го захвърли в кошчето за смет, сетне се обърна и го изгледа. Каменното изражение покриваше лицето ѝ като маска. Очите ѝ проблясваха като потъмнели монети.

— Незабавно тръгвам за града — заяви тя. — Зная, че гориш от нетърпение да започнеш, щом толкова *ме обичаш* — произнесе последната фраза безкрайно саркастично и несъзнателно издаде омразата, която изпитваше към себе си. — Боя се, че нямам време да те преместя в леглото.

Усмихна се, по-точно устните ѝ се разтегнаха в гримаса, която му напомни ухилена кукла, и се приближи до него, като стъпваше безшумно с каучуковите си подметки. Погали го по главата — Пол не можа да се въздържи и потръпна от отвращение. Вялата ѝ усмивка се разтегна.

— Ще побързам, въпреки че вероятно ще трябва да отложим с няколко дни започването на романа. Да, ще те боли толкова, че вероятно ще можеш да седиш едва след три дни. Много жалко. Шампанско то се изстудяваше в хладилника — сега ще го върна в килера.

— Ани, повярвай ми, мога да започна, ако...

— Не, Пол — тя стигна до вратата, обърна се и той отново се втренчи в безизразното ѝ лице, където блясваха единствено очите ѝ. — Размисли върху онова, което ще ти кажа: навярно смяташ, че можеш да ме излъжеш и да ме измамиш, защото изглеждам затъпяла и глупава. Но смея да те уверя, че не съм нито едното, нито другото.

Внезапно каменната ѝ маска се пропука и през цепнатините надникна лицето на сърдито, умопобъркано дете. За миг му се стори, че ще умре от страх. Нима си бе въобразявал, че ще я надхитри? Как да играе ролята на Шехерезада, когато жената, която го държеше в плен, бе напълно луда?

Ани се втурна към него, пълните ѝ крака щяха да продънят пода, колената ѝ се свиваха и отпускаха, лактите ѝ разсичаха като бутала застоялия въздух на спалнята. Вдигнатата ѝ нагоре коса се развяваше около лицето ѝ — фибите, които я придържаха, бяха изпопадали. Сега стъпките ѝ не бяха безшумни — приличаше на Голиат, който нахлува в Долината на скелетите. Снимката на Триумфалната арка уплашено потрепери върху стената.

— Яу-у — изкрещя тя и стовари юмрука си върху раздробеното на сол ляво коляно на Пол Шелдън.

Писателят отхвърли главата си назад и започна да вие, жилите на врата и на челото му се издуха. Болката сякаш изригна от коляното му и го обгърна с бял саван. Стори му се, че е попаднал в центъра на току-що образувана звезда.

Ани сграбчи пишещата машина от дъската и с трясък я стовари върху полицата над камината — тежкия метал бе като перце в ръцете ѝ.

— Ето защо ще си останеш в стола — устните ѝ ояха разтегнати в мъртвешка гримаса. — Добре си юмисли кой командува тук; представи си всички ужасни мъчения, на които ще те подложат, ако не се държиш прилично, или се опитваш да ме измамиш. Стой си тук и си креци колкото си искаш — никой няма да те чуе. Никой не се отбива тук, защото всички знаят, че Ани Уилкс е побъркана, знаят какво сторила, въпреки че съдът я призна за невинна.

Жената се отправи към вратата, обърна се и Поп изкрещя при мисълта, че отново ще го нападне като разярен бик. Викът му я накара доволно да се усмихне и да прошепне:

— Ще ти кажа още нещо: прави са онези, които мислят, че съм се измъкнала безнаказано. Помисли си върху думите ми, Пол, докато съм в града за глупавата ти хартия.

Ани излезе, затръшна вратата така, че цялата къща потрепери и превъртя ключа.

Писателят се облегна назад, трепереше от глава до пети; не можеше да се сдържи, Въпреки че тръпките предизвикваха още по-голяма болка. Лицето му бе обляно в сълзи; непрекъснато виждаше как Ани се втурва към него, как стоварва юмука си върху останките от коляното му, подобно на пияница, който стоварва юмука си върху дъбов бар, как тялото му е обгърнато от ужасната болка.

— Моля те, Господи, моля те — изстена той, когато чу как джипът ѝ запраши към града. — Моля те, спаси ме или ме убий.

Бръмченето на мотора заглъхна, но Бог явно не бе чул молбата му. Пол остана сам със сълзите и болката си, която се бе пробудила и разкъсваше цялото му тяло.

По-късно му хрумна, че навярно хората биха изтълкували погрешно следващите му действия; биха ги нарекли подвиг. Нека мислят каквото искат — всъщност това бе последен отчаян опит за оцеляване, подтикнат от инстинкта му за самосъхранение.

Стори му се, че някъде от далеч прозвуча гласът на ентузиазирани спортен коментатор, който описваше сцената така, сякаш опитите на Пол да се добере до наркотика, преди да умре от болка, бяха някаква необикновена спортна проява — нещо като заместител на футболните мачове. Между другото как биха нарекли подобен спорт? Може би „Надбягване за наркотика“?

— Днес момчето Шелдън проявява изключителна смелост — ентузиазирано крещеше въображаемият коментатор. — Мисля, че никой от присъстващите на стадион „Ани Уилкс“ или от телевизионните зрители не би повярвал, че Пол има някакъв шанс да подкара инвалидния стол след удара, който му бе нанесен. Но ми се струва... да, точно така! Столът се движи! Нека видим повторението!

По челото на Пол се стичаше пот и щипеше очите му. Облиза устните си, които бяха солени от сълзите му. Цялото му тяло трепереше, изпитваше страхотни болки, сякаш идваше краят на света. Помисли си: „Настъпва момент, когато болката не подлежи на описание, едва ли нормален човек е в състояние да я понесе. Сякаш ме разкъсват демони.“

Подтикваше го към действия единствено мисълта за таблетките. В момента нямаше значение, че вратата на спалнята е заключена... че наркотикът може да не е в банята на долния етаж... че Ани ще се върне и ще го залови на местопрестъплението — всички тези предположения избледняваха пред страхотната болка. Ще се пребори с всеки проблем поотделно или ще умре — нямаше друг изход.

Движението на стола накара огненият обръч под кръста му да се впие още по-дълбоко. Краката му сякаш бяха пристегнати с ремъци, осеяни с нагорещени, извити навътре шипове. Но все пак се движеше, макар и много бавно. Беше изминал около метър, когато осъзна, че ако

не обърне стола, ще пропусне вратата и ще се озове в срещуположния ъгъл.

Сграбчи дясното колело, потръпна... (помисли си, какво облекчение ще изпиташ, ако намериш таблетките)... и го натисна с всички сили. Гумите изскърцаха върху дъските, все едно, че изписука мишка. Някогашните му силни мускули бяха отпуснати и трепереха като желе, страхотна гримаса разкриваше стиснатите му зъби... столът бавно се обърна. Пол хвана двете колела и отново го подкара; измина около метър и половина и загуби съзнание.

След пет минути дойде на себе си и чу настойчивия глас на въображаемия коментатор:

— Ето, че се опитва да продължи. Просто не мога да повярвам на куража на това момче.

Болката замъгляваше съзнанието му, но все пак успя да види, че онова, което търсеше, е близо до вратата. Подкара стола, наведе се, но не можа да достигне фибите, които бяха паднали на пода, когато Ани бе връхлетяла върху него. Прехапа устни, не усещаше потта, която се стичаше по лицето и врата му и навлажняваше горницето на пижамата му.

— Е, приятели, струва ми се, че Шелдън направи каквото можа, но се боя, че това е краят.

„Да се надяваме, че не е.“

Пол се свлече надясно в стола, отначало се опитваше да забрави болката, въпреки че тя непрекъснато се увеличаваше, все едно, че му вадеха зъб; после не можа да издържи и закрещя. Ани беше права — и без това нямаше кой да го чуе.

Пръстите му безпомощно се размахваха на около два сантиметра над фибата; стори му се, че всеки момент дясното му бедро ще се взриви и от него ще изригне бял костен мозък.

„О, Господи, моля те, моля те, помогни ми!“

Свлече се още по-надолу, въпреки че болката беше ужасна. Пръстите му докоснаха фибата, но не я уловиха, само я изблъскаха встрани. Пол се изхързули още по-надолу и отново изкрещя от болките в долната част на краката му. Очите му щяха да изхвъркнат от орбитите, устата му бе отворена, езикът му висеше като шнур на транспарант. От върха му се стичаше слюнка и капеше на пода.

Усети фибата между пръстите си, сграбчи я, за малко да я изпусне... сетне здраво я стисна в юмрука си.

Връщането в седящо положение отново го потопи океан от болка, така че известно време само безпомощно се задъхваше — беше отметнал глава назад, докъдето му позволяваше твърдата облегалка на стола, фибата стоеше върху дъската пред него. Беше абсолютно уверен, че ще повърне, но после му размина.

Някакъв вътрешен глас уморено го упрекна: „Защо се мотаеш? Знаеш, че болката няма да мине. Ани непрекъснато цитира майка си, но и ти си научил някоя и друга поговорка от майка ти, нали?“

Пол отметна глава (лицето му блестеше от пот, мократа му коса прилепваше към челото) и каза на глас една от тях, сякаш изричаше заклинание: „Помогни си сам, за да ти помогне и Господ.“

„Точно така. Какво чакаш, Пол? Тук няма вълшебници, единствената фея, която ще се появи, носи образа на Ани Уилкс — вечната победителка в тежка категория.“

Той отново подкара бавно стола към вратата, която бе заключена, но Пол смяташе, че ще се справи с нея. Все пак героят от „Бързи коли“, Тони Бонасаро, когото Ани бе превърнала в овъглена хартия, бе крадец на коли. Докато правеше проучванията си, Пол се бе запознал със стар пенсиониран полицай на име Том Тайфорд. Том му показва как да запали кола като свърже две жички, как да използва металния инструмент на крадците за отваряне на вратите, как да изключи алармената система.

Така например — бе казал Том през един пролетен ден преди около две години и половина — да предположим, че нямаш намерение да откраднеш кола, а само малко бензин. Капачката на резервоара и колата, от която ще го „вземеш на заем“, е заключена. И тук нямаш проблем, защото повечето капачки са абсолютно фасулска работа. Нужна ти е само фиба.

Стори му се, че измина безкрайно дълго време докато успя да нагласи стола на желаното място — лявото колело бе почти долепено до вратата.

Старомодната ключалка напомни на Пол илюстрациите в „Алиса в страната на чудесата“. Той отново се свлече надолу в стола, изстена от болка и погледна през дупката. Видя малък коридор, който водеше към гостната, застлана с тъмночервен килим; до стената имаше

старомоден диван, тапициран с подобна тъкан, и лампа, от абажура на която висяха пискюли. Вляво, надолу по коридора, забеляза полуоткрехнатата врата. Пулсът му се ускори. Положително беше вратата на банята — толкова често бе чувал как Ани пуска водата (включително и в деня, когато бе напълнила кофата, от която Пол жадно бе пил). Освен това винаги идваше оттам, когато му носеше лекарството. Сигурен бе в това.

Сграбчи фибата, но тя се изплъзна от пръстите му и се изтъркаля към ръба на дъската, поставена пред него.

— Не! — дрезгаво изкрещя той и успя да я улови, преди да падне. Стисна я в юмрука си и отново изгуби съзнание.

Не бе сигурен, но му се стори, че този път припадъкът му продължи по-дълго. Лявото коляно го терзаеше, но иначе болката беше намалала. Погледът му попадна на фибата върху дъската. Този път, преди да я вземе, сви и разпусна няколко пъти пръстите на дясната си ръка. Разгъна фибата и си помисли: „А сега няма да трепериш. Запомни — **НЯМА ДА ТРЕПЕРИШ!**“

Наведе се и я пъкна в ключалката, докато чуваше въображаемият коментатор описва действията му. Потта обливаше лицето му като машинно масло. Вслушваше се, или по-точно опипваше.

Спомни си думите на Том:

— Запъкната на евтините ключалки представлява обикновено лостче — полицаят замахна нагоре-надолу с ръка. — Все едно да преобърнеш люлеец се стол — подхващаш го отдолу и — готово. Ето как се отварят подобни ключалки — повдигаш лостчето и бързо отваряш капачката на резервоара, преди да се е върнало обратно.

На два пъти успя да улучи запъкната, но фибата се изплъзваше, преди да я завърти. Тя започваше да се извива; навярно щеше да се счупи след два-три опита.

— Моля те, Боже — прошепна той и отново я пъкна в ключалката. — Моля те само за едно — помогни малко на момчето!

„Драги зрители, днес Шелдън прояви изключително геройство, но това ще бъде последният му опит. Публиката е застинала в очакване...“

Пол притвори очи (гласът на коментатора заглъхна) и се вслуша в тихото преобръщане на фибата в ключалката. Изведнъж усети съпротива. Лостчето! Представи си го, извито като крак на люлеец се

стол, как притиска и задържа езичето на ключалката, как задържа Пол в спалнята.

„Абсолютно фасулска работа, Пол. Работи хладнокръвно!“

Но как да работи хладнокръвно, когато разкъсващата болка не му дава покой?

Промуши лявата си ръка под дясната, сграбчи дръжката на вратата и започна леко да натиска с фибата. Още малко... Още малко...

Представи си как запънката се раздвижва в прашната си ниша, езичето на ключалката започва да се отдръпва. Божичко, не трябва да стигне докрай, не трябва да се преобръща целият люлеещ се стол, както би се изразил Том Тайффорд. Само да се отдръпне от рамката на вратата — ще натисне силно...

Пол усети, че фибата започна да се прегъва и да се изплъзва. В отчаянието си силно я повдигна нагоре, натисна дръжката и блъсна вратата. Чу как фибата се счупи и част от нея остана в бравата. За миг изпита ням ужас от неуспеха, но после видя, че вратата бавно се отваря — езичето стърчеше навън като стоманен показалец. Пол прошепна:

— Господи, благодаря ти.

— Да видим повторението! — въодушевено изкрещя невидимият коментатор, докато многохилядната публика на стадион „Ани Уилкс“ и милионите телевизионни зрители започнаха бурно да го аплодират.

— Остави ме на мира — прегракнало му се сопна Пол и се зае с дългата и изтощителна задача да обърне стола право срещу вратата.

Изпита страх, не, не само страх, а неописуем ужас, когато му се стори, че столът е по-широк от вратата. „Тя го внесе сгънат, затова отначало го помислих за количка за пазаруване“ — помисли си мрачно той.

Накрая все пак успя да се промуши с огромно усилие, като се хвана за рамката на вратата. Капачките върху осите на стола изскърцаха и набраздиха дървото, но Пол вече бе навън. В този миг отново припадна.

Гласът ѝ го изтръгна от замаяното му състояние. Отвори очи и видя, че Ани насочва ловна пушка към него. Очите ѝ блестяха гневно, зъбите ѝ бяха олигавени от слюнка.

— Щом толкова ти се иска да бъдеш свободен, с удоволствие ще изпълня желанието ти — изрече тя, сетне дръпна двата спусъка.

Пол потръпна в очакване на изстрела. Но Ани я нямаше: вече бе осъзнал, че сънува.

Не, не бе сън, а предупреждение. Тя можеше да се върне всеки момент.

По нахлуващата през вратата на банята светлина Пол прецени, че приближава пладне. Пожела часовникът да започне да бие и да потвърди предположението му, но проклетникът упорито мълчеше.

„Миналия път я нямаше петдесет часа. Точно така. А сега може да изчезне за осемдесет. Или пък ще чуеш спирачките на джипа ѝ след пет секунди. В случай че не си го разбрал, приятелче, метеоролозите само предвиждат ураганите, но си нямат хабер къде и кога ще се разразят.“

— Имаш право — прошепна Пол и подкара стола надолу към банята. Надникна вътре и видя неприветливо помещение, подът бе покрит с шестоъгълни бели плочки. Ваната стоеше върху крака на граблива птица. До нея бе шкафът за бельото. Срещу ваната имаше умивалник, а над него бе окачена аптечка.

Коридорът беше достатъчно широк, за да обърне стола с лице към вратата, но сега ръцете му трепереха от изтощение, защото мускулите му бяха отслабнали от болестта. В детството си Пол бе доста хилав, затова като порасна, се опитваше да поддържа тялото си в добра форма. Но сега мускулите му трепереха като желе, отново се бе превърнал в хилаво момче, сякаш бе губил времето си, докато плуваше и бягаше из парка.

За щастие тази врата беше по-широка и не му създаде неприятности при преминаването. Столът премина прага и гумените му колела безшумно се изтъркаляха върху покрития с плочки под. Усети неприятна миризма на дезинфекционно средство, която автоматично му напомни за болница. Както предполагаше, тук нямаше тоалетна, защото шумът от пускането на вода неизменно идваше от горния етаж, и то след като Пол бе използвал подлогата. В това помещение имаше само вана, умивалник и шкаф с отворена врата.

Пол набързо огледа спретнато подредените сини пешкири и кърпи, добре познати му от дните, когато Ани го миеше в леглото, сетне насочи вниманието си към аптечката.

Не можеше да я достигне.

Колкото и да се изпъваше, тя се намираще на двајсетина сантиметра от пръстите му. Съзнаваше го, но все пак протегна ръка, защото не искаше да повярва, че Съдбата, Бог и Който и да било могат да бъдат така жестоки. Приличаше на играч на бейзбол, който отчаяно се опитва да улови спасяема топка.

Пол нададе обиден и същевременно смаян вой, отдръпна ръката си и задъхано се облегна назад. Сивият облак заплашваше да го обгърне. Той го отблъсна с усилие на волята и се огледа за някакъв предмет, с който да отвори аптечката — погледът му попадна върху прът за миене на пода, облегнат в ъгъла.

„Наистина ли възнамеряваш да го използваш? Е, опитай. Ще отвориш аптечката и ще събориш съдържанието ѝ в умивалника. Но шишенцата ще се счупят. Дори да няма такива, не можеш да върнеш обратно онова, което си съборил. Какво ще стане, когато Ани се върне и види безпорядъка?“

— Ще ѝ кажа, че Мизъри го е направила прегракнало прошепна Пол. — Ще ѝ кажа, че е търсила жива вода.

После избухна в сълзи, но очите му безспирно оглеждаха помещението, сякаш търсеха внезапно вдъхновение, мъничко помощ...

Погледът му отново попадна на шкафа за бельо, внезапно дъхът му секна, очите му се разшириха.

При първия бегъл оглед бе забелязал само сгънати чаршафи, калъфки за възглавници и пешкири, подредени върху полиците. Но сега гледаше *надолу*: на пода бяха подредени множество квадратни картонени кашони, върху които стояха етикетите на най-известните фармацевтични фирми.

Пол рязко обърна стола, удари се, но не усети болка.

„Моля те, Господи, дано това не се окаже нейният таен склад за шампоани, тампони или снимки на скъпата ѝ стара майчица, или...“

Напипа някакъв кашон, измъкна го и го отвори: нямаше нито шампоани, нито тампони. Съвсем не. Кашонът беше пълен с кутийки с лекарства, върху повечето пишеше „мостра“. На дъното се търкаляха таблетки и капсули без опаковка. Някои от лекарствата му бяха познати

— баща му ги бе взимал през последните три години от живота си — но повечето бяха неизвестни.

— „Новрил“ — мърмореше той, докато ровеше из кашона. От челото му се лееше пот. Краката му пулсираха от болка. — Къде е проклетият „Новрил“?

Но познатата опаковка липсваше. Пол затвори кашона и го избута обратно в шкафа, като изобщо не е постара да го остави на старото му място. Няма страшно и без това къщата приличаше на сметище.

Наклони се вляво и успя да докопа друг кашон. Отвори го и не можа да повярва на очите си: беше натъпкан със съдържащи морфин обезболяващи препарати, между които имаше и „Новрил“ — стотици кутийки с печат „мостра“. Прекрасни кутийки... мили кутийки... Върху тях пишеше: „Да се прилага само по лекарско предписание.“

— О, скъпи Боже, лекарят дойде — изхълца Пол. Разкъса със зъби целофановата опаковка и сдъвка три таблетки, без да обръща внимание на горчивия им вкус. Втренчи се в оставащите пет, поколеба се и изгълта още една. Крадешком се огледа наоколо — очите му бяха коварни и уплашени. Знаеше, че твърде рано да изпита облекчение от лекарството, но вече го чувстваше — сякаш притежаването на таблетките бе по-важно от приемането им. Сякаш някой му бе дал власт над луната и над приливите или Пол бе протегнал ръка и я бе сграбчил. Испита ужас и страх от хрумването си, сякаш вършеше светотатство.

„Ами ако Ани се върне сега?“

„Е, добре, знам за какво намекваш.“

Надникна в кашона, като се опитваше да пресметне колко кутийки би могъл да вземе, без Ани да разбере, че мишчица на име Пол Шелдън е ръфала от запасите ѝ. Тази мисъл го накара да се изкикоти пискливо. Осъзна, че не бе само от облекчение от въздействието на лекарствата — здравата се бе натъпкал с наркотици.

„Размърдай се, кретен. Нямах време да се наслаждаваш на наркоманските си видения!“

Пол взе пет кутийки — общо трийсет капсули — с мъка се въздържа да не награби повече. Размести останалите кашони и кутийки, като се надяваше, че съдържанието на кашона не изглежда по-различно отпреди. Затвори го и го избута в шкафа.

Някаква кола се приближаваше.

Изправи се, очите му бяха облещени. Обзе го паника, ръцете му здраво се вкопчиха в дръжките на стола. Ако Ани се прибираше, това означаваше края на живота му. Никога няма да успее да върне навреме масивния стол в спалнята. Може би има шанс да я цапардоса с пръчката за миене на пода, след което тя ще му извие врата като на пиле.

Седеше в инвалидния стол с лекарствата на скута и с щръкнали напред бинтовани крака и чакаше колата да отмине или да завие по алеята.

Звукът се приближаваше, после постепенно заглъхна.

„Е, няма искаш по-образно предупреждение, момчето ми?“.

Всъщност — не. Пол хвърли последен поглед към кашоните. Стори му се, че изглеждат така, както ги бе намерил, въпреки че не беше съвсем сигурен, защото отначало съзнанието му беше замъглено. Ани бе мнителна като всеки невротик и може би знаеше положението на всяка кутийка. Може би ще хвърли небрежен поглед и веднага ще разбере какво се е случило.

Но Пол не изпита страх, а по-скоро безразличие: не можеше да живее без лекарството, затова бе успял да се измъкне от стаята и да си го вземе. Щеше да приеме последствията и наказанието безропотно, защото съзнаваше, че е сторил необходимото. Осъзна, че чувството на безразличие бе най-страшното от всичко, което му бе направила: беше го превърнала в разкъсвано от болки животно, което нямаше право на избор.

Бавно изкара на заден ход стола от банята, като от време на време поглеждаше зад себе си, за да се убеди, че следва правилната посока.

Добра се до коридора и внезапно спря, защото бе осенен от ужасяваща мисъл: ами ако подът на банята е бил влажен или мръсен?

Загледа се в него и за миг представата, че е оставил следи върху чистите бели плочки, бе толкова настойчива, че той наистина ги забеляза. Поклати глава и отново погледна — нямаше следи, но вратата беше по-открехната, отколкото преди. Завъртя стола малко вляво, наведе се, сграбчи дръжката и притвори вратата — така беше по-добре.

Посегна към колелата с намерението да се върне в стаята си, когато осъзна, че се намира с лице към всекидневната, където

обикновено стои телефонът.

В ума му проблесна идея, сякаш светкавица прониза мъглата, паднала над ливада.

„Ало. Тук е полицейският участък на Сайдуиндър. Говори полицай Хъмбъги.“

„Слушайте, господин полицай. Слушайте много внимателно и не ме прекъсвайте, защото не зная с колко време разполагам. Казвам се Пол Шелдън и се обаждам от дома на Ани Уилкс. Тя ме е похитила и ме държи затворен поне от две седмици, може би цял месец. Аз...“

„Ани Уилкс ли?“

„Елате тук незабавно. Изпратете линейка. За Бога, гледайте да пристигнете, преди да се е върнала.“

— Преди да се е върнала — изстена Пол. — О да, много преди това.

„Откъде знаеш, че изобщо има телефон? Нима си чул някой да се обажда? На кого ще звъни тя? На добрите си приятели, семейство Родимън? Но фактът че няма приятели, с които да си побъбри, съвсем не означава, че Ани не съзнава какво може да ѝ се случи, ако полети по стълбите и си счупи ръка или красили ако избухне пожар в обора...“

„Колко пъти си чул позвъняването на телефона?“

„Предполагам, че използването на телефона не е задължително за притежаването му, освен това през повечето време бях в безсъзнание...“

„Търсиш си белята и добре го съзнаваш!“

Да, Пол го съзнаваше, но не можеше да устои на мисълта, че ще докосне апарата, ще завърти шайбата и ще дочуе познатия сигнал.

Нагласи стола с лице към гостната и го изтъркаля вътре.

Стаята миришеше на влага, на застоял въздух и му навяваше тъжно чувство. Завесите не бяха спуснати и разкриваха прекрасен изглед към планините, но помещението изглеждаше прекалено тъмно, може би защото преобладаваше тъмночервеният цвят. Сякаш наоколо бяха излели кофи с венозна кръв.

Над камината се мъдреше оцветена фотография на мрачна жена, малките ѝ очи сякаш бяха заровени в месестото лице, устните ѝ бяха присвити. Фотографията беше поставена в позлатена рамка стил рококо и беше с размерите на снимка на президента, намираща се във

фоайето на голяма пощенска станция. Пол не се нуждаеше от заверено от нотариус потвърждение, че това е святата майка на Ани.

Той продължи да се движи из стаята. Лявата дръжка на стола закачи масичка, отрупана с керамични статуйки. Те шумно се разклатиха. Една от тях — пингвин, стъпил върху леден блок — полетя встрани. Без да се замисля, Пол протегна ръка и автоматично го сграбчи — едва след това успя да реагира, — стискаше здраво пингвина, сякаш се страхуваше да него изпусне.

„Няма страшно, нали успя да го хванеш, освен това подът е застлан с килими, може би статуйката нямаше да се счупи...“

„Ами ако се бе счупила! — мислено изкрещя той. — Ами ако се бе счупила? Хайде, върни се в стаята си, преди да си оставил някаква следа.“

Не, няма. Въпреки че бе уплашен до смърт. Защото цялото преживяване му костваше извънредно много. Беше си заслужил наградата.

Огледа стаята, която бе претърпана с тежки, безвкусни мебели. Вместо красиви еркери й изгледа към Скалистите планини в очите се набиваше единствено фотографията на пълната жена, прикована в позлатената, безвкусна рамка.

Недалеч от дивана, откъдето навярно Ани гледаше телевизия, стоеше масичка. Върху нея се мъдреше телефон с обикновена шайба.

Полека, едва сдържайки дъха си, Пол постави обратно пингвина (Върху ледения блок бе написано: „Тук свършва моят разказ.“) и подкара стола към телефона.

Точно пред дивана имаше друга маса, върху която стоеше букет изсушени цветя, напъхан в грозна зелена ваза. Масата изглеждаше безкрайно нестабилна, затова Пол внимателно я заобиколи.

Отвън долиташе само воят на вятъра, не се чуваше приближаването на кола. Той сграбчи слушалката и бавно я вдигна.

Още преди да я приближи до ухото си, изпита някакво странно чувство на предопределение, сякаш предварително знаеше, че няма да чуе никакъв сигнал. С уморено движение я постави обратно.

Проследи с поглед телефонния кабел, забеляза малкия квадратен модул върху перваза на пода, видя че жакът е включен в него: на пръв поглед изглеждаше, че телефонът работи.

„Много важно е да се поддържа външният вид.“ Затвори очи и си представи как Ани измъква жака, изстиска лепило в отвора на модула и отново пъха жака на мястото му, където ще се втвърди завинаги. Служителите от телефонната компания едва да щяха да подушат нещо, освен ако някой я потърсеше и съобщеше, че линията е прекъсната. Но никой не се обаждаше на Ани, нали? Тя редовно плащаше сметките за телефона, който не работеше и служеше единствено за декор, който бе част от безкрайните ѝ усилия да *поддържа външния вид*. Нима бе кастрирала телефона, защото бе предвидила възможността Пол да се измъкне от спалнята? Едва ли. Телефонът е започнал да я вбесява дълго преди неговото появяване. Навярно е лежала будна нощем, вслушвала се е във воя на вятъра и си е мислела за хората, които не я обичат или направо я мразят. На същите тези хора би им хрумнало по всяко време да наберат номера ѝ и да извикат: „Ти си виновна, Ани! Закараха те чак в Денвър и ние знаем, че ти си го сторила. Нямахте да те закарат чак там, ако беше невинна!“

Разбира се, като съдена за криминално престъпление (навярно е било такова, щом е била принудена да се яви в Денвър), Ани имаше право на номер, който не фигурира в телефонния указател, но това едва ли би успокоило за дълго невротичка като Анн Уилкс, която смята, че целият свят се е съюзил срещу нея. Враговете ѝ лесно ще открият номера ѝ, може би адвокатите, които я обвиняваха, ще го дават на всеки, който го поиска, а хората ще го искат, о, да, ще го искат... Ани си представяше света като мрачна пещера, в която човешките маси прииждат като морски вълни. Те заобикалят малка сцена, където малък прожектор осветява... само нея. Ето защо бе елиминирала телефона, беше го накарала да замлъкне... Същата съдба ще сполети и Пол, ако тъмничарката му разбере колко е напреднал в разследванията.

Внезапно го обзе луда паника, която му подсказа, че трябва да се махне отгук, да се върне в спалнята, да скрие накъде таблетките и да заеме предишното си място до прозореца. При завръщането си Ани не бива *изобщо* да се усъмни.

Внимателно се изтегли на заден ход и когато се озова в сравнително празно пространство сред претъпканата стая; се зае с трудната задача да завърти стола в обратната посока.

Почти бе успял, когато дочу звука от приближаваща се кола и разбра, че Ани се връща от града.

Едва не припадна, сграбчен от неописуем ужас, какъвто никога не бе изпитвал; изпълнен с дълбоко и уничително чувство за вина. Внезапно си припомни друг случай от живота си, когато бе изпитал същото отчаяние. Беше се случило през лятната ваканция, когато бе дванайсетгодишен. Баща му беше на работа, а майка му бе отишла в Бостън с някаква съседка. Пол бе намерил цигарите ѝ и бе запалил една. Гълташе ентузиазирано дима и се чувстваше едновременно зле и прекрасно — навярно същите чувства изпитваха крадците, когато ограбваха някоя банка. Когато бе изпушил наполовина цигарата и стаята беше пълна с дим, чу как майка му отваря външната врата. „Пол, аз съм, забравих си портмонето.“ Беше размахал бясно ръце, за да прогони дима, въпреки че знаеше, че няма смисъл, знаеше, че са го хванали на местопрестъплението; знаеше, че ще яде пердах.

Този път обаче го очакваше нещо много по-страшно.

Спомни си какво бе сънувал, докато лежеше в състояние на полуприпадък: Ани натискаше спусъците на ловната пушка и крещеше: „Щом толкова ти се иска да бъдеш свободен, с удоволствие ще изпълня желанието ти!“

Приближаващата кола забави хода си. Нямахте съмнение — Ани се прибираше.

Пол сграбчи с почти безчувствените си ръце колелата и изтърколи стола към коридора, като хвърли последен поглед към пингвина. Дано да го бе оставил на същото място.

Подкара с пълна скорост към вратата на спалнята. Надяваше се да влети право вътре, но не уцела точно, защото разстоянието беше много малко. Инвалидният стол се блъсна в дясната част на рамката и леко отскочи назад.

„Успя ли да олющиш боята? О, Господи, остави ли следа?“ — изкрещя наум Пол.

В дървото имаше малка дупка, но боята не беше олющена. Слава Богу! Започна трескаво да маневрира, за да вкара стола в тясното разстояние.

Звукът от мотора се усили, джипът приближаваше, намаляваше ход, чуваше се свистенето на веригите за сняг.

Спокойно... запази присъствие на духа...

Гласна стола напред и главините на колелата здраво се заклешиха в рамката на вратата. Опита се да го избута напред, макар да съзнаваше, че няма полза — беше залостен като тапа във винена бутилка — не можеше да мръдне нито напред, нито назад.

Напъна се за последен път, мускулите на ръцете му потръпнаха като прекалено обтегнати струни на цигулка и... столът със скърцане влезе в спалнята.

Джипът се появи на алеята.

Пол мислено изломоти: „Навярно Ани носи хартията и други пакети и ще се движи бавно по леда... вече си вътре, най-страшното мина... имаше още време...“

Придвижи стола по-навътре и непохватно го завъртя в полукръг. Докато го нагласяваше успоредно на вратата, моторът на джипа спря.

Пол се наведе, сграбчи дръжката и се опита да затвори вратата. Езичето на бравата, което продължаваше да стърчи като вдървен стоманен показалец, се удари в касата. Пол го натисна с пръст. То леко помръдна, после се закова на място, като не позволяваше на вратата да се затвори.

Пол тъпо се втренчи в него и си припомни старата максима от флотата: „Ако е писано, нещастиято непременно ще се случи.“

„Моля те, Господи, смили се. Не ти ли стига, че е унищожила телефона?“

Отпусна езичето. То отново изскочи навън. Пол натисна пак. Дочу странно дрънчене от вътрешността а ключалката и разбра, че счупената фиба пречи на езичето да се прибере обратно.

Вратата, на джипа се отвори. Пол чу как Ани изпъшка, когато слезе, чу шумоленето на хартия, докато тя събираше пакетите си.

— Хайде — прошепна той и започна лекичко да разклаща езичето, което всеки път се прибираше с около милиметър, след което отново се връщаше. Пол чуваше дрънченето на проклетата фиба. — Хайде... хайде... хайде!

Не съзнаваше, че отново плаче, по лицето му се стичаха едновременно пот и сълзи; усещаше силна болка, въпреки голямото

количество наркотик, което бе погълнал; смътно предчувстваше, че ще плати скъпо за малкото си пътешествие.

„Помисли си какво те очаква, ако не успееш да затвориш проклетата врата, Поли!“

Дочу предпазливите стъпки на Ани, която се изкачваше по покритата с чакъл пътека, шумоленето на книжните пликосе и подрънкването на ключовете, които тя извади от чантата си.

Хайде, хайде, хайде!

Този път при натискане на езичето нещо изщрака, изпъкналото парче метал хлътна още няколко милиметра във вратата, но все още се допираше до рамката.

Моля те, хайде...

Трескаво започна да разклаща езичето, докато Ани отваряше кухненската врата и му извика весело:

„Пол, прибрах се. Донесох ти хартията.“, която му напомни за ужасния ден, когато майка му го бе заварила да пуши.

„Пипна ме. Господи, не й позволявай да ме измъчва!“

Конвулсивно притисна езичето с палеца си и приглушен звук фибата се счупи. Езичето най-сетое се прибра изцяло във вратата. Пол чу как Ани сваля ципа на канадката си.

Затвори врата на спалнята — стори му се, че изщракването на бравата прозвуча като сигнален пистолет.

Подкара стола назад към прозореца. Продължаваше да маневрира, когато чу стъпките й в коридора.

— Нося ти хартията, Пол. Буден ли си?

Никога... няма да успея... Ще ме чуе...

Завъртя за последен път лоста за управление и успя да изтъркаля стола до прозореца точно в момента, когато Ани пхна ключа в бравата.

Няма да може да отключи... фибата... тя веднага ще заподозре нещо...

За щастие, металното парче навярно бе паднало на дъното на бравата, защото ключът се превъртя с лекота. Пол седеше неподвижен, със затворени очи и се надяваше, че е върнал стола на предишното му място; надяваше се, че Ани ще сметне окъпаното му в пот лице и треперенето му за реакция поради липсата на лекарството; а най-много се надяваше да не е оставил никаква следа... Точно когато вратата се

отвори, той погледна надолу: докато усилено бе търсял да заличи отделни следи, покрай него бе преминало цяло стадо бизони — бе забравил в скута си кутийките с „Новрил“.

Ани носеше по един пакет хартия в двете си ръце. Усмихна се и каза:

— Точно каквато ми поръча. Ето ти два пакета, взела съм и два допълнително, за всеки случай. Виждаш ли колко...

Тя млъкна, намръщи се и го загледа.

— Потънал си в пот... и лицето ти е много зачервено. Какво си правил?

Пол чу как страхливецът в него изкрещя, че са го хванали на местопрестъплението, че е по-добре да се предаде, да признае вината си и да моли за милост; въпреки това успя да отвърне с ироничен, но изтощен глас:

— Много добре знаеш какво съм правил — страдах.

Ани измъкна хартиена кърпичка от джоба на полата си и избърса челото му. Кърпичката се напои с пот. На лицето ѝ отново се появи фалшивата майчинска усмивка.

— Много ли те болеше?

— Да. А сега ще ми дадеш ли...

— Предупредих те да не ме нервираш. Казват, че човек се учи, докато е жив. Е, предполагам, че ако останеш жив, ще си вземеш поука.

— Ще ми дадеш ли таблетките?

— След малко. — Очите ѝ сезираха изпитателно в изпотеното му, восьчнobleдо лице на червени петна. — Първо, искам да се уверя, че не искаш нищо друго. Нищо, което глупавата стара Ани е забравила да купи, защото не знае какво ще бъде нужно на мистър Хитреца, за да напише книга. Трябва да съм сигурна, че няма да ме накараш да се връщам в града, за да ти купя магнетофон, специални домашни пантофи, без които не можеш да пишеш, или нещо подобно. Защото, ако кажеш, тръгвам веднага. Желанията ти са закон за мен. Дори няма да имам време да ти дам таблетките — отново ще скоча в джипа и ще потегля. Е, какво ще кажеш, мистър Хитрецо? Смяташ ли, че си напълно готов?

— Готов съм, Ани, моля те...

— И никога повече няма да ме ядосваш?

— Не, никога.

— Знаеш, че когато ме нервират, не съм на себ си.

Внезапно погледна надолу и видя вкопчените една в друга ръце, с които прикриваше кутийките „Новрил“. Взря се в тях продължително, сетне тихичко го попита:

— Пол, защо държиш ръцете си там?

Той се разплака — плачеше заради чувството на вина, което ненавиждаше. Не стига, че го бе подложила на нечовешки мъки, тази чудовищна жена го караше да се чувства виновен. Плачеше поради това, но и от обикновена, детинска умора.

Погледна я, лицето му бе обляно от сълзи, и изигра последния си коз:

— Искам си таблетките и подлогата. Стисках се през цялото време, защото не искам отново да се подмокрят.

Ани се усмихна нежно и лъчезарно и вдигна сплъстената коса от челото му.

— Бедничкият! Лошата стара Ани много те измъчи. Веднага ще ги донеса.

Дори да разполагаше с достатъчно време, не смееше да скрие кутийките под одеялото — бяха малки, но тя положително щеше да ги забележи. Щом Ани влезе в банята на долния етаж, той ги взе, обърна се с мъка и ги напъха отзад в гащите си. Острите ръбове на кутийките го убиваха.

Ани се върна със старомодната метална подлога, която му напомняше сешоар. В другата си ръка носеше две таблетки и чаша с вода.

Хрумна му, че двете хапчета плюс онези, които бе изгълтал преди половин час, можеха да го накарат да изпадне в кома и да умре. Някакъв глас тихичко се обади: „Нямам нищо против.“

Пол взе таблетките и ги изгълта с водата. Ани му подаде подлогата.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не.

Тя деликатно се извърна, докато Пол нагласяваше пениса си в студената тръба. Докато уринираше, той случайно я погледна и забеляза, че се усмихва.

— Готов ли си?

— Да — във възбудата си изобщо не се бе сетил за подобни физиологични нужди.

Ани взе подлогата, внимателно я остави на пода, и каза:

— А сега ще те сложа обратно в леглото. Навярно си изтощен и изпитваш страхотни болки в краката.

Той кимна, но всъщност не усещаше болка — след двете таблетки в допълнение на дозата, която бе изгълтал предварително, започваше заплашително бързо да изпада в безсъзнание, стаята се замъгляваше пред очите му. Не припадна само защото в главата му натрапчиво се въртеше мисълта, че Ани ще го вдигне, за да го сложи в леглото. Трябваше да бъде не само тъпа, но и сляпа, за да не забележи, че долните му гащи са натъпкани с кутийки.

Тя закара стола до леглото.

— Ей сега ще подремнеш, Пол.

— Ани, би ли изчакала пет минути — успя да изрече той.

Ани го изгледа с леко присвити очи.

— Мислех, че изпитваш страхотни болки, малкият.

— Вярно е. Ужасно... ме боли. Особено коляното, върху което си изкара яда. Още не мога да се съвзема. Би ли изчакала пет минути, за да... да... — знаеше какво иска да каже, но думите му се изплъзваха в обгръщащата го мъгла. Погледна я безпомощно и си каза, че все пак бе успяла да го залови на местопрестъплението.

— За да подейства лекарството — подсети го тя и Пол признателно кимна с глава. — Разбира се. Ще прибера покупките и ще се върна след малко.

Веднага щом Ани напусна стаята, той бръкна отзад, измъкна кутийките и една по една ги натика под дюшека. Мъглата се сгъстяваше, постепенно пред очите му причерняваше.

„Набутай ги, колкото е възможно по-навътре, за да не ги измъкне с долния чаршаф, когато сменя завивките. Набутай ги, колкото е възможно...“

Наблъска и последната кутийка, облегна се назад и се втренчи в напукания таван.

В замъгленото му съзнание се въртяха объркани мисли:

— Африка!

— Сега трябва да изплакна!

— Ох, тук ме очакват големи неприятности!

— А следите? Дали съм оставил следи?

Пол Шелдън изпадна в безсъзнание. Когато се събуди, бяха изминали четиринайсет часа и навън отново валеше сняг.

II МИЗЪРИ

*Писането на книги не причинява нещастие,
защото то е породено от нещастieto.*

Монтен

1

ЗАВРЪЩАНЕТО НА МИЗЪРИ

ОТ ПОЛ ШЕЛДЪН

Посвещава се на Ани Уилкс

ПЪРВА ГЛАВА

Въпреки че не би напуснал Литъл Дънторп дори да му даваха всички бисери от кралската хазна, Ян Кармайкъл беше принуден да признае, че Корнуол е най-дъждовната област в Англия.

В коридора беше окачен стар пешкир. Ян закачи мокрото си палто, събу ботушите си и започна да подсушава тъмнорусата си коса с пешкира.

От гостната долиташе звънлива мелодия на Шопен, Ян се заслуша, стиснал кърпата в лявата си ръка.

Бузите му бяха мокри, но не от дъжда, а от сълзи. Спомни си съвета на Джофри: „Никога не плачи пред нея, старче!“

Както винаги приятелят му беше прав, но понякога, когато оставаше сам, не успяваше да сдържи сълзите си при мисълта, че Мизъри се е отървала на косъм от смъртта. Обичаше я толкова много, навярно щеше да умре без нея. Без Мизъри животът губеше смисъла си.

Раждането бе дълго и мъчително, но по нищо не се различаваше от родилните мъки на повечето млади дами, или така бе заявила акушерката. Едва след полунощ, един час след като Джофри бе отишъл да доведе лекаря, старицата се изплаши, защото Мизъри получи кръвоизлив.

— Милият стар Джофри — произнесе на глас името му Ян и влезе в огромната гореща кухня.

— Казахте ли нещо, млади господине? — запита мисис Рамидж, заядливата, но добродушна икономка на семейство Кармайкъл, която се подаде от килера. Както обикновено бонето ѝ беше килнато на една страна; тя вонеше на енфие; въпреки че години наред отричаше да го употребява, всички знаеха за тайния ѝ порок.

— Нищо особено, мисис Рамидж.

— Палтото ви така е подгизнало, та се чудя как не сте се удавили по пътя.

— Да, имаше такава опасност — отвърна Ян и си помисли: „Ако Джофри бе закъснял само с десет минути, тя положително щеше да умре.“ Тази мисъл непрекъснато го преследваше — бе едновременно потискаща и безполезна — но просто не можеше да си представи живота без Мизъри.

В този миг мрачните му размишления бяха прекъснати от плача на дете, неговия син, който се бе събудил и изгаряше от нетърпение да получи следобедната си закуска. Ян чу тихия глас на Ани Уилкс, сръчната медицинска сестра, която се грижеше за Томас. Тя успокояваше детето и сменяше пелените му.

— Малкият господар днес е особено гласовит — отбеляза мисис Рамидж. Ян отново изпита удивление при мисълта, че има син, сетне жена му проговори:

— Здравей, скъпи.

Той вдигна поглед и съзря своята единствена Мизъри. Тя се облягаше на вратата, тъмnochервени пламъчета, подобни на въгленчета, проблясваха в разкошната ѝ кестенява коса. Лицето ѝ все още бе прекалено бледо, но бузите ѝ започваха да възвръщат руменината си. Светлината на лампата се отразяваше в дълбочината на тъмните ѝ очи, сякаш малък скъпоценен камък, положен върху тъмно кадифе.

— Милата ми! — възкликна той и се спусна към нея, също както някога в Ливърпул, когато бе убеден, че е отвлечена от пирати, както твърдеше лудият Джек Уикършам.

Мисис Рамидж внезапно се сети, че си има работа и усмихнато излезе, за да ги остави *наса*ме. Самата тя понякога се питаше какво щеше да се случи, ако Джофри и лекарят бяха *закъснели* само с час през *онази бурна нощ* преди два месеца; какво щеше да се случи, ако *не* бе успяло опитното *преливане на кръв*, когато младият ѝ господар бе *влял собствената си кръв във вените на Мизъри*.

— Е, момиче — строго си каза тя, докато бързаше по коридора, — по-добре *не мисли за това*. — Прекрасен съвет, който Ян *непрекъснато* си повтаряше. Но и двамата откриха, че понякога е по-лесно да *даваш съвети*, отколкото да ги *изпълняваш*.

В кухнята Ян здраво притисна Мизъри към себе си. Чувстваше, че душата му *умира* и се възражда сред аромата на *топлата ѝ плът*.

Докосна гърдите ѝ и усети *туптенето на сърцето ѝ*.

— Ако беше умряла, щях да те последвам в гроба — *прошепна* той.

Мизъри го *прегърна* и притисна *тялото си към неговото*, като *прошепна*:

— Ш-ш-т, скъпи, *не говори глупости*. Аз съм тук, до теб... А сега ме целуни. Знай, че ако умра, то ще бъде само от *страст към теб*.

Ян притисна *устните си към нейните*, зарови ръцете си в *разкошната ѝ кестенява коса* и за миг забрави всичко освен *любовта си към Мизъри*.

Ани постави машинописните страници върху масичката до леглото му и той застина в очакване на мнението ѝ. Беше му любопитно, но не се безпокоеше — установи, че с лекота отново се озова в света на Мизъри. Вярно е, че този свят беше еснафски и мелодраматичен, но завръщането към него не се оказа така неприятно, колкото очакваше. Всъщност дори му подейства успокоително — все едно, че обуваше стари, удобни чехли. Ето защо зяпна и изгледа учудено Ани, когато тя каза:

— Не звучи правдоподобно.

— Нима не харесваш написаното?

Не можеше да повярва на ушите си. Невъзможно бе Ани да отхвърли този роман, след като харесваше останалите му книги за Мизъри. Онова, което бе написал, бе абсолютно дори карикатурно тяхно подражание. Само като се сетеше как старата мисис Рамидж тайно смърка енфие в килера, как Ян и Мизъри се натискат като похотливи хлапета след танците в гимназията, а...

Ани на свой ред го изгледа смаяно.

— Дали я харесвам? Естествено. Прекрасна е. Просто не можах да се въздържа и се разплаках, когато Ян притисна Мизъри в прегръдките си — очите ѝ наистина бяха зачервени. — Адски е трогателно, че си кръстил на мен дойката на бебето Томас.

Пол си помисли: „Хитро, нали? Или поне се надявам, че е така. Между другото, сладурано, длъжен съм да те уведомя, че бебето трябваше да се казва Шон, но промених името му заради проклетата буква «н».“

— В такъв случаи не разбирам...

— Много си глупав. Не съм казала, че не харесвам книгата, казах, че е неправдоподобна. Трябва да я промениш.

Някога си бе представял, че Ани Уилкс е от онези жени, които обожават всяка негова творба.

„Голяма работа си, Пол — когато направиш някоя глупост, караш докрай! Вярната ти читателка се превърна в безмилостна редакторка!“

Несъзнателно лицето на Пол придоби израз на пълно съсредоточаване. Той тайничко наричаше това изражение: „С какво мога да ви бъда полезен, госпожо?“, защото повечето редактори приличаха на жени, които отиват в сервиза и заръчват на механика да поправи онази част, която хлопа под капака, и то още преди да е приел поръчката. Сериозният му вид ласкаеше редакторите и понякога те се отказваха от налудничавите си идеи.

— Защо?

— В трийсет и осма глава на „Рожбата на Мизъри“ описваш как Джофри яхва коня си и отива за лекар. Но много добре знаеш, че лекарят не идва, защото конят се препъва, когато Джофри се опитва да прескочи портата на онзи гадняр мистър Кран — искрено се надявам, че старият мръсник ще си получи заслуженото в „Завръщането на Мизъри“. Верният приятел на Ян счупва раменната си кост и ребрата си и остава да лежи цяла нощ под дъжда, докато го намира овчарското куче. Ето защо лекарят е не идва. Разбираш, нали?

— Да. — Пол внезапно усети, че очите му са приковани към лицето ѝ. Беше си въобразил, че Ани възнамерява да играе ролята на редактор или на съавтор и да го съветва как и какво да пише, но явно се бе излъгал. Много показателен беше примерът с мистър Кранторп. Ани не искаше, а се *надяваше* той да си получи заслуженото. Тя държеше в ръцете си писателя, но не контролираше творческия процес. Но Пол просто не можеше да се подчини — нежеланието му нямаше нищо общо с вдъхновението или липсата му. Идеята на Ани му се струваше глупава като декларация, отменяща закона за земното притегляне; или пък опит да се играе тенис на маса с тухла вместо с ракета. Ани наистина беше Вярна читателка, но това съвсем не означаваше, че трябва да изсмуче жизнените му сили.

Забранила му бе да убива Мизъри, но искаше той да я съживи по честен начин.

„Господи, та нали я убих. Какво ще правя сега?“ — унило си помисли той.

— Когато бях малка — поде Ани, — в кината се прожектираха серии с продължение — по един епизод седмично за Маскирания отмъстител, за Флаш Гордън и дори за Франк Бък, човекът, който замина за Африка на лов за диви зверове и който укротяваше с поглед лъвовете и тигрите. Спомняш ли си ги?

— Добре ги помня, но ми се струва невъзможно да си моя връстница, Ани. Навярно си ги гледала по телевизията или си чула за тях от твоя по-голям брат или сестра.

Ани се усмихна, за миг на бузите ѝ се появиха трапчинки.

— Дявол да те вземе, ласкател такъв! Но наистина имам по-голям брат, с когото ходехме на кино всяка събота. Това беше в Бейкърсфийлд, Калифорния, където съм израснала. Харесвах ми прегледът на новините, рисуваните филми и игралният филм, но всъщност с нетърпение очаквах поредния епизод от сериите. През цялата седмица си мислех какво ще се случи, особено когато урокът беше скучен или трябваше да гледам децата на съседите — Господи, как навиждах тези пикльовци!

Ани млъкна и намръщено се втренчи в ъгъла. Отново бе откачила. Случваше ѝ се за пръв път от няколко дни насам и Пол с уплаха си помисли, че може би тя навлиза в най-опасния период на пристъпите си. В такъв случай трябваше да бъде подготвен за буря.

След малко Ани отново дойде на себе си и учудено се огледа, сякаш очакваше светът да е изчезнал.

— Най-любимата ми серия бе за Човека ракета. Епизодът „Смърт в небето“ завършваше, когато Човекът ракета изпада в безсъзнание, докато самолетът му пикира към земята. Или пък в „Огнена съдба“ — там е завързан за стол в горящ склад. Понякога епизодите завършваха, когато героят пътуваше в кола с повредени спирачки, понякога го тровеха с газ или се опитваха да го убият с електрически ток.

Ани говореше разпалено и напълно искрено.

— Наричаха ги „На косъм от пропастта“ — осмели се да я прекъсне той.

Ани се намръщи:

— Зная, мистър Хитрецо. Господи, понякога ми се струва, че ме смяташ за ужасно глупава.

— Наистина грешиш, Ани.

Тя нетърпеливо махна с ръка и Пол осъзна, че е по-добре — поне днес — да не я прекъсва.

— Доставяше ми удоволствие да си представям как ще се измъкне от невероятната ситуация. Понякога се досещах, друг път решението на загадката ми се изплъзваше. Но всъщност това не бе важно, стига сценаристите да играеха честно.

Изглежда го изпод око, за да се убеди, че е схванал мисълта ѝ и продължи:

— Спомняш ли си епизода, когато Човекът ракета беше изпаднал в безсъзнание в самолета. Свести е и намери парашут под седалката. Надяна го, скочи от самолета и според мен такъв край беше правдоподобен.

Пол си помисли: „Хиляди преподаватели по композиция едва ли ще се съгласят с теб, скъпа. Онова което описваш, се нарича «Бог в машината» и е използвано за пръв път в гръцките амфитеатри. Когато драматургът накара героя да изпадне в безизходно положение, от небето се спуска окичен с цветя стол, героят сядва в него и се озовава в безопасност. Дори най-големият тъпанар би трябвало да схване смисъла — героят е спасен от Бога. Но този похват — понякога наричан на технически жаргон «стария номер с парашута под седалката на самолета» — най-сетне излязъл от мода някъде около хиляда и седемстотната година. Естествено, с изключение на боклуци от рода на сериите за Човека ракета и романите на Нанси Дрю. Предполагам, че не си чула новината, Ани.“

В един страшен, незабравим момент Пол си помисли, че ще избухне в смях. Като знаеше в какво настроение е Ани от сутринта, положително щеше да последва неприятно и болезнено наказание. Закри устата си с ръка, като заличи усмивката си и се престори, че кашля.

Ани го потупа така силно по гърба, че го заболя.

— Как си? Да продължавам ли, или ще започнеш да кихаш? Може би ще се наложи да изтичам за кофата, защото ще повръщаш?

— Не, Ани. Моля те, продължавай. Това, което казваш, живо ме интересува.

Изражението ѝ леко се смекчи.

— Беше честно, когато Човекът ракета намери парашута под седалката си. Може би не съвсем *реално*, но честно.

Пол се замисли върху думите ѝ и потръпна — внезапните ѝ прозрения винаги го сепваха, и реши, че е права. „Честно“ и „реално“ може би бяха синоними, но не се отнасяха за измисления свят на киното.

— А сега слушай внимателно. Ще ти разкажа епизод, който много точно илюстрира погрешния ти подход.

— Целият съм слух.

Ани го изгледа подозрително, за да разбере дали ѝ се подиграва, но бледото му лице бе сериозно като на любознателен ученик. Желанието му да се засмее се бе изпарило, когато разбра, че с изключение на термина, Ани знае всичко за „Бог в машината“.

— Слушай тогава. В този епизод лошите хора поставиха Човека ракета — само че този път той играеше под чуждо име — в кола без спирачки, залостиха плътно всички врати и тласнаха колата по стръмния планински склон. Повярвай ми, този ден гледах филма, седнала на ръба на стола.

Ани седеше на ръба на леглото му, а Пол — в инвалидния стол. Бяха изминали пет дни от експедицията му в банята и в хола, от която той се беше възстановил невероятно бързо. Сякаш фактът, че не го беше хванала, му служеше като вълшебен лек.

Ани погледна разсеяно към календара, където усмихнатото момченце се спускаше с шейната си през безкрайния месец февруари.

— И ето го Човека ракета, натикан в колата, без да носи специалната си ракета или шлема с еднопосочно виждане: той се опитва едновременно да шофира и да спре колата, както и да отвори страничните врати. Повярвай ми, беше по-зает от еднорък човек, който лепи тапети.

Пол внезапно видя картината пред очите си и инстинктивно разбра как от подобна абсурдна и мелодраматична ситуация може да се създаде напрежение. Представи си как колата се носи по нанадолнището. Кадър върху педала за газта, който отказва да работи, когато кракът на човека (видя ясно този крак, обут в авиаторски обувки от четирийсетте години) години го натиска. Кадър върху рамото на Човека ракета, който блъска вратата. Кадър върху външната страна на колата, който показва мястото, където вратата е запечатана. Естествено, че бе глупаво и наивно, но от подобен материал можеше да се получи филм, който да накара да потръпнат милиони сърца. Ани продължи:

— Пътят свършваше до онази скала и всички знаехме, че Човекът ракета трябва да се измъкне от колата, преди да се е преобърнала в пропастта — иначе щеше да загине. И ето... колата се задава, виждаме как Човекът ракета все още се опитва да натисне спирачките или да отвори вратата... тя полита в пропастта, удря се в

скалата, подпалва се и пада в океана. На екрана се появява надпис: „Продължението следва.“

Тя седеше на ръба на леглото му, стиснала здраво ръце и дишаше ускорено. Сетне заговори, вперила поглед в стената.

— През цялата седмица мислех *единствено* за Човека ракета. Не ми идваше наум, как ще се измъкне.

Следващата събота застанах пред касата още по обяд, макар филмът да започваше след два часа. Но онова, което се случи... Пол... не можеш да си представиш!

Писателят мълчеше, въпреки че започваше да се досеща. Разбра, че тя може да харесва творбата му а същевременно да критикува слабостите ѝ. При това, за разлика от снобските увъртания на редакторите, Ани изтъкваше недостатъците с нетърпяща противоречие увереност, типична за Вярната читателка. Пол схвана смисъла на историята, която му разказваше, и се засрами от себе си. Беше се опитал да я изиграе. Написаното беше чиста фалшификация.

Тя поднови разказа си.

— Новият епизод винаги започваше с края на предишния. Ето, че се появи Човекът ракета, който се носи стремително към пропастта, като удря по вратата и се опитва да я отвори, ето я и скалата. Изведнъж, точно преди да достигне ръба ѝ, вратата се отвори и той изхвъркна на пътя. Колата се преобърна в пропастта и хлапетата в салона полудяха от радост, защото Човекът ракета успя да се спаси. Но аз не споделях радостта им, Пол. Бях *вбесена*! Започнах да крешя: „Миналата седмица филмът не свършваше така!“

Ани скочи и закрачи из стаята с наведена глава, косата ѝ закриваше лицето ѝ, тя удряше дланта с юмрука си, очите ѝ хвърляха мълнии.

— Брат ми се опита да ме накара да млъкна. Когато не се подчиних, той затисна устата ми с ръка, но аз го ухапах и продължих да викам: „Миналата седмица филмът свършваше другояче. Нима всички сте толкова тъпи? Да не сте получили амнезия?“ Брат ми каза, че съм откачила, но знаех, че не съм. Собственикът на салона заплаши, че ще ме изгони, ако не млъкна, и аз му отговорих: „Бъди сигурен, че сама ще си отида, защото най-подло ме изиграхте. Предишният епизод не завършваше така!“

Погледът ѝ подсказа на Пол, че е способна на убийство.

— Човекът ракета не успя да се измъкне от скапаната си кола. Тя се преобърна в пропастта заедно с него. Разбираш ли?

— Да — отвърна Пол.

— РАЗБИРАШ ЛИ?

Изведнъж пъргаво подскочи към него, лицето ѝ бе освирепяло. Пол беше сигурен, че ще последва нов удар — може би защото Ани не можеше да отмъсти на гадния сценарист, който я бе измамил и бе накарал Човека ракета да изскочи от колата, преди тя да олети в пропастта. Въпреки това той изобщо не се помръдна — Ани бе откrehнала прозорец към миналото си, през който съзря зародиша на сегашната ѝ лудост. Същевременно изпита страхопочитание, защото споделяше чувството ѝ за справедливост — детинско, но безспорно истинско.

Ани не го удари; сграбчи реверите на халата му и го привлече към себе си така, че лицата им почти се допряха.

— РАЗБИРАШ ЛИ?

— Да, Ани, да.

Тя втренчи в него потъмнелите си от ярост очи и навярно прочете истината върху лицето му, защото след миг пренебрежително го блъсна обратно в стола.

— Значи осъзнаваш грешката си?

— Да. „Но да ме убие Господ, ако знам как да я поправя.“

Тайният гласец веднага отвърна: „Не знам дали Господ ще те убие, или ще те спаси, но едно е абсолютно сигурно, Пол: ако не измислиш правдоподобен начин за съживяване на Мизъри, Ани ще те убие.“

— Тогава работи — рязко нареди Ани и си отиде.

Пол погледна към пишещата машина, която се мъдреше пред очите му. Никога не се бе замислял колко букви „н“ има в обикновен машинописен ред.

„Предполагах, че си добър в занаята“ — проговори машината. Мислено я бе надарил с подигравателен, но неуверен глас на младок от холивудски уестърн, който се стреми към бърза слава тук, в пущинака. — „Обаче установих, че не важиш. Господи, дори не можеш да угодиш на някаква си луда, затлъстяла бивша медицинска сестра. Може би при катастрофата си счупи и вълшебната костичка, която ти помага да пишеш и която сега не може да зарасне.“

Пол се отпусна назад и затвори очи. Лесно можеше да оправдае провала с болките, но всъщност те бяха започнали да намаляват.

Откраднатите таблетки бяха скрити на сигурно място между дюшека и пружината. Не беше изпил нито една, достатъчно му бе да знае, че са там, нещо като застраховка срещу внезапните пристъпи на Ани.

Навярно тя щеше да ги намери, ако ѝ хрумнеше да преобърне дюшека, но си заслужаваше да поеме риска.

Скандалът за хартията бе последван от спокоен период. Ани му носеше навреме лекарството и той го изпиваше. Питаше се дали тя съзнава, че го е превърнала в наркоман.

„Хайде де, Пол, струва ми се, че драматизираш положението!“

Не, не го драматизираше.

Преди три нощи, когато бе сигурен, че си е легнала, беше измъкнал една кутийка и бе прочел написаното върху етикета, въпреки предварително да знаеше, че основната съставка на „Новрил“-а е кодеин.

„Всъщност състоянието ти се подобрява, Пол. Вярно е, че долната част на краката ти наподобява несръчна детска рисунка, но си по-добре. Сега можеш да взимаш само аспирин: самозалъгваш се, че не можеш без «Новрил».“

Трябва да намали дозата, в противен случай вечно ще е зависим от нея, никога няма да се измъкне от инвалидния стол.

„Добре, няма да гълтам едната таблетка. Ще я слагам под езика си, докато погълтам другата, после Ще я пъхам под дюшека при останалите лекарства, Докато Ани изнася чашата с вода. Само че не днес. Чувствам, че не съм готов да започна от днес. Ще започна от утре.“

— Ха-ха-ха, Пол, наистина успя да ме разсмееш — подигравателно възкликна машината.

— Трябва да признаеш, че ние, мръсниците, непрекъснато се стараем да ви развеселим, въпреки че невинаги успяваме — промърмори той.

Внезапно реши, че ще започне да крие таблетките веднага щом напише първата глава от книгата, която ще бъде одобрена от Ани.

Онази част от съзнанието му, която изслушваше с неудоволствие дори най-уместните забележки на редактора — запротестира, че жената е ненормална, че няма начин да предскаже какво ще хареса и какво не и че всеки негов опит да ѝ угоди е равностоен на изстрел в мрака.

Но друга част — много по-разумна — му подсказа, че отново се самозалъгва. Когато му дойде времето, ще разбере, че се е натъкнал на необходимата идея. Тогава тъпотииите, които Ани бе прочела снощи и за написването на които бе употребил три дни, щяха да изглеждат като кучешко лайно до сребърен долар. Нима не съзнаваше грешката си? Никога не бе работил така мъчително, пълнеше кошчето за отпадъци с надраскани бележки и наполовина изписани страници, които завършваха с изречения от сорта на: „Мизъри се обърна към него с блеснали очи, устните ѝ нашепваха вълшебни слова...“ „О, тъпако, НЕ ВИЖДАШ ЛИ, ЧЕ НЕ ВЪРВИ!“ Беше оправдавал неспособността си да пише с болката и с факта, че пише не за пари, а за да спаси живота си, но съзнаваше, че се самозалъгва. Истината бе, че идеите му са пресъхнали. Работата му не вървеше, защото играеше нечестно.

— Е, Ани те разобличи, глупако — прозвуча отвратителният глас на машината. — И какво ще правиш сега?

Пол изобщо нямаше представа, но съзнаваше, че трябва да побърза. Днешното ѝ настроение не му се понрави. Навярно имаше късмет, че не е счупила отново краката му с бухалка за бейзбол или не

му е направила маникюр с киселина, за да изрази недоволството си от начина, по който бе започнал книгата ѝ — подобна критика винаги можеше да се очаква от Ани като се има предвид изкривената ѝ представа света. Помисли си, че ако някога се измъкне оттук ще изпрати записка на Кристофър Хейл — литературния критик на нюйоркския „Таймс“, която ще гласи следното: „Винаги съм се разтрепервал, когато научавах, че ще пишеш критика за някоя от книгите Признавам, че съм получавал и добри отзиви, стари приятелю, но както добре знаеш, повечето пъти си ме сразявал. Както и да е, не се притеснявай, че си ме очернил — открих съвършено нов начин за литературна критика, приятелю мой. Бихме могли да я наречем «Колорадска скара» или «Школата на кофата с мръсна вода». Тази школа прави писанията на събратята ти безопасни като кръгче с въртележката в Сентръл Парк.“

„Писането на въображаеми бележници до критиците е много забавно, Пол, но не мислиш ли, че трябва да се захванеш за работа?“

Да, така е.

Машината го наблюдаваше подигравателно.

— Мразя те — мрачно изрече Пол и погледна през прозореца.

Снежната буря, развихрила се след събуждането на Пол, бе продължила два дни. Бе натрупала сняг около петдесет сантиметра, бяха се образували преспи. Джипът на Ани изглеждаше като камара сняг, струпана на алеята.

Но сега слънцето отново грееше в кристално синьото небе. Пол усещаше топлината на лъчите му върху лицето и ръцете си. Висулките по ръба на обора отново се топяха. За миг той се сети за затъналата си кола, после взе лист хартия и го постави в машината. Напечата думите „Завръщането на Мизъри“ в горния ляв ъгъл, а в десния — цифрата „1“. Нагласи валяка в центъра и написа „1 ГЛАВА“. Удряше по клавишите по-силно, отколкото е необходимо, за да убеди Ани, че работи сериозно.

Сега под думите „1 ГЛАВА“ се мъдреше празно бяло пространство. То напомняше снежен насип, където Пол можеше да пропадне и да умре от прем-ръзване.

Африка.

Докато играеха честно.

Африка бе родината на птицата.

Под седалката му имаше парашут.

Африка.

Сега трябва да изплакна.

Усети, че му се приспа, въпреки че не биваше да заспива — Ани щеше да побеснее, ако го завареше да бездейства — но въпреки всичко задряма. Но и в дрямката си мислеше, *търсеше*.

„Какво търсиш, Поли?“

Изведнъж получи прозрение: самолетът шеметно пикираше и той търсеше парашута под седалката. Е, достоверно ли е?

„Да. Беше честно, когато героят намери парашута под седалката. Може би не съвсем реалистично, но честно.“

Няколко лета подред майка му го бе изпращала на дневен лагер. Децата седяха в кръг и играеха на... как се наричаше играта? Беше

подобна на сериалите на Ани Уилкс, той си спомняше, че почти винаги печелеше. По дяволите, как се наричаше играта?

Пол виждаше двайсетина малки момчета и момичета насядали в кръг в сенчестия ъгъл на игрището. Всички бяха облечени в еднакви тениски и внимателно слушаха обясненията на учителя за правилата на играта.

Изведнъж си спомни: играта се казваше „Можеш ли?“. Названието ѝ много точно отговаряше на сегашното му положение.

Да, точно така.

„Можеш ли?“ се състоеше в следното: учителят започваше да разказва за приключенията на някой си Кеърлес Кориън. Кеърлес се загубва в неизбродните южноамерикански джунгли. Внезапно забелязва, че е заобиколен от лъвовете... които започват да се приближават към него. Часът е само пет следобед, но тези котенца не се придържат към обичая да вечерят точно в осем.

Учителят държеше хронометър и Пол ясно го видя в полусънното си състояние, въпреки че бе държал тежкия сребърен предмет преди повече от трийсет години. Виждаше красиво изписаните цифри, малката стрелка, която отчиташе десети от секундата, както и марката на хронометъра, изписана с дребен шрифт.

Учителят оглеждаше насядалите деца, избираше едно от тях и му казваше: „Дениъл, можеш ли?“ Веднага след това натискаше хронометъра.

Дениъл разполагаше точно с десет секунди, за да продължи разказа. Ако не започнеше да говори в този интервал от време, трябваше да напусне кръга. Но ако успееше да отърве Кеърлес от лъвовете, учителят отново оглеждаше насядалите деца и задаваше другия характерен за играта въпрос, който отново подсети Пол за сегашното му положение. Въпросът бе: „Вярно ли е?“

Правилата на тази част от играта сякаш бяха измислени от Ани — не се изискваше реализъм, а правдоподобност. Дениъл можеше да каже: „За щастие Кеърлес носеше пушката си и много патрони. Застреля три лъва, а останалите избягаха.“ В такъв случай говорът му беше верен. Той взимаше хронометъра и продължаваше разказа, като на края поставяше Кеърлес отново в безизходно положение: затънал до кръста в подвижен пясък или нещо подобно. След това питаше някой от другарите си дали *може* и натискаше копчето на хронометъра.

Но периодът от десет секунди бе кратък и човек лесно можеше да се обърка, да се опита да излъже. Другото дете би могло да каже: „Точно тогава долетя огромна граблива птица. Кеърлес се вкопчи в шията ѝ и тя го измъкна от подвижния пясък.“

Учителят отново задаваше въпроса „Вярно ли е?“ и децата вдигаха ръка, ако смятаха, че другарчето им е отговорило правилно. Но след подобна история то навярно щеше да напусне кръга.

Можеш ли, Пол?

„Разбира се, нали така си изкарвам прехраната. Така поддържам апартаменти в Ню Йорк и в Лос Анджелис и мога да си позволя да притежавам повече коли, отколкото има в някой магазин. По дяволите, това е дарба, заради която не трябва да изпитвам вина. Зная, че има творци, които пишат по-добре от мен, познават отлично човешката природа и осъзнават значението на любовта към ближния. Но когато учителят запита «Вярно ли е?» за повечето от произведенията им, малцина читатели вдигат ръка. Но всички вдигат ръка за мен... или за Мизъри... в края на краищата предполагам, че са едни и същи. *Мога ли?* Обзалагам се, че мога. На света има милион неща, които не съм в състояние да направя: да поправа кранчето на чешмата, да се пързаям с летни кънки или да изсвирия една свясна мелодия на китара. На два пъти се опитах да се ожена, но не успях. Но мога да ви накарам да се пренесете в измислен свят, да ви изплаша, да ви разплача или разсмея. *Мога! МОГА!*“

Пищещата машина се опита да наруши съня му с безочливия си глас:

— Приятели, какво забелязвате? Две неща: големи приказки и празни листове!

Можеш ли?

Да! Да!

Нима?

„Не, Пол лъже! В «Завръщането на Мизъри» докторът изобщо не дойде. Може би не помните какво се е случило миналата седмица, но каменният идол никога не забравя. Пол трябва да напусне кръга. Извинете, но сега трябва да изплакна. Трябва да...“

... изплакна — промърмори той. Тялото му се наклони вдясно. Кракът му леко се изкриви и болката в смазаното му коляно го накара да се събуди. Беше спал по-малко от пет минути. Ани миеше съдовете в кухнята — обикновено пееше, докато шеташе, но днес бе мълчалива — чуваше се само тракането на чиниите и пускането на крана. Още една лоша поличба. „Ето специалния бюлетин за времето, предназначен за жителите на провинция Шелдън — в пет следобед се очаква да премине ураган. Повтарям, очаква се ураган.“

Крайно време е да спре с шегите си и да се залови за работа. Задачата му бе да възкреси Мизъри, като всяка дума трябваше да звучи достоверно. Не съвсем реалистично, но достоверно. Ако успее да го направи сутринта, може би ще прогони депресията, която заплашваше да го налегне още преди да е започнал.

Пол погледна през прозореца, облегнал брадичката върху дланта си. Беше се пробудил напълно, мислеше бързо и усилено, но не го съзнаваше. Горните пластове на разсъдъка му, където се въртяха мисли от рода на: кога за последен път се е къпал, или ще му донесе ли Ани навреме поредната дажба наркотици, сякаш бяха напълно елиминирани. Тази част от съзнанието му бе отишла да си купи сандвичи. Сетивният му процес беше прекъснат: не виждаше онова, което беше пред очите му, не чуваше звуците около себе си.

Друга част от мозъка му трескаво обмисляше идеи, опитваше се да ги комбинира, отхвърляше комбинациите. Усещаше какво става, но наблюдаваше безучастно; нямаше нищо общо с работниците в подземните цехове.

Съзнаваше, че се опитва да намери сюжет, но това не означаваше, че е получил вдъхновение, че може да извика: „Еврика! Музата ми проговори!“

Идеята за написването на „Бързи коли“ му бе хрумнала в Ню Йорк, когато бе отишъл да си купи видеомагнетофон. Минаваше край някакъв паркинг и забеляза как служителят се опитва да отвори с шперц чужда кола. Това бе всичко. Нямаше представа дали действията

на човека са незаконни; след като измина три пресечки, установи, че не му пука — служителят се бе превърнал в Тони Бонасаро. Вече знаеше всичко за него освен името му, което по-късно преписа от телефонния указател. Половината от романа вече съществуваше във въображението му, останалото бързо си идваше на мястото. Беше толкова щастлив, че му идваше да затанцува, сякаш беше пиян. Музата бе дошла и той я приветстваше като неочакван чек, пуснат в пощенската кутия. Беше тръгнал за видео, а вместо него се бе сдобил с нещо много по-добро — със СЮЖЕТ.

Процесът на търсене на сюжет не беше така екзалтиращ, но бе също тъй загадъчен и необходим. Защото при работата си върху книгата писателят понякога попадеше в задънена улица и не можеше да продължи, докато не намери изход от ситуацията.

В подобни случаи Пол обикновено обличаше палтото си и отиваше да се поразходи. Ако не търсеше някаква идея, взимаше със себе си книга за четене. Ходенето пеш беше здравословно, но скучно. Непременно трябва да вземете книга, ако няма с кого да разговаряте по пътя. Но в търсенето на идеи скуката помагаше за измъкване от безизходното положение, както хемотерапията помага на болен от рак пациент.

Някъде по средата на „Бързи коли“ Тони убива лейтенант Грей, когато последният се опитва да му остави бележниците в киносалона на Таймс Скуеър. Пол искаше Тони да офейка безнаказано — поне отначало — защото действието на романа губеше смисъла си, ако младежът останеше в пандиза. И все пак Тони не може да остави в киното лейтенанта, в чиито гърди стърчи забит нож, защото Грей е казал поне на трима души, че отива на среща с крадеца на коли.

„Как да се отърве от тялото?“ — това беше проблемът и Пол не знаеше как да се справи с него. Беше изпаднал в задънена улица, точно както в играта: „Кеърлес току-що уби онзи човек в киното, а сега трябва да измисли начин да скрие тялото в колата си, без някой да го забележи и да възкликне: «Хей, мистър, този човек мъртъв ли е, или само е припаднал?» Ако успее да натовари трупа в колата, ще го закара в Куинс и ще го скрие в изоставения блок. Е, Поли, можеш ли?“

Естествено, този път нямаше обичайното десетсекундно ограничение — Пол нямаше договор за книгата, беше рискувал с написването ѝ, затова нямаше определена дата за предаването ѝ. И все

пак винаги съществува краен срок, когато трябва да напуснеш кръга и повечето писатели предчувстваха настъпването му. Ако събитията попаднат в задънена улица, ясно проличават белите конци, с които е „съшита“ историята и всички трикове на автора.

Пол бе отишъл да се поразходи, без да мисли за нещо конкретно точно както в момента. Беше изминал повече от три километра, когато от подземните цехове му изпратиха сигнал: „Какво ще стане, ако Тони запали киното?“

Тази идея можеше да му влезе в работа. Пол не изпита главозамайване или вдъхновение; чувстваше като дърводелец, който оглежда парче дърво и се пита дали ще му бъде полезно.

„Представи си, че Тони подпали тапицираната седалка? Проклетите седалки в кината винаги са разкъсани. Ще се издигнат облаци дим, които ще го прикрият и ще му позволят да изчака най-удобния момент да измъкне навън лейтенанта. Може да каже, че Грей се е задушил от дима. Какво ще кажеш?“

Идеята му се струваше добра. Естествено, трябваше да обмисли подробностите, но все пак идеята съществуваше — можеше да продължи с писането.

Никога преди не му се бе налагало да търси сюжет, за да създаде роман, но инстинктивно съзнаваше, че ще успее да се справи.

Седеше спокойно в стола, подпрял брадичката си с ръка, и се взираше в обора. Ако можеше да ходи, навярно щеше да е там, на полето. Седеше спокойно в състояние на полудрямка и очакваше нещо да се случи, докато мислено виждаше как човечетата в подземните цехове издигат сгради, разбират, че са фалшиви и ги разрушават само за секунди. Изминаха десет минути. Петнайсет. Сега Ани чистеше с прахосмукачката, но все още не пееше. Той-сякаш отдалеч чуваше бученето; звукът премина през съзнанието му като вода през улей.

Най-сетне човечетата изпод земята му сигнализираха, както правеха всеки път. Горкичките — претрепваха се от работа и той не им завиждаше ни най-малко.

Пол седеше спокойно — в главата му се оформяше идея. Съзнанието му я подхвана като писмо, пъхнато в пощенската кутия на вратата, обсъди я, после почти я отхвърли (стори му се, че от цеховете се разнесе тихо стенание), най-сетне реши, че част от нея може да се използва.

Последва нов сигнал — този път бе по-силен от първия.

Пол неспокойно забарабани с пръсти върху перваза на прозореца.

Около единайсет часа започна да печата на машината отначало бавно — отделните удари биваха следвани от дълги паузи: все едно, че гледаше въздушна снимка на архипелаг — верига от ниски хълмове, прекъсната от сини петна.

Лека-полека периодите на тишина се скъсиха, сега Пол пишеше усилено. Навярно би изпитал удоволствие ако работеше с електрическата си машина, но не и от крякащия глас на таратайката пред себе си.

Но Пол не му обръщаше внимание. След като написа втората страница, вече беше включил на пълни обороти.

След малко Ани изключи прахосмукачката, застана на вратата и се загледа в него. Пол нямаше представа, че го наблюдава — всъщност не съзнаваше къде се намира — най-сетне бе успял да се спаси. Стоеше на гробището в Литъл Дънторп, вдъхваше влажния нощен въздух, усещаше миризмата на мъх, пръст и мъгла; чу как часовникът на презвитерианската църква удари два и набързо го включи в повествованието. Струваше му се, че вижда през листа, когато пишеше добре. В този момент се чувстваше точно така.

Ани остана до вратата дълго време, недодяланото ѝ лице беше неподвижно и сериозно, но някак си доволно. После си отиде, но Пол не чу тежките ѝ стъпки.

Той работи до три следобед, а в осем вечерта я помоли отново да го настани в стола. Писа в продължение на три часа, въпреки че към десет болката започна да става непоносима. Ани дойде в единайсет, но той помоли да го почака още петнайсет минути.

— Не, Пол. Достатъчно. Бял си като платно.

Сложи го да си легне и той заспа само след три минути. За пръв път след излизането си от черния облак спа непробудно през цялата нощ и не сънува нищо.

Беше сънувал наяве.

ЗАВРЪЩАНЕТО НА МИЗЪРИ

ОТ ПОЛ ШЕЛДЪН

Посвещава се на Ани Уилкс

ПЪРВА ГЛАВА

За миг Джофри Алибъртън не можа да се досети кой е пришълецът пред вратата; звънецът го бе разбудил точно когато задрямваше. Раздразнено си помисли, че жителите на селцето бяха прекалено малко и всички се познаваха помежду си, но той невинаги се сещаше веднага за имената им. В подобни случаи му помагаше семейната прилика, но този подход бе рискован, като се имаше предвид колко незаконни деца се раждаха в селото. Човек обикновено успява да се справи в подобни ситуации, независимо от склерозата, която го кара да говори с някого, без да може да си спомни името му. Гафът става голям едва когато на сцената се появят две познати личности, които трябва да бъдат представени една на друга.

— Надявам се, че не ви безпокоя, сър — каза посетителят, който притеснено стискаше евтината си платнена шапка в ръката си. Лицето му, осветено от бледата светлина на лампата изглеждаше сбръчкано, жълтеникаво и много разтревожено — дори изплашено. — Просто не ми се щеше да отида при доктор Букингс или да безпокоя негова светлост. Поне засега. Първо искам да говоря с вас, ако Разбирате какво искам да кажа, сър.

Джофри не разбираше нищо, но внезапно сети кой бе късният му гост. Споменаването на името на доктор Букингс, англиканския свещеник, му бе помогнало. Само

преди три дни докторът бе ръководил погребалната церемония в гробището зад църквата и този човек бе там, някъде отзад, където бе трудно забележим.

Казваше се Колтър и беше клисар, или по-точно — гробар.

— Колтър — продума Джофри, — какво искаш?

Колтър проговори колебливо:

— Ами... звуците, сър, звуците в гробището. *Нейна светлост не почива спокойно в гроба си... боя се, че...*

Джофри имаше чувството, че са го ударили в стомаха. Пое дълбоко дъх и болка проряза бинтованите му от доктор Шайнбоун счупени ребра. Докторът мрачно бе предрекъл, че Джофри ще се разболее от пневмония, след като бе лежал цяла нощ в рова под проливния дъжд, но ето че бяха изминали три дни, без да се появят характерните за болестта треска и кашлица. Джофри си знаеше, че няма да се разболее, защото Бог не позволяваше на виновните да се отърват толкова лесно. Вярваше, че остане жив, за да увековечи завинаги паметта на бедната си мъртва любима.

— Лошо ли ви е, сър? — попита Колтър. — Чух, че страшно сте се наранили през онази нощ, когато умря нейна светлост.

— Нищо ми няма — бавно продума Джофри. — Колтър, много добре знаеш, че тези звуци съществуват само във въображението ти.

Клисарят го изгледа слисано.

— Въображение ли? Сър, остава да ми кажете, че не вярвате в Исус и в задгробния живот. *Не си ли спомняте как Дънкан Фромсли видя стария Патерсън само два дни след погребението му? Разправяше, че светел като блатен огън.*

„Навярно е видял точно това — помисли си Джофри, — блатен огън, съчетан с алкохолните пари от вечната бутилка на стария Фромсли.“

Колтър продължи:

— Освен това знаете, че почти целият проклет град е виждал онзи стар католически монах, дето се разхожда по

парапетите на замъка Риджхийт. Дори няколко дами от Лондонското общество на медиумите дойдоха да го видят.

Джофри си спомняше въпросните дами: две истерични вещици на средна възраст, при това напълно побъркани, които си търсеха разнообразие.

— Призраците са си просто живи, като вас или мен, сър — сериозно го убеждаваше Колтър. — Нямам нищо против тях, но от тези звуци ми настръхва косата. Даже не ми се ще да стъпя в гробището, а утре трябва да изкопая гроб за бебето на Родимънови, та реших...

Джофри мислено отпрати молитва към Бога да го дари с търпение. Изпитваше непреодолимо желание да се нахвърли върху стария клисар. Тъкмо бе задрямал пред камината с книга в ръка, когато Колтър почука на вратата. Сега се бе пробудил напълно и с всяка измината секунда усещаше как потъва в дълбока скръб от загубата на неговата любима. От три дни тя почиваше в гроба, скоро щеше да мине месец, година... Хрумна му, че скръбта прилича на скала върху морския бряг. Докато спеше, приливът я заливаше и Джофри изпитваше известно облекчение. Сънят приличаше на прилив, който покрива скалата на мъката. Но когато се събудеше, приливът започваше да се оттегля и скоро покритата с раковини скала неумолимо се оявяваше и му напомняше, че винаги ще бъде там, до момента, когато Бог реши да я унищожи.

А този глупак се осмеляваше да го събуди, за да му наговори разни врели-некипели за духове. Все пак човекът изглеждаше толкова нещастен, че Джофри успя да се овладее и продума:

— Мис Мизъри, нейна светлост, бе обичана от всички.

— Вярно е, сър, така си беше — разпалено произнесе Колтър.

Той премести шапката в лявата си ръка, а с дясната измъкна огромна червена кърпа от джоба си. Издуха се шумно в нея, очите му се насълзиха.

— Всички скърбим за нея — ръцете на Джофри неспокойно опипаха превръзките под копринената му риза.

— Тъй, тъй, сър — думите на клисаря бяха приглушени и младежът забеляза, че човекът искрено ридаеше. Егоистичният му гняв бе заменен от съжаление. Колтър повтори:

— Тя беше прекрасна жена, сър, точно така, Дори беше нещо повече. Негова светлост навярно скърби ужасно...

— Да, наистина беше прекрасна — тихо промълви Джофри и с изненада установи, че сълзите напират в очите му, като буреносен облак в топъл тен следобед. Затова проговори любезно:

— Понякога, Колтър, когато умира много скъп за нас човек, просто не ни се иска да повярваме. Ето защо си въобразяваме, че не е мъртъв. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Да, сър. Но тези звуци... аз ги чух!

— Какво точно си чул? — търпеливо попита Джофри.

Помисли си, че Колтър ще опише звуци, предизвикани от шумоленето на вятъра в дърветата и подсилени от въображението му; или от някой язовец, който се промъква към поточето зад двора на църквата. Ето защо бе съвсем неподготвен, когато Колтър прошепна уплашено:

— Дочух драскане, сър. Сякаш тя е още жива и се опитва да се измъкне навън, сред живите!

ВТОРА ГЛАВА

След петнайсет минути клисарят си отиде и Джофри отиде до бюфета в гостната. Олюляваше се като моряк, застанал на палубата по време на буря. Всъщност се чувстваше като човек, заварен неподготвен от тайфун. Може би все пак го втрисаше, както почти радостно бе предрекъл доктор Шайнбоун. Но не, не беше треска онова, което караше бузите му да поруменяват, а челото му да

пребледнява като восък; онова, което караше ръцете му да треперят толкова силно, че едва не изпусна шишето с бренди, което взе от бюфета.

Ако съществуваше дори най-малкият шанс чудовищното предположение на Колтър да се окаже вярно, то нямаше време за губене. Но чувстваше, че ако не пийне една глътка, ще припадне.

Джофри Алибъртън направи нещо, което не бе правил през целия си живот: вдигна шишето и отпи направо от него.

Пристъпи назад и прошепна:

— За Бога, трябва да проверя. И ако се окаже, че се впускам в това безумно приключение само защото на стария гробар се е причуло нещо, ще му отрежа ушите и ще ги закача на верижката на часовника си, независимо от любовта му към Мизъри.

ТРЕТА ГЛАВА

Джофри реши да вземе теглената от кобилката двуколка. Небето над него тайнствено светеше, лунният сърп ту се скриваше, ту се показваше зад понесените от вятъра облаци. Беше облякъл първата дреха, която му попадна под ръка — тъмнокафяв смокинг. Пешовете му се развяваха зад него, докато подкарваше кобилката с камшика. На старата кобилка явно не се нравеше скоростта, с която той я караше да се движи; на Джофри не му се нравеше нарастващата болка в рамото му; но и двамата нямаха друг изход. „Дочух драскане, сър. Сякаш тя е още жива и се опитва да се измъкне навън, сред живите!“

Не само думите на клисаря смразяваха от ужас сърцето му; спомни си как бе отишъл в Калторп Манър на следващия ден след смъртта на Мизъри. Двамата с Ян се бяха спогледали и последният бе направил опит да се усмихне, въпреки че очите му блестяха от сдържаните сълзи. Ян бе казал:

— Зная, че звучи глупаво, но все ми се иска тя да изглежда... по-мъртва.

Джофри се опита да се усмихне и каза:

— Безсъмнено собственикът на погребалното бюро е свършил добра работа и...

— Какво погребално бюро! — изкрещя Ян и за пръв път Джофри осъзна, че приятелят му е на границата на лудостта. — Не бих позволил никому да червосва любимата ми и да я изрисува като кукла!

— Ян, скъпи приятелю! Наистина не трябва да... — Джофри понечи да го потупа по рамото, но изведнъж двамата се озоваха в прегръдките си и заплакаха като уморени деца. От съседната стая долетя плачът на бебето на Мизъри — момченце на един ден, което все още не беше кръстено. Мисис Рамидж, чието добро сърце бе разбито от мъка, му запя приспивна песен с прегракнал от сълзи глас.

През онзи ден бе прекалено загрижен за Ян и не обърна внимание на думите му. Но сега, докато подкарваше кобилката и се бореше с нарастващата болка, Джофри непрекъснато си повтаряше: „Все ми се искаше да изглежда по-мъртва.“

И това не бе всичко. Късно следобед, когато селяните започнаха да се стичат в замъка, за да поднесат съболезнованията си на опечаления господар, старият Шайнбоун се бе върнал. Изглеждаше уморен и сякаш не бе на себе си — нищо чудно за човек на неговата възраст, който твърдеше, че се ръкувал със самия Уелингтънски херцог, когато той (Шайнбоун, не Уелингтън) бил малък. Джофри си мислеше, че историята с херцога е измислена, но старият Шайни (както го наричаха двамата с Ян) го бе лекувал още от малък и дори тогава му се струваше стар. Естествено, в детските очи всеки два̀сет и петгодишен човек е старец, но все пак Шайни навярно имаше седемдесет и пет години.

Беше стар... през последните два̀сет и четири часа не бе подгънал крак... наистина бе възможно стар и уморен човек да допусне грешка.

Страхотна, непоправима грешка!

Тази мисъл бе накарала Джофри да напусне дома си в мразовитата нощ и да препуска под мрачното небе, където луната се криеше зад облаците.

Нима бе възможно лекарят да допусне подобна грешка? Някакъв страхлив гласец му нашепна, че е по-добре завинаги да загуби Мизъри, отколкото да се сблъска с неизбежните последствия от подобна грешка. Спомни си, че когато Шайни влезе...

Джофри седеше до Ян, който несвързано бърбореше и си припомняше как двамата бяха измъкнали Мизъри от подземната тъмница в двореца на онзи луд виконт Лъору; как бяха избягали, скрити в натоварена със сено каруца; как в критичния момент Мизъри бе отвлякла вниманието на стражите, като бе измъкнала от сеното босия си крак. Джофри бе потънал в собствените си спомени за това приключение и изпитваше още по-голяма мъка. Сега се проклинаше, защото беше длъжен да забележи странното поведение на лекаря.

Може би си въобразяваше, но Шайни му се бе сторил необикновено замислен и разсеян. Дали беше от умора, или го гризеше някакво съмнение?

— Не, не може да бъде — запротестира някакъв вътрешен глас. Двуколката бързо се изкачваше по Каторп Хил. Замъкът тънеше в мрак, но... ето! — прозорецът на къщичката на мисис Рамидж още светеше.

— Дий-й, Мери! — извика той, размаха камшика и потръпна от болка. — Още малко и ще си починеш.

НЕ, НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ!

Но докторът прегледа бегло счупените ребра и рамо на Джофри, почти не обърна внимание на Ян, въпреки че последният стенеше от мъка. Остана в замъка, колкото го изискваше учтивостта, и на тръгване се обърна към домакина:

— Къде е тя?

— В гостната — едва успя да изрече Ян. — Бедната ми любима лежи в гостната. Целуни я вместо мен и й кажи, че скоро ще бъда при нея. — След това избухна в сълзи.

Шайни промърмори съболезнователни думи и отиде в гостната.

Може би грешеше, но едва сега на Джофри му хрумна, че старецът се забави прекалено дълго там. Когато излезе, изглеждаше странно доволен — изражението му беше меко казано неподходящо за този потопен в скръб дом, чиито прозорци вече бяха затъмнени с черни траурни завеси.

Джофри последва стареца в кухнята и колебливо го помоли да предприше прахове за сън на Ян, който беше напълно разстроен. Но лекарят изглеждаше разсеян.

— Изобщо не прилича на мис Ивлин Хайд — прошепна той. — Напълно съм убеден.

После си тръгна, без да обърне внимание на молбата на Джофри. Джофри се върна в салона и почти веднага забрави странната забележка на лекаря, като отдаде необичайното му поведение на възрастта, умората и мъката. Отново си помисли за Ян и реши, че щом не разполага с приспивателно, трябва да налее уиски в гърлото му, за да го накара да заспи.

Да, бе забравил странната забележка, не й бе обърнал внимание... но сега...

„Изобщо не прилича на мис Ивлин Хайд. Напълно съм убеден.“

Убеден в какво?

Джофри не знаеше, но бе твърдо решен да ткрие, въпреки че рискуваше да полудее.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Икономката мисис Рамидж още не спеше, когато Джофри заблъска по вратата на къщичката ѝ, въпреки че бяха изминали два часа след обичайното ѝ време за лягане. След смъртта на Мизъри икономката откри, че не може да спи — мятеше се и се преобръщаше цяла нощ, затова не бързаше да си легне.

Въпреки че се славеше като разумна и практична жена, силните удари я накараха да изпищи и да се изгори с врялото мляко, което *наливаше* в чашата си. *Напоследък* беше много *нервна*, струваше ѝ се, че всеки момент ще *закреци*. Въпреки че бе *потънала* в скръб, тя *осъзнаваше*, че *обзелото* я *странно*, *напрегнато* чувство не е *предизвикано* от мъка. *Никога* преди не го бе *изпитвала*. Понякога ѝ се *струваше*, че *страшни* и *нежелани* *подозрения* *кръжат* около нея, *извън* досега на *уморения* ѝ *разсъдък*.

— Кой чука в този късен час — извика тя и се *приблужи* до вратата. — Който и да си, *няма* да ти *простя* за това, че си *изгорих* ръката.

— Аз съм, Джофри Алибъртън. За Бога, отворете, мисис Рамидж.

Икономката *зяпна* и *тръгна* към вратата, *но* по пътя се *сети*, че е по *нощница*. *Никога* *гласът* на Джофри не бе *звучал* така *отчаяно* — тя *не* *можа* да *повярва* на *ушите* си. Ако в цяла Англия имаше *храбрец*, по-голям от *господаря* Ян, то това бе Джофри, *но* сега *гласът* му *трепереше* като на жена, която всеки момент ще *изпадне* в *истерия*.

— Секунда, мистър Джофри. Трябва да се *облека*.

— По дяволите — *изкрещя* той. — Ако ще и да сте *гола*, мисис Рамидж. Отворете, в името на Бога.

Тя се *поколеба* само за миг, *сетне* *махна* *тежкия* *лост* и *отвори* вратата. *Видът* на Джофри *здравата* я *изплаши* и *отново* ѝ *напомни* *собствените* ѝ *зловещи* *предчувствия*.

Младежът *стоеше* на прага *странно* *приведен*, *сякаш* *гръбнакът* му *беше* *превит* от *дългогодишно* *носене* на *вехтошарски* *чувал*. *Ръката* му *бе* *пъхната* под *лявата* *мишница*. *Косата* му *беше* *разрошена*. *Тъмнокафявите* му *очи* *горяха* като *въглени* *върху* *бледото* му *лице*. *Дрехите* му *бяха* *странни* за човек, който се *славеше* с *елегантността* си. *Носеше* *стар* *смокинг* с *изкривен* *колан*, *отворена* *бяла* *риза* и *панталони* от *груб* *плат*, които *повече* *подхождаха* на *градинар*, *отколкото* на *един* от *най-богатите* хора в *Литъл* *Дънторп*. При това *беше* *обут* в *платнени* *чехли*.

Самата мисис Рамидж съвсем не бе издокарана за придворен бал. Носеше дълга бяла нощница и шапчица, чиито развързани шнурчета се развяваха около лицето ѝ като пискюли на абажур.

Тя загрижено огледа неканения гост, който явно отново бе натъртил счупените си ребра, пострадали през нощта, когато бе отишъл да доведе лекаря. Но не само болката караше очите му да горят върху бледото му лице — явно едва сдържаше ужаса си.

— Мистър Джофри! Какво...

— Не ме питайте за нищо — дрезгаво изрече той. — Само отговорете на въпроса ми.

— Какъв въпрос? — Сега икономката беше здравата уплашена, притискаше стиснатата си в юмрук лява ръка към гърдите си.

— Какво знаете за мис Ивлин Хайд?

Внезапно тя разбра причината за зловещото предчувствие, което я измъчваше още от събота вечерта. Сякаш подобна ужасна мисъл ѝ бе хрумнала и тя съзнателно я бе потиснала, защото сега не се наложи Джофри да ѝ обяснява надълго и нашироко. Само името на нещастната мис Шарлот Ивлин Хайд от съседното селце беше достатъчно, за да накара икономката да изкрещи:

— О, богове! О, мили Исусе! Нима е била погребана жива! Нима скъпата ми Мизъри е била погребана жива?

И още преди да чуе отговора на Джофри, жилавата мисис Рамидж на свой ред направи нещо, което никога не бе правила преди и което нямаше намерение да повтори: тя припадна в краката му.

ПЕТА ГЛАВА

Джофри нямаше време да търси ароматични соли пък и се съмняваше, че стара кримка като мисис Рамидж ги употребява. Намери под умивалника парцал, който слабо миришеше на амоняк. Не го поднесе към носа ѝ, а плътно го притисна към лицето ѝ. Независимо от факта, че

предположението на Колтър бе невероятно, необходимо бе да го обсъди с някого.

Мисис Рамидж потръпна, изпищя и отвори очи. За миг го изгледа с объркан, замаян поглед, сетне приседна на земята.

— *Не*, мистър Джофри, кажете, че не го мислите сериозно, кажете, че не е вярно...

— *Не* знам дали е вярно, но незабавно трябва да проверим — отвърна той. — *Незабавно*, мисис Рамидж. Ако се наложи, не бих могъл сам да изкопая целия гроб.

Икономката го изгледа ужасено. Притискаше силно ръцете към устата си, ноктите ѝ бяха побелели.

Джофри продължи:

— Ще ми помогнете ли? *Няма* към кого друго да се обърна.

— Ами *негова* светлост... *Ян*?

— Той не бива да бъде известен, докато не научим нещо повече. Ако Бог е милостив, *Ян* няма да разбере нищо.

Не се осмеляваше да изрече на глас тайната си надежда, която му се струваше по-малко чудовищна от страховете му.

— Ако Бог е милостив, *Ян* ще научи за *нощните* ни подвизи, когато жена му възкръсне от гроба също като библейския Лазар.

— О, колко ужасно — промълви икономката с треперещ глас, хвана се за масата и се изправи на крака. Стоеше и се олюляваше, кичурчета коса се развяваха около лицето ѝ заедно с панделките на *нощната* ѝ шапчица.

— Ако не се чувствате добре, ще се опитам да свърша всичко сам — малко по-любезно каза Джофри.

Икономката дълбоко си пое въздух, престана да се олюлява и се запъти към килера.

— В *задната* барака има две лопати — каза тя. — Сложете ги в *двуколката*. В килера имам половин бутилка *джин* — не съм я пипнала от *смъртта* на Бил преди пет години. Ще си *пийна* една глътка и веднага ще дойда.

— Вие сте смела жена, мисис Рамидж. Побързайте.

— *Не се бойте* — промълви икономката и сграбчи бутилката — сега ръката ѝ почти *не* трепереше. Шишето *не* беше прашно, защото мисис Рамидж *неуморно* почистваше дори килера, но етикетът бе пожълтял. — И вие *не* се бавете.

Никога не беше обичала алкохола и от първата глътка джин ѝ се пригади, но с усилие на волята си успя да го задържи в стомаха си. *Нямаше* да издържи тази нощ без подкрепата му.

ШЕСТА ГЛАВА

Двуколката се носеше към двора на църквата. По небето над тях вятърът продължаваше да гони тъмните облаци на запад, а луната се спускаше към хоризонта. Сега караше мисис Рамидж и размахваше камшика над смаяната кобилка, която, ако можеше да говори, щеше да им каже, че по това време *на нощта* е редно да дреме в топлия си обор. Лопатите и кирката потропваха в задната част на двуколката. Мисис Рамидж си помисли, че двамата с Джофри здравата биха изплашили всеки, който ги види. *Навярно* изглеждаха като герои от романите на Дикенс — или по-точно — като един човек, седнал в карана от призрак двуколка. Защото тя цялата беше облечена в бяло — *не* беше имала време да наметне пенъора си. *Нощницата* се издуваше около подутите ѝ венозни крака, връзките на бонето ѝ се развяваха след нея.

Стигнаха до черквата. Мисис Рамидж насочи кобилката към страничната алея и потрепери от призрачния вой на вятъра. За миг си зададе въпроса, защо свято място като църквата ѝ се струва толкова страшно в мрака, сетне осъзна, че *не* се страхува от Черквата, а от предстоящата задача.

Веднага, щом се бе свестила, си беше помислила да повика на помощ господаря си — *нали* той преодоляваше непоколебимо всички пречки? След миг осъзна безумието

на идеята си. Тук не ставаше въпрос за смелостта на негова светлост, а за запазването на разсъдъка му.

Нямаше нужда мистър Джофри да ѝ го каже; достатъчен бе споменът за мис Ивлин Хайд.

Досети се, че нито мистър Джофри, нито негова светлост Ян бяха в Литъл Дънторп по това време. Всичко се бе случило през пролетта, преди около половин година. Мизъри беше навлязла в най-приятния период от бременността си — времето на сутрешното гадене бе отминало, тепърва ѝ предстоеше да изпита неудобството от издутия си корем. Ето защо бе изпратила с усмивка на уста двамата приятели, които щяха да прекарат цяла седмица в съседното имение. Предполагаше се, че ще ходят на лов за яребици, ще играят карти и футбол и на един Бог знае какви мъжки забавления. Всъщност Ян се колебаеше, но Мизъри го убеди, че се чувства прекрасно и почти насила го избута от вратата. Мисис Рамидж не се съмняваше, че Мизъри ще се чувства добре. Но когато двамата млади мъже поеха към съседното имение, тя си помисли дали един от тях, а може би и двамата — няма да се върне с изпружени крака, натоварен на каруца.

Съседното имение беше собственост на Албърт Фосингтън, съученик на Джофри и на Ян. Мисис Рамидж имаше основание да вярва, че Бърти Фосингтън е луд. Преди три години той беше изял любимото си пони, след като то си бе счупило два крака и трябваше да бъде убито. Бърти обясни постъпката си като привързаност към животното. „Научих го от племената в Кейптаун — каза той. — Наричат се Грики — страхотни момчета. Представете си — пъхат в устните си пръчки и разни предмети! Убеден съм, че някои от тях спокойно могат да носят на долната си устна всичките дванайсет тома на Кралската навигационна енциклопедия, ха-ха-ха! Те ме научиха, че всеки човек трябва да изяжда любимото си същество. Не намирате ли, че в това има някаква зловеща поетичност?“

Независимо от странното му поведение мистър Джофри и негова светлост Ян много обичаха Бърти. „Питам се дали според неговата логика ще трябва да го изядат, когато умре?“ — каза си мисис Рамидж след едно посещение на Бърти, когато последният се опита да играе крикет с домашната котка и разби главата ѝ. През пролетта двамата бяха прекарвали повече от десет дни в съседното имение.

Малко след заминаването им мис Шарлот Ивлин Хайд бе намерена мъртва на поляната зад дома ѝ, стиснала в протегнатата си ръка букет току-що набрани цветя. Селският лекар на име Билфорд за всеки случай повикал за консултация стария си колега доктор Шайнбоун. Билфорд смятал, че смъртта е причинена от сърдечен пристъп, въпреки че девойката била много млада — едва осемнайсетгодишна — и при това в цветущо здраве. Но все пак му се струвало, че нещо не е в ред.

Старият Шайни също бил озадачен, но в края на краищата потвърдил диагнозата. Повечето селяни се съгласили с него — явно сърцето на девойката не било в ред, рядко срещано явление, но не уникално. Това всеобщо мнение спасило практиката, дори живота на стария лекар след зловещото откритие. Почти всички жители на селцето били учудени от внезапната смърт на девойката, но никому не хрумвало, че може да не е мъртва.

Четири дни след погребението възраствана жена на име Соумс — мисис Рамидж я познаваше бегло — забелязала някакъв бял предмет на земята, когато влязла в двора на църквата, за да положи цветя на гроба на съпруга си, починал предишната зима. Предметът бил по-голям от цвете, сторило ѝ се, че е мъртва птица. Когато се приближила видяла, че той не лежи, а стърчи от земята. Пристъпила колебливо напред и съзряла ръка, която се протягала от прясно изкопаня гроб. Пръстите ѝ били застинали в умоляващ жест, от краищата им стърчали окървавени кости.

Мисис Соумс с вик избягала от гробището — спуснала се към главната улица на селцето и съобщила за видяното на бръснаря, който същевременно изпълнявал ролята на местен полицай. Сетне се строполила на земята. По-късно следобед си легнала и не могла да стане от леглото почти цял месец. Всичките ѝ съселяни ѝ влизали в положението.

Разбира се, извършили ексхумация на тялото на нещастната девойка. Докато Джофри спираше двуколката пред вратата на гробището, мисис Рамидж горчиво съжаляваше, задето бе слушала ужасяващите подробности около ексхумацията.

Доктор Билфорд бил толкова потресен, че едва не обезумял. Установил, че бедното момиче изпаднало в каталепсия — нещо като мъртвешки транс, практикуван от индийските факири, когато ги погребват живи или забождат игли в плътта им. Останало в това състояние между четирийсет и осем и шейсет часа. Във всеки случай достатъчно, за да се пробуди и да разбере, че не е на ливадата, а в гроба.

Девойката се борила упорито за живота си. Мисис Рамидж последва Джофри в гробището, където надгробните камъни надничаха като острови сред мъглата, и си помисли, че благородните усилия ма момичето правеха случилото се още по-ужасно. Мис Ивлин Хайд била сгодена. На лявата си ръка — не онази, която стърчала над земята като ръка на удавница — носела пръстен с диамант. С него разрязала копринената облицовка и часове наред се опитвала да пробие дървения похлупак на ковчега. Накрая започнала да се задушавя, но режела с лявата си ръка и копаела с дясната. Но не успяла. Когато я изровили, от тъмночервеното ѝ лице се взирали изхвъркналите ѝ от ужас очи.

Часовникът на църковната кула удари дванайсет — часът, когато, според майката на мисис Рамидж, вратата на смъртта се открява и мъртвите минават през нея. Икономката едва се въздържа да не изпищи, паниката ѝ

нарастваше с всяка измината стъпка; съзнаваше, че ако побегне, няма да спре, докато не се строполи в несвяст. Затова се упрекна:

— Глупава, страхлива жена! — А после допълни: — Глупава, страхлива и егоистка! Сега трябва да помислиш за негова светлост... и за възможността Мизъри да е...

Не, подобна идея беше налудничава. Бе изминало прекалено дълго време.

Двамата с Джофри се приближиха и се загледаха като хипнотизирани в надгробния камък на Мизъри, където бяха изписани датата на раждането и на смъртта ѝ и едно-единствено изречение: „Любимката на всички.“

Мисис Рамидж погледна младежа и промълви с глас на човек, събуждащ се от дълбок сън:

— Защо не донесохте сечивата?

— Почакайте — отвърна той, просна се на земята и долепи ухото си до гроба, където вече започваше да никне трева.

За миг върху осветеното му от лампата лице бе изписан същият мъчителен страх, който бе забелязала в мига, когато бе почукал на вратата ѝ. После това изражение се замени от безкраен ужас и безумна надежда.

— Струва ми се, че е жива — с огромно усилие прошепна той и погледна икономката. Очите му бяха облепени, устните му се гърчеха. Внезапно се преобърна по корем и изкрещя в гроба:

— МИЗЪРИ! ТУК СМЕ! ЗНАЕМ, ЧЕ СИ ЖИВА. ДРЪЖ СЕ, СКЪПА!

Веднага след това скочи на крака и изтича към двуколката, за да вземе сечивата. Обутите му в чехли крака разкъсваха ниско стелещата се мъгла.

Краката на мисис Рамидж се подкосиха, за малко отново щеше да припадне. Сякаш по собствена воля главата ѝ се притисна към земята — беше виждала как деца долепват ухото си към железопътната линия и се ослушват за пристигането на влака.

Сега и тя чуваше звуците — приглушено, мъчително скрибуцане, което бе различно от звуците, издавани от къртиците — нечии пръсти безпомощно драскаха дървения ковчег.

Икономката си пое дълбоко дъх, който сякаш помогна на спрялото ѝ сърце да забие отново, и извика:

— ИДВАМЕ, МИЛЕДИ, ИДВАМЕ! БЛАГОДАРЯ НА БОГА, ЧЕ ПРИСТИГНАХМЕ НАВРЕМЕ!

С треперещи пръсти започна да изскубва поникналата трева. Когато Джофри се върна, бе успяла да изкопае дълбока дупка.

Пол вече бе успял да напише девет страници от седма глава. В последния момент Джофри и мисис Рамидж измъкват Мизъри от гроба и установяват, че изобщо не ги познава, нито се сеща коя е тя самата. В този момент Ани Уилкс влезе в стаята. Този път Пол я чу и спря да пише, съжаляваше, че го е изтъргнала от въображаемия му свят.

Тя държеше страниците с първите шест глави — бе прочела началото за по-малко от двацет минути и беше изгълтала цялото съдържание за около час.

Пол внимателно я изгледа и с интерес установи, че Ани Уилкс е леко пребледняла.

— Е, как ти се струва? Честно ли е?

— Да — разсеяно каза тя, сякаш въпросът му беше излишен. — Честно е. При това е интересно и вълнуващо, но някак си... много страшно. Не прилича на другите книги за Мизъри...

„Човекът, написал тези страници беше в отвратително настроение, миличка“ — помисли си Пол и попита:

— Да продължавам ли?

— Разбира се, иначе ще те убия — усмихна се тя.

Но Пол не отвърна на усмивката ѝ. Думите ѝ, които едно време би причислил към изтърканите фрази от рода на: „Изглеждаш толкова сладка, че бих те изял“, сега съвсем не му се сториха банални.

Въпреки това огромно впечатление му направи начинът, по който тя стоеше на прага. Сякаш се страхуваше да пристъпи по-близо, за да не се опари от излъчваната от него топлина. Пол осъзнаваше, че реакцията ѝ не е предизвикана от преждевременното погребение на Мизъри. Не — Ани бе впечатлена от разликата между написаното преди няколко дни и сега. Първият му опит напомняше скучно съчинение на осмокласник на тема: „Как прекарах лятната ваканция“. Но сега разликата беше чувствителна — пещта в него гореше. Не бе особено доволен от написаното — сюжетът беше интересен, за разлика от героите — както винаги шаблонни, но този път усещаше в себе си сила, този път между редовете се излъчваше топлина.

Развеселено си помисли: „И тя усеща топлината. Струва ми се, че се бои да се приближи, за да не я изгоря.“

— Едва ли ще се наложи да ме убиваш, Ани — меко каза той. — На самия мен ми харесва. Защо да не продължа?

— Добре — съгласи се тя, остави страниците върху дъската и бързо се отдръпна.

— Може би ще искаш веднага да прочиташ написаното? — попита Пол.

Ани се усмихна:

— Да. Все едно, че гледам серийните филми от детството ми.

— Не ти обещавам, че всяка глава ще завършва вълнуващо — прекъсна я Пол. — Книгите се различават от филмите.

— Няма значение — разпалено извика Ани. — Иска ми се да узная какво ще се случи в осемнайсети глава, дори ако в края на предишната глава Мизъри, Ян и Джофри седят на верандата и четат вестници. Вече изгарям от любопитство да разбера какво ще стане по-нататък — не, не ми казвай! — възкликна тя, сякаш Пол бе предложил услугите си.

— Обикновено не разрешавам да четат произведенията ми, докато не свърша — каза той и се усмихна. — Но сега случаят е специален — ще ми доставиш удоволствие, ако четеш всяка последователна глава.

Помисли си: „Така започнаха хилядата и една ноци на Пол Шелдън“, сетне каза:

— Питам се дали ще ми направиш една услуга?

— Каква?

— Да попълваш проклетата липсваща буква „н“.

Ани се усмихна лъчезарно.

— Поласкана съм. А сега ще те оставя на спокойствие.

Запъти се към вратата, поколеба се и се върна. После съвсем плахо за пръв и последен път се осмели да му предложи своя идея.

— Може би е била пчела?

Пол вече се взираше в листа пред себе си и търсеше „дупката“. Искаше му се, преди да заспи, да пренесе Мизъри в къщичката на мисис Рамидж, затова изгледа Ани с грижливо прикрито нетърпение.

— Моля?

— Пчела — повтори тя и се изчерви до уши. — Всеки дванайсети човек е алергичен към пчелната отрова. Виждала съм много подобни случаи, преди да... преди да прекъсна работата си като медицинска сестра. Алергията се проявява по различни начини. Понякога ужилването може да предизвика коматозно състояние... подобно на онова, което някога са наричали каталепсия.

Сега лицето ѝ беше почти мораво.

За миг Пол се замисли върху идеята, сетне я отхвърли. Ужилване от пчела би могло да предизвика злощастния припадък на мис Ивлин Хайд, още повече че действието се развиваше през лятото, и то тъкмо в градината. Но вече беше решил, че достоверността на романа ще се основава на роднинските връзки между двете жертви, а Мизъри бе предала Богу дух в спалнята си. Проблемът беше, че Вярната му читателка нямаше да повярва, че в разстояние на шест месеца две различни жени от съседни села са погребани живи в резултат на ужилване от пчела.

Не искаше да противоречи на Ани не само от страх да не я разгневи. Не искаше да ѝ противоречи, защото щеше да я обиди жестоко; не искаше да я наранява, въпреки че самата тя му бе причинила страхотни физически болки. Затова използва спасителния за писателите ефемизъм:

— Признавам, че е възможно и ще го обмисля. Но вече имам нещо наум и се страхувам, че няма да пасне.

— О, зная, че не аз, а ти си писател. Не ми обръщай внимание, извинявай...

— Ани, не ми се...

Но тя вече тичаше с тежки стъпки по коридора. После се взря в празното пространство. Погледна надолу, очите му се разшириха от ужас, тялото му изтръпна.

От двете страни на вратата се виждаха черни следи. Веднага се досети, че са от главините на стола, когато насила го бе вкарал в спалнята. Оттогава бе изминала почти седмица — странно, че не ги е забелязала. Но съвсем скоро — утре или може би днес — Ани ще започне да чисти с прахосмукачката и ще ги съзре.

Непременно.

През останалата част от деня Пол успя да напише само няколко страници.

„Дупката“ в листа бе изчезнала.

На следващата сутрин Пол седеше в леглото, облегнат върху куп възглавници, пиеше кафе и оглеждаше следите от двете страни на вратата като гузен убиец, току-що забелязал кървава дреха, която е пропуснал да унищожи. Внезапно Ани нахлу в спалнята, очите ѝ щяха да изхвъркнат от орбитите. В едната си ръка пържеше парцал за прах, а в другата — колкото и да бе невероятно — белезници.

— Какво... — успя да каже Пол, после тя го сграбчи с отчаяна сила и го накара да седне в леглото. Ужасна болка прониза краката му и той изкрещя. Чашата изхвъркна от ръката му и се разби на пода. Пол си помисли: „В този дом непрекъснато се чути по нещо“, после се вцепени: навярно Ани е забелязала следите и ще го подложи на ново, невероятно мъчение.

— Млъкни, глупако — изсъска Ани. Изви ръцете му назад и щракна белезниците. В този миг Пол чу как някаква кола идва по алеята.

Отвори уста с намерението да проговори или отново да извика, но преди да успее, тя натика вътре парцала, който миришеше на препарат за полиране на мебели.

— Да не си посмял да гъкнеш — каза Ани, наведе се над него и постави ръцете си от двете страни на главата му, косата ѝ гъделичкаше бузите и челото му. — Предупреждавам те, Пол, ако посетителят чуе нещо, или ако някакъв звук долети до ушите ми, ще го убия, след което ще направя същото с теб и със себе си.

Очите ѝ бяха опулени, лицето ѝ бе потно, а върху устните ѝ имаше засъхнал жълтък.

— Запомни, Пол!

Пол кимна усърдно, но тя не го забеляза, защото вече тичаше навън.

Зад джипа ѝ беше спрял стар, но добре поддържан шевролет. Човекът, който излезе от него, бе също тъй възрастен и добре запазен — типичен жител на Колорадо. Изглеждаше шейсет и петгодишен, но може би имаше осемдесет; възможно бе да е старши съдружник в

правна фирма или пенсиониран шеф на конструкторско бюро, но повече приличаше на собственик на ранчо или на търговец на недвижими имоти; вероятно принадлежеше към управата на града и идваше по работа — това беше единственото обяснение подобен джентълмен да посети отшелничка като Ани Уилкс.

Пол забеляза, че Ани бърза към алеята с намерението да пресрещне неканения гост. Ето, че онова, което си бе представял, ставаше в действителност. Е, не беше полицай, но все пак човек от ВЛАСТИТЕ беше дошъл в дома на Ани Уилкс — пристигането му заплашваше да съкрати живота на Пол.

„Покани го вътре, Ани! — помисли си той, докато се опитваше да не се задави от мръсния парцал. — Покани го вътре и му покажи рядката си птица от Африка!“

О, не, няма да го стори. Все едно да закара Пол на гарата и да пъкне в ръката му билет за първа класа до Ню Йорк.

Тя заговори още преди да стигне до непознатия — дъхът ѝ излизаше на облачета, които му напомниха балончетата, които излизат от устите на героите на карикатурите, само че в тях нямаше думи. Джентълменът ѝ протегна облечената си в черна елегантна ръкавица ръка, Ани я изгледа презрително и започна да му се заканва с пръст, от устата ѝ продължаваха да излизат празни бели балони. Тя успя да навлече канадката си и престана да му се заканва с пръст, докато вдигне ципа си.

Непознатият извади от джоба на палтото си някакъв лист и ѝ го връчи с виновно изражение, сякаш се опитваше да се извини. Пол не можеше да прочете написаното, но беше сигурен, че Ани ще го окачестви с някое от презрителните си прилагателни.

Тя го поведе по алеята и продължи да говори. Двамата изчезнаха от ползрението му. Сега виждаше само сенките им върху снега. Помисли си с безразличие, че Ани го бе направила нарочно, за да е сигурна, че гостът няма да погледне през прозореца и да го забележи.

Сенките им се открояваха върху топящия се сняг около пет минути. Само веднъж Пол чу как Ани сърдито повиши глас. Петте минути му се сториха безкрайно дълги. Рамената го боляха, не можеше да помръдне — след като му бе сложила белезниците, Ани бе успяла да го прикове към леглото.

Но още по-неприятен беше парцалът, натикан в устата му. Вонята на мебелна политура бе предизвикала страхотно главоболие, все повече му се гадеше. С усилие на волята успя да се въздържи — в противен случай щеше да се задуши, докато Ани спореше с възрастния представител на градската администрация, който навярно се подстригваше всяка седмица и носеше галоши през цялата зима.

Пол усети как студена пот обля челото му — в този момент те отново се появиха на алеята. Сега Ани държеше листа. Вървеше зад джентълмена и размахваше пръст зад гърба му, от устата ѝ излизаха смешните балончета. Непознатият не благоволи да се обърне. Лицето му беше безизразно. Единствено плътно стиснатите му устни издаваха някакво скрито чувство. Яд? Може би. Но по-скоро беше отвращение.

„Знаеш, че е луда. Навярно вие, партньорите на покер — които по всяка вероятност притежавате целия град — сте теглили карта, за да определите кой да свърши черната работа. Никой не обича да съобщава неприятни вести на умопобърканите. О, скъпи господине, ако наистина знаеше колко е луда, нямаше да ѝ обръщаш гръб!“

Джентълменът се качи в шевролета и затвори вратата. Ани застана до колата и продължи да му се заканва с пръст. Отдалеч прозвучаха думите ѝ:

— ... мислиш се за много хитър!

Шевролетът тръгна на заден ход по алеята. Непознатият преднамерено не обръщаше внимание на Ани, чиито зъби бяха оголени в грозна гримаса. Тя изкрещя още по-силно:

— Смяташ се за голяма клечка!

Внезапно ритна предницата на колата толкова силно, че от нея паднаха бучки полепнал сняг. Точно в този момент джентълменът гледаше назад, докато изкарваше колата по алеята. Втренчи се стреснато в нея — за пръв път неутралната маска падна от лицето му.

— И да го запомниш от мен, мръсноко! Кученцата препикават големите клечки. Какво ще кажеш за това?

Непознатият явно нямаше намерение да отговори на Ани. На лицето му отново се появи безразличното изражение, сякаш спусна прозорче на шлем. Колата му изчезна от погледа на Пол.

За миг Ани остана неподвижна, сложила на кръста стиснатите си юмруци. После се запъти към къщата и затвори с трясък външната врата.

Пол си помисли: „Джентълменът си отиде, но аз съм тук, уви, оставам си тук.“

Този път Ани не си изкара яда върху него. Влезе в спалнята с разкопчана канадка и без да го погледне, закрачи напред-назад. Листчето все още беше в ръката ѝ — от време на време го размахваше под носа си сякаш за собствено назидание.

— Онзи каза, че увеличават данъка ми с десет процента. Изостанала съм с вноските. Адвокати! Имали право да ми отнемат имуществото! Просрочено плащане...

Пол измуча през парцала, но тя дори не го погледна — беше забравила за присъствието му. Разхождаше се напред-назад все побързо, солидното ѝ тяло сякаш разсичаше въздуха. Пол си мислеше, че ще разкъса документа на парченца, но явно Ани не се осмеляваше да го стори.

— Петстотин и шест долара! — извика тя и този път размаха листчето под неговия нос, сетне разсеяно измъкна парцала от устата му и го захвърли на пода.

Пол задъхано отметна глава назад. Струваше му се, че ръцете му ще изскочат от ставите си.

— Петстотин и шест долара и седемнайсет цента! Изрично ги предупредих, че не искам да стъпват тук. И погледни какво става!

Пол отново почувства, че му се повдига.

— Ако повърнеш, ще те оставя в мръсотията — закани се Ани. — Имам много по-важни задачи. Онзи спомена нещо за отнемане на имуществото. Какво означава това?

— Свали ми белезниците — прегракнало ѝ напомни Пол.

— Да, да — нетърпеливо промърмори тя. — Понякога си такова дете...

Измъкна ключа от джоба на полата си и го изблъска още по-вяло — носът му се опираше в чаршафа. Пол изкрещя, но тя не му обърна внимание. Последва щракване, сетне ръцете му отново бяха свободни. Пол задъхано се изправи в леглото, сетне се плъзна надолу, като внимаваше да не размърда счупените си крака. Забеляза върху китките си белезникави бразди, които постепенно се изпълваха с кръв.

Ани разсеяно напъха белезниците в джоба на полата си, сякаш бяха хартиени носни кърпички или закачалки, задължителни за всеки порядъчен дом.

— Каква беше онази дума? Означава ли, че притежават къщата ми?

— Не. Просто искат да кажат... — той прочисти гърлото си, струваше му се, че още усеща вонята на мръсния парцал. — ... че нямаш право да я продаваш.

— Така ли? Имаш много странни идеи на какво имам право, мистър Пол Шелдън. Но естествено, затрудненията на една бедна вдовица не интересуват богатия като теб.

— Напротив. Много съм разтревожен, Ани. Просто исках да кажа, че ипотекването не е нищо в сравнение със санкциите, които ще ти наложат, ако си изостанала в плащането на месечните вноски. Наистина ли си пропуснала да ги платиш?

— Не съм някоя крадлива ирландка — озъби се Ани. — Редовно плащам сметките си. Само този път...

„... забравила си, нали? Точно както непрекъснато забравяш да откъснеш листа на проклетия календар, но сега последствията са много по-сериозни. Притесняваш се, защото за пръв път забравяш нещо важно. Всъщност състоянието ти се влошава с всеки изминал ден, нали? Психопатите успяват да се справят с живота — по своему, разбира се — и както знаеш от опит, често наказанието им се разминава. Но има разлика между кротките и буйните луди. Нещо ти подсказва, че ти постепенно се приближаваш към: втората категория.“

— Просто не се бях накарала — намусено промърмори Ани. — Покрай тебе не мога да вдигна глава от работа.

Внезапно Пол бе осенен от великолепа идея, която криеше огромни възможности и той произнесе прочувствено:

— Зная, че ти дължа живота си и че ти създавам непрекъснати неприятности. В портфейла ми има около четиристотин долара. С тях ще платиш вноската си.

— О, Пол, не мога да приема парите ти — тя се втренчи в него смутено, но същевременно с явно облекчение.

— Те не са мои — каза той и се усмихна лъчезарно, докато си мислеше: „Искам само едно Ани, да откачиш точно когато докопам някой от ножовете ти. Смятам, че съм достатъчно подвижен, за да го

използвам. Десет секунди, преди да разбереш, че си мъртва, вече ще се печеш в пъкъла.“ Сетне продължи:

— Парите ти принадлежат. Ако искаш, считай ги за аванс — замълча, после реши да рискува и каза:

— Трябва да си побъркана, ако мислиш, че не съзнавам как си спасила живота ми.

— Пол... просто не знам...

— Не се шегувам — усмивката му бе заменена от изражение на сериозна (Господи, дано повярва, че е сериозна) загриженост. — Знаеш, че направи нещо повече, че спаси два живота, защото, ако не беше ти, Мизъри все още щеше да лежи в гроба.

Цялото лице на Ани грейна, тя дори забрави хартийката в ръката си.

— Освен това ми показва грешките и ме върна в правия път — само заради това заслужаваш повече от четиристотин долара. Ще ме обидиш, ако не вземеш парите.

— Ами... съгласна съм. Благодаря ти.

— Аз трябва да ти благодаря. Мога ли да видя документа?

Ани му го подаде безропотно. Беше предупреждение за неплатен данък и заплахата за отнемане на имота не бе чиста формалност. Той го прегледа набързо и й го върна.

— Имаш ли пари в банката?

Ани погледна встрани и промълви:

— Имам нещо скътано за черни дни, но не е в банката. Не вярвам на подобни учреждения.

— Тук пише, че няма да ти наложат санкции, ако платиш вноската до дващсет и пети март. Каква дата сме днес?

Ани намръщено се втренчи в календара.

— Божичко! Не може да бъде!

Откъсна листа и Пол със странно съжаление видя как изчезва момчето с шейната. На листа за месец март бе изобразен буен поток, който кривулича между заснежени брегове. Ани се втренчи в него с късогледите си очи и възкликна:

— Днес е дващсет и пети март.

„Господи, прекалено късно е“ — помисли си Пол и продължи:

— Навярно посетителят беше дошъл точно заради това.

„Джентълменът не ти казваше, че ще ти отнемат къщата, Ани. Просто те предупреждаваше, че ще се наложи да го направят, ако не снесеш мангизите до края на работното време. Всъщност човекът се опитваше да ти направи услуга.“

— Но ако платиш тези петстотин и шест долара преди...

— И седемнайсет цента — яростно добави тя. — Не забравяй мръсните седемнайсет цента...

— Добре, и седемнайсет цента. Ако ги внесеш, преди затварянето на банката днес следобед, не могат да ти отнемат къщата. Ако хората от града наистина не те обичат, Ани...

— Те ме ненавиждат. До един са против мен!

— ... ще се постараят да те прогонят чрез данъците. Доста странна ми се вижда заплахата за отнемане на къщата ти, след като си пропуснала да платиш, само една вноска. Струва ми се, че тук има нещо гнило. Навярно чакат да пропуснеш няколко вноски и да се опитат да ти отнемат къщата, като я обявят за продан. Може би предположението ми звучи налудничаво, но сигурно имат правно основание.

Ани се изсмя или по-точно излая:

— Само да се опитат. Първо ще изтърбуша някого от тях, да знаеш. Да, сър. Да, сър Боб!

— Накрая те ще ти видят сметката, Ани — тихо я прекъсна Пол. — Но това не е най-важното.

— Ами кое?

— Ани, предполагам, че в Сайдуиндър има хора, които не са си плащали данъците от три-четири години, но никой не ги заплашва с изземване и разпродажба на имуществото им. Най-много да им спрат водата. Ето например Родимънови — Пол спря и я изгледа под око. — Смяташ ли, че плащат сметките си навреме?

— Тези ли боклуци? — изкрещя Ани. — Как не!

— Ето защо ми се струва, че преследват точно теб, Ани — всъщност Пол бе абсолютно убеден в твърдението си.

— Никога няма да напусна! Ще си остана тук напук на тях!

— Имаш ли още сто и шест долара, за да ги прибавиш към парите в портфейла ми?

— Да — изрече Ани с явно облекчение.

— Прекрасно — предлагам ти да платиш дребната сметка днес. „А през това време ще се опитам да изтрия проклетите следи от вратата, а когато го сторя, ще се опитам да изчезна оттук. Гостоприемството ти започва да ми писва.“

Той направи опит да се усмихне и каза:

— Предполагам, че върху нощното шкафче има седемнайсет цента.

Ани имаше свои вътрешни правила, към които се придържаше със странна педантичност. Накарала го бе да пие мръсна вода от кофата, лишила го бе от лекарство, когато агонизираше; бе го накарала да изгори единствения екземпляр от новия му роман; беше му сложила белезници и бе затъкнала устата му с вонящ парцал, но не си бе позволила да вземе парите. Сега донесе стария, орфан портфейл от ученическите му години и го сложи в ръцете му.

Всичките му документи за самоличност бяха изчезнали — в това отношение Ани нямаше скрупули.

Пол си помисли, че е по-добре да не я пита за съдбата им.

Паспортът му беше изчезнал, но парите — предимно банкноти от петдесет долара — все още бяха тук. Пол си припомни с учудваща и някак си зловеща яснота как бе спрял колата си пред специалното гише на Боулдър Банк един ден преди завършването на новия му роман и как бе подал чек за четиристотин и петдесет долара (навярно в този момент дори работниците в подземните цехове си отдъхваха). Тогава бе свободен и здрав и не обръщаше внимание на красотата на заобикалящия го свят. С интерес бе изгледал пищната, облечена в лилава рокля блондинка зад гишето, а тя беше отвърнала на погледа му. Питаше се какво би казала, ако го видеше сега — отслабнал с двайсет и седем килограма и състарен с десет години, с изкривени и безполезни крака, които представляваха ужасна гледка.

— Пол?

Вдигна поглед към Ани, стиснал банкнотите в ръката си. Бяха общо четиристотин и двайсет долара.

— Какво ти е? — Ани го наблюдаваше с фалшива майчинска обич и нежност; те бяха маска, зад която съществуваше само пълен мрак.

— Плачеш ли, Пол?

Той докосна със свободната си ръка бузата си и усети, че е мокра. Усмихна се и подаде парите на Ани.

— Извинявай, разчувствах се. Мислех си колко си добра към мен. Предполагам, че повечето хора не те разбират, но аз не съм от тях.

Очите ѝ се насълзиха, тя се наведе и нежно го целуна по устните. Пол усети неприятния ѝ дъх, който сякаш идваше от мрачните ѝ дълбини и който му напомни миризмата на вмирисана риба. Беше хиляди пъти по-неприятен от вонята на мръсния парцал. Спомни си за ужасния ѝ дъх...

(дишай, по дяволите, дишай!)

... който нахлуваше в гърлото му като отвратителен повей от ада. Стомахът му се сви, но все пак успя да се усмихне.

— Обичам те, скъпи — промълви тя.

— Ще ме настаниш ли в стола, преди да тръгнеш? Искам да пиша.

— Разбира се — тя го прегърна. — Разбира се, скъпи.

Въпреки нежността си Ани не пропусна да заключи вратата на спалнята, но отварянето ѝ не представляваше проблем — сега не беше обезумял от болка или от липсата на наркотик. Грижливо като катеричка бе скътал под дюшека четири фиби.

Изчака известно време, за да се увери, че наистина е заминала, изтъркаля стола до леглото и взе фибите, заедно с каната с вода и кутията хартиени носни кърпички от шкафчето. Придвижването на стола заедно с пишещата машина не го затрудняваше, защото ръцете му бяха заякнали. Навярно Ани Уилкс здравата ще се изненада, когато разбере колко е силен — Пол искрено се надяваше, че това ще се случи съвсем скоро.

Старата машина марка „Роял“ не ставаше за писане, но пък беше идеална за вдигане на тежести. Беше започнал да се упражнява по време на отсъствията на Ани, когато беше прикован към стола. Отначало успяваше да вдигне машината само пет пъти, а сега стигаше до осемнайсет-двайсет повдигания, и то без почивка. Прилично постижение, като се има предвид, че проклетата машина тежеше минимум два̀йсет и пет килограма.

Вкара в ключалката фиба, докато стискаше другите в устата си като шивачка, която подгъва рокля.

Предполагаше, че металното парче, останало в ключалката, ще му създаде затруднения, но се бе излъгал. Почти веднага улови запънката и я повдигна заедно с езичето. За миг се изплаши, че Ани е залостила вратата отвън, въпреки че се беше постарал да изглежда по-немоощен и болен, отколкото се чувстваше. Но знаеше, че лудите са безкрайно мнителни. Показа се, че греши, защото вратата се отвори.

Пол изпита познатото чувство на вина и желание да побърза. Непрекъснато се ослушваше за пристигането на джипа, въпреки че Ани беше заминала едва преди четирийсет и пет минути. Той измъкна от кутията сноп хартиени кърпички, потопа саморъчно направения тампон в каната и несръчно се наведе встрани, стиснал в ръка

подгизналата хартия. Стисна зъби и без да обръща внимание на болката, затърка следата в долната част на рамката.

Изпита огромно облекчение, когато тя започна да избледнява. Беше се опасявал, че главините на колелата са олющили боята, но всъщност само леко я бяха издраскали.

Отдалечи се от вратата, обърна стола в противоположната посока, за да изчисти другата следа. Когато свърши, даде на заден ход и изгледа вратата, като се опитваше да я види през крайно мнителния поглед на Ани. Следите оставаха, но бяха почти незабележими. Надяваше се, че тя няма да ги види.

— Приятели и съседи — извика той, навлажни с език устните си и се засмя, — бурята идва, скрийте се в мазетата!

Отново закара стола до вратата и погледна в коридора, но след като бе изтрил следите, вече не изпитваше желание, нито се осмеляваше да продължи опасния експеримент. Стига толкова за днес. Ще опита някой друг път.

Сега единственото му желание бе да работи.

Стори му се, че изщракването на ключалката отекна в празния коридор.

„Африка.“

„Птицата беше от Африка.“

„Не трябва да плачеш за нея, Поли, защото след време тя забрави уханието на степта по пладне; забрави звуците, издавани от животните, дошли на водопой, и уханието на високите дървета в голямата горска просека на север от Големия път; забрави вишневочервеното слънце, залязващо зад Килиманджаро. След време птицата свикна със замъглените от смога залежи в Бостън и вече не искаше да се върне в родината си. Дори ако някой намислеше да я освободи, тя щеше да се свие в някое ъгълче, уплашена и изпълнена с носталгия, докато най-сетне щеше да загине.“

— О, по дяволите Африка — изрече той с треперещ глас.

Поплака си, докато закара стола до кошчето за отпадъци, където скри намокрените кърпички под боклука. Настани се на предишното си място до прозореца и сложи лист хартия в машината.

„Между другото, Поли, навярно задната част на колата ти се подава изпод снега, проблясва весело под слънчевите лъчи и очаква някой да те посети и да види как изпускаш последния си шанс.“

Пол хвърли поглед към празния лист и си помисли, че едва ли ще може да пише днес, защото онова, което си бе представил, напълно развали настроението му.

Но явно нищо не бе в състояние да спре творческия му процес, който повечето писатели сравняваха с крехък предмет. При него беше обратното — писането беше неизчерпаем извор на удоволствие и нищо не беше в състояние да омърси този постоянен източник на вдъхновение: нито алкохола, нито наркотиците, нито болката. Сега се спусна към него също като жадно животно, открило кладенец при залез слънце, и жадно пи от него — т.е. намери „дупката“ в хартията и с облекчение премина през нея.

Ани се прибра в шест и четвърт — по това време той бе написал близо пет страници.

Следващите три седмици Пол прекара обгърнат от някакво странно, напрегнато спокойствие. Устата му непрекъснато пресъхваше, звуците наоколо му се струваха прекалено силни. Имаше периоди, когато усещаше, че може да извие металическа лъжица с погледа си, понякога му се искаше да се разплаче.

Независимо от необичайната атмосфера от сърбежа в нарастващите кости на краката му работата му напредваше. Купът изписани листове вдясно от машината постепенно растеше. Преди да попадне в сегашното си необикновено положение, Пол смяташе, че не може да напише повече от четири страници дневно (когато работеше над „Бързи коли“, успяваше да напише най-много три, преди да ускори темпото в края на романа). Но през напрегнатия триседмичен период, завършил с разразилата се на петнайсети април буря, той пишеше средно по дванайсет страници дневно. Ако някой познат от предишния му живот (без дори да съзнава, той разделяше живота си на сегашен и на предишен) му кажеше, че може да работи с подобна скорост, Пол положително щеше да се изсмее. Когато заваля дъждът, беше написал двеста шейсет и седем страници от „Завръщането на Мизъри“. Естествено, това беше чернова, но при преглеждането ѝ бе установил, че написаното се нуждае от малко поправки.

Може би причината бе в изключително редовния живот, който водеше. Нямаше ги безкрайните, объркани нощи, прекарани в обиколка на баровете, последвани от дълги, объркани дни, когато пиеше кафе и портокалов сок и поглъщаше таблетки витамин В (в подобни дни всеки поглед към пишещата машина го караше да потръпва от отвращение). Не се събуждаше до някоя едра блондинка или до червенокоса дама, с която се бе запознал предишната вечер — в полунощ тези жени обикновено изглеждаха като кралици а на другата сутрин приличаха на таласъми. Пушенето беше забранено. Веднъж плахо бе помолил Ани да му даде цигара, но тя го изгледа така страшно, че той моментално се отказа от намерението си. Сега беше мистър Чистник, лишен от порочните си навици, с изключение на

кодеиновите таблетки — все още не се бе отказал от тях, нали? Веднъж му бе хрумнало, че е единственият в света наркоман, който води отшелнически живот. Събуждаше се в седем и изпиваше два „Новрил“-а с портокалов сок. В осем на господина сервираха закуска в леглото — три пъти седмично варено или бъркано яйце, четири пъти овесена каша. После го слагаха в инвалидния стол до прозореца и Пол потъваше в забравата на седемнайсети век, когато жените са носели корсети, а мъжете са си били на мястото. Следваше обяд и почивка. Сетне отново ставаше, понякога редактираше, друг път просто четеше. Ани притежаваше пълна сбирка от съчиненията на Съмърсет Моъм (Пол се чудеше дали в библиотеката ѝ се мъдри първият роман на Джон Фоулз^[1], но реши, че е по-разумно да не пита). Той започна методично да чете произведенията на големия писател, като се възхищаваше на вещината му. С течение на времето Пол се бе примирил с факта, че четенето на литературни произведения не му доставя същото удоволствие както в детството му; откакто бе станал писател, мислено подлагаше на критика работата на останалите си колеги. Но Моъм успя да го увлече и го накара отново да се почувства дете — какво прекрасно усещане!

В пет следобед Ани му поднасяше лека вечеря, а в седем докарваше черно-белия телевизор и двамата гледаха излъчваните от Синсинати програми. След завършването им Пол продължаваше да пише, после бавно изтърколваше стола към леглото (можеше да се движи много по-бързо, но не искаше Ани да го разбере). Тя чуваше трополенето на колелата, идваше и му помагаше да си легне. Даваше му още таблетки и Пол заспиваше като труп. На другия ден процедурата се повтаряше, на следващия — също и така нататък.

Природосъобразният му живот бе само отчасти причина за удивителната му работоспособност — всъщност до голяма степен бе задължен на Ани. Та нали нейното плахо предложение за ужилването от пчела даде насока на сюжета на книгата и го подтикна да я напише (никога не бе предполагал, че отново ще се вдъхнови от образа на Мизъри).

От самото начало бе сигурен в едно — книгата не съществуваше. Единствената му задача бе да измисли как да възкреси проклетницата по достоверен начин, преди Ани да реши да го „вдъхнови“, като му направи клизма с остри ножове.

През двата дни, последвали пътуването на Ани до града, Пол се опита да забрави, че е пропуснал златна възможност и съсредоточи цялото си внимание върху приключенията на Мизъри. Естествено, трябваше да я настанят в къщичката на мисис Рамидж; ако я закараха в дома на Джофри, прислугата — най-вече бърбивият иконом Тайлър — щеше да започне да сплетничи. Освен това трябваше да докаже, че Мизъри е получила пълна амнезия, предизвикана от шока, когато осъзнала, че е погребана жива. Амнезия ли? По дяволите, гаджето почти не говореше. Какво облекчение, като се има предвид глупостите, които обикновено дрънкаше Мизъри.

И тъй — какво да пише по-нататък, след като бе възкресил мръсницата? Липсваше сюжет. Може би Джофри и мисис Рамидж ще съобщят на Ян, че съпругата му е жива? Пол не беше сигурен — знаеше едно че колебанието е като мрачен ъгъл в чистилището запазен за писатели, които бързат да напишат произведението си, без да знаят за какво ще се говори в него.

„Не, не на Ян — помисли си той и погледна към обора. — Първо трябва да съобщят на лекаря — на дъртия глупак Шайнбоун, с толкова много букви «н» в името му.“

Мисълта за лекаря му напомни предложението на Ани, което непрекъснато се въртеше в главата му: „Всеки един от дванайсет души...“

Не, не става. Невероятно бе две съвършено непознати жени да бъдат алергични към ужилване от пчела.

Три дни след спасяването на Ани Уилкс от данъчните власти Пол потъваше в обичайната си следобедна дрямка, когато измъчените човечета от подземните цехове му сигнализираха. Този път не бе проблясък, а експлозия на атомна бомба.

Пол се изправи като свещ в леглото и дори не обърна внимание на болката, която прониза краката му. Извика с все сила:

— Ани, ела веднага!

Чу как Ани прескача по две стъпала наведнъж и спринтира по коридора. Когато влезе, очите ѝ бяха широко отворени от уплаха.

— Пол, какво става? Да не би да имаш спазми?

— Не, Ани — отвърна той и осъзна, че мозъкът му наистина бе получил спазъм. — Съжалявам, че те изплаших, но трябва веднага да ме настаниш в стола. Най-сетне шибаната идея ми дойде наум.

Омразната ѝ неприлична дума несъзнателно се изтръгна от устните му, но този път тя не ѝ обърна внимание — гледаше го с уважение и с огромно страхопочитание, сякаш пред очите ѝ гореше огън.

— Разбира се, Пол.

Побърза да го настани в стола, но когато понечи да го закара до прозореца, Пол нетърпеливо поклати глава.

— Не. Няма да ми отнеме много време, но е изключително важно.

— Хрумнало ти е нещо за книгата?

— Все едно, че съм я написал. А сега млъкни.

Сграбчи химикалката (никога не използваше пишещата машина за бележките си) и бързо изписа цял ред с драскулки, които единствено той можеше да разчете.

„Те в действителност са били роднини. Ето защо и двете били алергични към ужилване от пчела. Мизъри е сираче. И представете си: мис Ивлин Хайд се оказва СЕСТРА НА МИЗЪРИ. Или заварена сестра — звучи по-достоверно. Кой се досеща пръв? Докторът? Не, той е мухльо. Мисис Рамидж — затова отива при майката на мис Ивлин Хайд и...“

В този момент бе озарен от великолепна идея, затова се вторачи в нея със зяпнала уста и обезумели очи.

— Пол, какво ти е? — боязливо запита Ани.

— Знаела е — прошепна Пол. — Разбира се, че е знаела. Или е имала сериозни подозрения. Но...

Отново се наведе над бележките си.

„... тя, икономката, веднага разбира, че мисис И. Х. трябва да знае, че Мизъри е кръвна роднина на дъщеря ѝ — имат еднакъв цвят на косата, или нещо подобно. Не забравяй, че майката се явява главна героиня, помисли как да допълниш образа ѝ. Мисис Рамидж започва да проумява че мисис Ивлин Хайд **НАВЯРНО Е ЗНАЕЛА, ЧЕ МИЗЪРИ Е ПОГРЕБАНА ЖИВА! ПО ДЯВОЛИТЕ, ПРЕКРАСНО Е!** Навярно старата дама се е досетила, че Мизъри е незаконно дете от младежките години на дамата и...“

Той остави писалката, втренчи се в листа пред себе си, сетне отново взе писалката и надраска още няколко реда.

„Три най-важни точки:

1. Как мисис И. Х. реагира на подозренията на мисис Рамидж? Ще побеснее от яд или ще се уплаши до смърт. Предпочитам да е изплашена, но все ми се струва, че ще е ядосана. Значи, остава последното...

2. Какво е участието на Ян в цялата история?

3. Амнезията на Мизъри?

О, ето още нещо, върху което трябва да помисли: открива ли Мизъри, че майка ѝ предпочита да остави *двете* ѝ дъщери да бъдат погребани живи, вместо да разкрие истината?

Защо не?“

— Ако искаш, помогни ми да си легна — каза Пол. — Извини ме, ако съм те изплашил, просто бях много възбуден.

— Няма нищо, Пол — в гласа ѝ отново се прокрадна страхопочитание.

От този ден работата му потръгна. Ани беше права: новата му книга беше много по-зловеща от останалите романи за Мизъри — първата глава беше само увод към онова, което щеше да последва. Но интригата беше много по-заплетена, а героите — по-реални. Последните му три романа, посветени на Мизъри не представляваха нищо повече от приключенски истории, примесени с пикантни любовни сцени, за да се угоди на читателките. Новата му книга започваше да прилича на готически роман, в който сюжетът беше по-важен от действието. На всяка крачка се сблъскваше със затруднения — за пръв път от години насам бе принуден почти ежедневно да си задава въпроса: „Можеш ли?“... и да отговаря утвърдително. Сетне заваля дъжд и всичко се промени.

---

[1] Авторът има предвид романа „Колекционерът“, в който главната героиня изпада в ситуация, подобна на тази на Пол Шелдън. — Б.пр. ↑

В периода от осми до четиринайсети април времето бе прекрасно — слънцето блестеше в безоблачното небе и температурата се покачваше. Оголени от снега петна започнаха да се появяват в ливадата зад червения обор на Ани. Пол се задълбочаваше в работата си и се опитваше да не мисли за колата си — крайно време бе да я намерят. Работата му спореше, но настроението му беше отвратително: все по-остро усещаше, че витае сред облаците и вдишва изпълнен с напрежение въздух. Щом се сетеше за колата си, незабавно повикваше на помощ полицаая на име „Разум“, който поставяше белезници на неприятната мисъл и я отвеждаше. Лошото бе, че тя често успяваше да избяга и непрестанно го измъчваше.

Една нощ сънува, че възрастният непознат се е върнал в дома на Ани. Той излезе от отлично поддържания си шевролет, в едната си ръка държеше част от задницата на колата на Пол, а в другата — волана, и се обърна към Ани: „Ваши ли са тези части?“

Пол се събуди и усети отчаяние.

За разлика от него през тази слънчева пролетна седмица Ани бе в отлично настроение. Чистеше, приготвяваше ястия, които трябваше да бъдат деликатеси, но бяха някак си безвкусни, сякаш годините, през които се бе хранила в стола на болницата, бяха унищожили в зародиш кулинарните ѝ заложиби. Всеки следобед тя увиваше Пол в дебело синьо одеяло, нахлузваше на главата му зелена ловджийска шапка и изкарваше стола на задната веранда.

Пол взимаше томчето на Моъм, но рядко го четеше — предпочиташе да се наслаждава на неочакваната си свобода. През повечето време седеше неподвижно и вдъхваше свежия, прохладен въздух, толкова различен от болничната атмосфера на стаята му. Понякога се вслушваше в топенето на висулките; най-голямо удоволствие му доставяше да гледа как вятърът гони сенките на облаците над покритата с топящ се сняг ливада.

Ани пееше фалшиво и като дете се смееше на шегите от телевизионния сериал. Особено удоволствие ѝ доставяха изтърканите

вицове. Неуморно попълваше липсващите букви „н“, докато Пол довършваше девета и десета глава.

На петнайсети април времето се промени: вятърът гонеше облаците по притъмнялото небе. Ани също се промени — може би защото барометърът падаше.

Появи се с лекарството му едва в девет часа, когато Пол усещаше, че не ще може да издържи и се канеше да посегне към запасите си. Ани не носеше закуска, а само таблетките. Все още беше облечена в розовия си пенъоар. Той се изпълни с лоши предчувствия, когато забеляза алени драскотини върху бузите и ръцете ѝ и лепкави петна от храна върху дрехите ѝ. Беше успяла да намери само единия си пантоф, косата ѝ бе разчорлена, очите — безизразни.

— Вземи — тя хвърли таблетките към него, ръцети ѝ също бяха набраздени с мръсотия — червени, кафяви, лепкавобели ивици. Пол нямаше представа от какво са, нито искаше да узнае. Таблетките улучиха гърдите му и паднаха на скута му. Тя си тръгна.

— Ани?

Ани спря, без да се обърне. Сега му се стори още по-едра, раменете ѝ опъваха пенъоара, косата ѝ бе прилепнала като надупчен шлем. Приличаше на първобитна жена, която наднича от пещерата си.

— Ани, добре ли си?

— Не — с безразличие отвърна тя. Безизразно се втренчи в него и прищипа долната си устна, между палеца и показалеца си. Издърпа я и започна да я извива. Кръв бликна между устната и венеца ѝ и се стече по брадичката ѝ. Обърна се и безмълвно си отиде, преди зашеметеният му мозък да възприеме разигралата се пред очите му сцена. Тя затвори вратата, но този път я заключи. Пол чу как с провлечени стъпки мина по коридора и влезе в гостната; чу изскърцването на любимия ѝ стол, когато се отпусна в него, после настъпи абсолютна тишина — никакъв телевизор, никакво пеене, никакво потракване на сребърни прибори. Не, Ани просто седеше там, което бе лош признак.

Сетне Пол дочу отчетлив звук, който не се повтори — беше силна плесница. От едната страна на заключената врата седеше той, а от другата — Ани; Пол не трябваше да притежава дарбата на Шерлок Холмс, за да разбере, че тя си бе зашлевила силен шамар. Отново видя

как дърпа долната си устна и забива късите си нокти в нежната розова плът.

Внезапно си спомни своя бележка, свързана с изследванията на умствените заболявания, които бе извършил при написването на първата книга за Мизъри. (По-голямата част от действието се развиваше в една от прочутите лудници в Лондон, където Мизъри бе натикана от полудяла от ревност злодейка.) „Когато маниакът навлезе в период на депресия, един от характерните симптоми е, че той или тя започват да се самонаказват: удрят си шамари, щипят се, забиват горящи фасове в плътта си и т.н.“

Внезапно усети, че се вцепенява от страх.

Пол си спомни есето на Едмън Уилсън, който твърдеше, че рецептата на Уърдсуърт за писане на добра поезия — силно чувство, пробудено в период на спокойствие — е успешно приложима в драматургията. В това твърдение имаше известна доза истина. Пол познаваше свои колеги, които не можеха да пишат след семеен скандал, самият той не бе в състояние да работи, когато бе разтревожен. Но понякога се получаваше обратен ефект — работата му помагаше да забрави тревогата си.

Сега бе изпаднал в подобна ситуация. Изчака до единайсет часа и след като Ани не се появи, за да го постави в стола, реши да го стори сам, въпреки твърдото си убеждение, че тя не трябва да разбере, че е независим от нея. По дяволите, писането се бе превърнало в наркотик и Пол жадуваше за него. Не можеше да пише легнал.

Претърколи се до ръба на леглото, провери дали спирачката на стола е спусната, сграбчи страничните облегалки и бавно се отпусна в седалката. Изпита силна болка само когато постави краката си на подпорката. После изтъркаля стола до прозореца и взе ръкописа.

Ключът се превъртя. Ани се взираше в него, очите и напомняха горящи въглени. Дясната ѝ буза започваше да се подува — навярно утре щеше да е посиняла. Устата и брадичката ѝ бяха омазани с нещо червено. Отначало Пол си помисли, че е кръв от разкъсаната ѝ устна, но после видя семенцата и разбра, че яла конфитюр от малини. Двамата се спогледаха безмълвно. Първите капки дъжд забарабаниха по стъклата.

Накрая тя проговори:

— Значи можеш да сядаш в стола без моя помощ! В такъв случай е по-добре сам да попълващ шибаните си букви „н“.

После затръшна вратата и отново я заключи. Под остана да се взира в пространството. Беше толкова уплашен, че не можеше да работи.

Ани се появи отново късно следобед. Пол откри, че не може да се съсредоточи след утринната ѝ визита. Направи няколко напразни опита да я поеме, смачка на топка хартията и се отказа. Изтърколи стола през стаята. Докато се прехвърляше в леглото, ръката му се подхлъзна и той едва не падна. Отпусна левия си крак на пода, прехвърли тежестта си върху него и така успя да се закрепил, но болката беше мъчителна — сякаш в костта му забиха стотици пирони. Изкрещя, сграбчи лицевата дъска на леглото и успя да се изтърколи в него — левият му крак безпомощно се повлече подире му.

В главата му се мярна нелепата мисъл: „Сега тя сигурно ще дойде, за да провери дали Пол Шелдън наистина се е превърнал в Лучано Павароти, или само гласът му е същият.“

Но Ани не се появи. Болката в левия му крак ставаше непоносима. Непохватно се преобърна по корем, пхна ръка дълбоко под дюшека и измъкна картонче с „Новрил“. Изгълта без вода две таблетки, които му помогнаха да се унесе за малко.

Събуди се, но му се стори, че още сънува, защото гледката пред очите му беше фантастична, също като по времето, когато Ани бе внесла в стаята му скарата. Този път тя седеше на ръба на леглото. Бе поставила върху нощното шкафче водна чаша, пълна с таблетки. В ръката си държеше капан, в който имаше голям плъх със сивокафява сплъстена козина. Пружината беше прекършила гръбнака му. Задните му крака висяха от двете страни на капана и от време на време потръпваха. Мустаците му бяха опръскани с кръв.

Не не беше сън, а още един ден, прекаран в лудницата, заедно с Ани.

Дъхът ѝ смърдеше на разложен труп.

— Ани? — той седна в леглото, очите му се стрелкаха ту към нея, ту към капана. Навън се свечеряваше — цареше призрачен полумрак, сред който се лееше дъждът.

Пол разбра, че в сравнение със сутринта, сега състоянието ѝ се бе влошило. Осъзна, че за пръв път бе свалила различните си маски —

пред него стоеше истинската Ани. Опънатата плът на лицето ѝ сега приличаше на отпуснато тесто, очите ѝ бяха пусти. Беше се облякла, но полата ѝ беше обърната наопаки. Пол забеляза нови белези върху плътта ѝ и нови петна от храна върху дрехите ѝ. Когато се движеше, от тялото ѝ лъхаха безброй миризми. Почти целият ръкав на жилетката ѝ беше просмукан със засъхваща течност, която вонеше на някакъв сос.

Ани повдигна капана и каза:

— Когато завали, се крият в мазето — плъхът тихо изпищя, щракна с челюсти и примигна с черните си очички, които бяха безкрайно по-одухотворени от очите на жената, която го държеше в плен. — Тогава слагам капани, намазвам ги със сланина от бекона. Винаги хващам осем-девет плъха. Понякога ги намирам...

В този миг лицето ѝ отново стана безизразно.

Мълча около три минути, като продължаваше да стиска плъха — типичен случай на задълбочаваща се кататония. Пол гледаше ту нея, ту плъха и осъзна колко се е лъгал, когато си е мислил, че нищо по-страшно не може да му се случи.

Накрая, когато Пол се опасяваше, че без излишна парадност тя е потънала във вечна забрава, Ани отпусна ръката с капана и продължи мисълта си, сякаш изобщо не я беше прекъсвала.

— ... удавени. Горкичките.

Погледна към плъха, от очите ѝ се отрони сълза и капна върху сплъстената му козина.

— Горкичките животинчета!

Стисна плъха в силната си ръка, а с другата освободи пружината. Плъхът изпищя ужасяващо и се опита да я ухапе. Пол запуши с длан треперещата си уста.

— Чуй как бие сърцето му! Как се опитва да избяга. Също като нас, Пол. Смятаме се за много умни, но всъщност приличаме на плъхове в капан — плъхове с пречупен гръбнак, които все още изпитват жажда за живот.

Ръката ѝ се сви в юмрук и стисна плъха още по-силно. Очите ѝ се рееха в пространството. Пол нямаше сили да извърне поглед. Жилите на ръката ѝ изпъкнаха. Внезапно плъхът изпищя, от устата му рухна кръв. Чу се пращане на счупени кости, дебелия пръсти на Ани потънаха в тялото на животното чак до кокалчетата. Капки кръв оросиха пода. Помръкващите очи на животинчето се изцъклиха.

Тя захвърли тялото му в ъгъла и разсеяно избърса пръстите си в чаршафа, върху който останаха кървави следи.

— Сега почива в мир — тя вдигна рамене, сетне се засмя. — Да взема ли пушката, Пол? Може би откъдният свят е по-хубав — за хората и за плъховете — въпреки че не намирам особена разлика между тях.

— Почакай да свърша книгата — Пол се стараеше да произнеса отчетливо всяка дума, въпреки че устата му сякаш беше натъпкана с новокаин. И преди бе изпадала в депресия, но не бе откачала напълно; Пол се питаше дали *някога* е била толкова зле. Ето как манияците, изпаднали в подобно състояние, застрелваха цялото си семейство, а накрая и себе си; психопатското отчаяние на Ани му напомни за жената, която облякла децата си в най-хубавите им дрехи, купила им сладолед, след това ги завела до най-близкия мост, сграбчила ги под мишниците си и скочила във водата. Манияците обикновено се самоубиваха, а психопатите, обхванати от отровните клеци на собственото си „аз“, изгарят от желание да услужат всекому, който им се изпречи на пътя и да го отведат заедно със себе си на другия свят.

Помисли си, че за пръв път се намира на косъм от смъртта; усещаше, че мръсницата наистина възнамерява да го убие.

— Мизъри? — тя произнесе думата плахо, сякаш я чуваше за пръв път в живота си, но му се стори, че за миг в очите ѝ припламна искра.

— Да, Мизъри — отчаяно търсеше начин да я убеди, но всеки подход изглеждаше опасен. — Вярно е, че понякога светът изглежда отвратителен, особено когато вали. („Спри да дърдориш, идиот такъв!“) Напоследък изпитвах страхотна болка и...

— Болка ли? — тя го изгледа презрително. — Нямах представа какво означава истинска болка, Пол.

— Навярно е нищожна в сравнение с твоята.

— Точно така.

— Но... искам да довърша книгата и да разбера какво ще се случи — той замълча за момент. — Ще ми се и ти да останеш при мен. Струва ми се, че няма смисъл да пиша книга, щом никой няма да я прочете. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Да — с въздишка отговори Ани. — Наистина изгарям от нетърпение да разбера какво ще се случи. Струва ми се, че това е

единственото нещо на света, което все още желая.

Несъзнателно тя бавно заизсмуква кръвта на плъха от пръстите си. Пол стисна зъби, за да не повърне.

— Все едно, че очаквам края на любимия ми сериал.

Внезапно тя се сепна, засъхналата върху устните ѝ кръв приличаше на червило.

— Да повтора ли предложението, Пол? Ще взема пушката и ще сложа край на мъките и на двама ни. Не си глупак и навярно знаеш, че никога няма да излезеш жив оттук. Навярно си го разбрал доста отдавна?

„Не извърщай очите си. Ако отклониш погледа си Ани моментално ще те убие.“

— Да, но животът тъй или иначе винаги свършва и всички ние умираме, нали?

Ани се опита да се усмихне и нежно помилва лицето му.

— Сигурно се надяваш да избягаш, също като плъха в капана. Но няма да успееш, Пол, защото не си герой от собствените си романи. Няма да излезеш жив оттук, но предлагам да те придружа.

Изведнъж, само за миг, на Пол му се прииска да каже:

— Съгласен съм, Ани. Хайде да свършим веднъж завинаги.

После волята му и желанието му за живот надделяха — все още не ги бе загубил напълно — и прогониха моментната му слабост. Да, точно така, слабост. Слабост и страх. За щастие или за нещастие Пол не можеше да се оправдае с психическо разстройство.

— Благодаря, но искам да довърша книгата — отвърна той.

Ани въздъхна и стана от леглото.

— Както искаш. Предполагах, че ще реагираш така. Забелязвам, че съм ти донесла куп таблетки, въпреки че не си спомням нищо — тя се захили лудешки, без да помръдне безизразното си лице — тихите звуци сякаш излизаха от корема ѝ. — Налага се да замина за известно време. Страхувам се, че ако не го направя, ще извърша нещо страшно. Притежавам планинска хижа, където се оттеглям, когато изпадна в подобно състояние. Чел ли си приказките на чичо Ремю?

Пол кимна утвърдително.

— Спомняш ли си как Заекът разказваше на Липата за своето „Място за смях“?

— Да.

— Така съм кръстила планинското си убежище. Помниш ли, че ти казах как съм те намерила на връщане от Сайдуиндър?

Пол кимна.

— Излъгах те, защото още не те бях опознала. Всъщност идвах от планинското си убежище. Над вратата има надпис: „Място за смях на Ани Уилкс.“ Понякога наистина се смее, когато отида там. Но през повечето време крещя.

— Кога ще се върнеш, Ани?

Тя вървеше замечтано към вратата.

— Не зная. Донесох ти таблетките. Взимай по две на шест часа. Или по шест на четири часа, дори можеш да изгълташ всичките наведнъж.

Пол искаше да я попита с какво ще се храни, но реши, че е по-благоразумно да не привлича вниманието ѝ върху себе си. Жадуваше да ѝ види гърба. Напомняше му за Ангела на смъртта.

Дълго време остана неподвижен в леглото, докато слушаше стъпките ѝ — първо на горния етаж, сетне по стълбите в кухнята. Страхуваше се, че Ани ще промени решението си и ще се върне с пушката. Не се отпусна дори когато тя затръшна външната врата — може би държеше пушката в джипа.

Моторът на „Старата Беси“ забръмча, Ани яростно натисна педала, фаровете ѝ осветиха плътната сребриста завеса, образувана от проливния дъжд; светлините се отдалечиха надолу по алеята и лека-полека изчезнаха — Ани изчезна от погледа му. Този път се отправяше нагоре, към планината.

— Отива в „мястото си за смях“ — дрезгаво произнесе Пол и започна да се смее. Тя си имаше специално място, а той не можеше да се измъкне от своето.

Смехът му секна, когато съзря обезобразеното тяло на плъха.

— Кой каза, че не ми е оставила нищо за ядене? — запита той и се разсмя още по-силно. Смехът му отекна в празната къща, която се бе превърнала в изолирана килия на психично болен.

След два часа Пол отново отвори вратата по познатия му начин и за втори път прекара стола през прекалено тесния отвор. Надяваше се, че няма да му се наложи да се връща обратно. В скута си бе поставил две одеяла. Беше измъкнал изпод дюшека скритите таблетки, които сега бяха увити в хартия и напъхани на сигурно място в долното му бельо. Трябваше да се измъкне на всяка цена независимо от дъжда — това беше последният му шанс. Знаеше, че пътят към Сайдуиндър се спуска по нанадолнище и е хлъзгав и опасен, че навън е тъмно като в рог, но все пак беше длъжен да опита. Не се мислеше нито за герой, нито за светец, но нямаше намерение да умре като екзотична птица в зоопарк.

Смътно си припомни вечерта, прекарана в компанията на мрачен драматург на име Бърнстайн. Тогава двамата бяха пили уиски в известно заведение в Грийн Вилидж (и ако доживее отново да види Грийн Вилидж, ще падне върху остатъците от раздробените си колене и ще целуне мръсния тротоар на „Кристофър Стрийт“). Случи се така, че заговориха за евреите, останали в Германия по време на бурните четири-пет години, предшествали нахлуването на Вермахта в Полша, когато гоненията срещу евреите започнали с пълна сила. Пол запита Бърнстайн, които загубил леля си и дядо си в концлагерите, защо немските евреи или дори евреите от цяла Европа не избягали, докато все още имаха време. Повечето от тях не бяха глупави, при това бяха преживели подобни преследвания и знаеха какво ги очаква.

Отговорът на Бърнстайн му се стори перверзен, дори жесток:

— Повечето от тях имаха пиана. Ние, евреите, сме много привързани към този инструмент. Трудно е да избягаш, когато притежаваш пиано.

Едва сега Пол разбра смисъла на думите му. Отначало се бе оправдавал със счупените си крака и с раздробения си таз. А после се бе увлякъл от книгата дори писането му доставяше странно удоволствие. Прекалено лесно бе да обвини счупените си крайници или наркотика, когато нежеланието му да избяга се дължеше предимно

на книгата. На нея и на еднообразното ежедневие, което му помагаше да оздравее. Проклетата тъпа книга беше неговото пиано. Какво ли ще направи Ани, когато се върне от убежището си? Може би ще изгори ръкописа?

— Хич не ми пука — промълви той напълно искрено. Ако остане жив, ще напише друга книга — но мъртвецът не може да пише, нито да купи пиано.

Влезе в гостната, която беше подредена при предишното му посещение: сега навсякъде бяха натрупани мръсни съдове; хрумна му, че едва ли в къщата ще се намери чиста чиния. По всичко личеше, че когато Ани изпадне в депресия, не само си удря шамари, но изяжда всичко, каквото ѝ попадне, без да си направи труда да почисти след себе си. Смътно си спомни за вонящия ѝ дъх, който го обгръщаше, докато бе в черния облак, и стомахът му се сви. Повечето от отпадъците бяха от сладки неща: сладолед засъхваше в многобройни купички и супени чинии, навсякъде се виждаха трохи от сладкиши. Огромна купчина желе, покрита със засъхваща разбира сметана, стоеше върху телевизора заедно с двулитрова бутилка „Пепси“ и купа за сос. Гигантската бутилка му напомни предната част на ракета. Повърхността ѝ бе изпоцапана от следи от пръсти. Пол предполагаше, че тя е пила направо от нея, без да избърше ръцете си от сладоледа или от соса. Не бе чул да използва прибори за хранене и не се изненада от липсата им — подноси, купички и чинии, но не и прибори. Той забеляза, че килимът и диванът бяха покрити с петна от сладолед.

„Пеньоарът ѝ беше омазан с храна. Затова дъхът ѝ вонеше.“

Отново във въображението му възкръсна Ани преобразена в първобитно същество.

Представи си я как седи и загребва с шепи сладоледа, втренчила безумния си поглед в пространството.

Пингвинът върху ледения блок все още стоеше на масичката, но Ани бе захвърлила повечето керамични фигурки в ъгъла, където все още стояха разпилените им останки.

Пол непрекъснато виждаше как пръстите ѝ стискат тялото на плъха и оставят кървави следи върху чаршафа. Непрекъснато виждаше как разсеяно изсмуква кръвта от пръстите си, сякаш яде сладолед. Отвратителните видения го подтикваха да побърза.

Вазата със сухи цветя върху масата беше преобърната, а отдолу, полускрити, се мъдреха чиния със засъхнал пудинг и дебела книга с надпис: „Алея на спомените“.

„Разходките по «Алеята на спомените» не са за препоръчване, когато изпаднеш в депресия, Ани, но предполагам, че това вече ти е добре известно.“

Пол изтърколи стола през стаята. Кухнята беше направо. Вдясно се намираше широк коридор, който водеше към парадния вход. До него се намираха стълбите за втория етаж. Пол им хвърли бегъл поглед (забеляза, че покритите с килим стъпала бяха на-капани със сладолед, а по перилата се виждаха мазни петна) и се отправи към парадния вход. Съзнаваше, че единствената му надежда е вратата на кухнята, през която Ани излизаше, за да нахрани животните и от която бе изскочила, за да посрещне стария джентълмен. Но все пак искаше да провери и предната, може би го очакваше изненада. Уви, очакваше го разочарование.

Както се бе опасявал, стъпалата към верандата бяха много стръмни, но дори да имаше специална рампа за инвалидни столове (никога не би повярвал на подобна възможност, дори ако някой приятел я предложил в играта: „Можеш ли?“), не би могъл да се измъкне. Вратата беше заключена: върху нея се мъдреха три брави, две от които бяха марка „Крейгс“, най-сигурните ключалки на света, според приятеля му, бившето ченге Том Тайфорд. А къде са ключовете? „Хм-м, чакай да помисля — в джоба на Ани, която в момента пътува към убежището си.“

„Да, сър Боб. Дайте на този човек пура и факла, за да я запали!“

Пол обърна стола в коридора, като се стараяше да не се паникьосва — и без това не бе очаквал да излезе от парадния вход. Премина през гостната и влезе в кухнята. Беше старомодно обзаведена, с таван от пресована ламарина, подът бе застлан със светъл линолеум. Хладилникът беше стар, но безшумен, на вратата му бяха полепнали остатъци от сладкиши. Един от шкафовете беше отворен, виждаха се полиците, покрити с мушама. Над умивалника имаше големи прозорци, през които влизаше достатъчно светлина дори през облачен ден. Кухнята би трябвало да е уютна, но не беше — кофата за смет беше отворена, боклукът преливаше от нея, вонеше на разлагаща се храна. Може би Пол си въобразяваше, но усещаше друга, по-

неприятна миризма — на парфюм „Уилкс“ — полъх, типичен за вманиачената жена.

В кухнята имаше три врати — две вляво и една направо, между хладилника и нишата на килера. Пол реши да опита първите две. Едната се оказа кухненски гардероб — той го разбра още преди да види палтата, шапките, шаловете и ботушите — подсказа му го изскърцването на несмазаните панти. Другата водеше към задния двор — върху нея също имаше три солидни брави. Родимънови — вън, Пол — вътре!

Представи си как Ани му се присмива.

— Проклетата кучка — извика той и удари вратата с юмрук. Заболя го и притисна ръка към устата си.

Сълзите дразнеха очите му и му пречеха, но не можеше да се съдържи. Обзе го паника — питаше се как да използва последния си шанс.

„Първо, трябва внимателно да преценя цялата ситуация. Естествено, ако престана да треперя. Как смяташ, можеш ли да го направиш, страхливецо?“ — мрачно си помисли той.

Изтри очите си — плачът нямаше да му помогне, и погледна към прозореца в горната част на вратата, който се състоеше от шестнайсет малки стъкла. Можеше да ги счупи, но трябваше да отстрани и рамките им, а без трион това би му отнело много време. Дори да успее, няма ще се хвърли на задната веранда — прекрасна идея, равностойна на самоубийство. Навярно ще си счупи гръбнака и вниманието му ще бъде отвлечено от краката му. Не след дълго ще умре от премръзване под поройния дъжд. Така ще се сложи край на цялата гадна история.

„Няма начин да се спася. Навярно ще пукна, но се кълна, че няма да го направя, преди да покажа на най-голямата ми почитателка, колко съм щастлив от запознанството си с нея. И това не е празно обещание, а свещен обет!“

Мисълта, че ще отмъсти на Ани му подеждва успокоително. Ръцете му вече не трепереха, когато натисна светлинния бутон до заключената врата. Външната лампа освети двора, което му дойде добре дошло, защото навън започваше да се свечерява. Алеята на Ани беше наводнена, а дворът ѝ представляваше истинско бласто. Пол нагласи стола, колкото се може по-вляво от вратата и за пръв път видя шосето, което минаваше край къщата. Както очакваше, беше тесен

черен път, заровен сред топящите се снежни преспи, залятата му от дъжда повърхност лъщеше като Тюленова кожа.

„Навярно Ани заключва вратите, за да се спаси от семейство Родимън, защото аз съм свършено безопасен. Ако изляза навън с инвалидния стол, само след пет секунди ще затъна в калта. Няма да отидеш никъде, Пол — нито тази вечер, нито седмици наред — ще изминат месеци, докато земята се втвърди достатъчно, за да се придвижваш с инвалидния стол. Освен ако решиш да скочиш през прозореца и да пълзиш.“

Той съзнаваше, че е невъзможно — представяше си как ще го заболят счупените му крака след десет-петнайсет минутно пълзене като попова лъжичка през студените локви и топящия се сняг. Дори да стигне до пътя, едва ли съществува реален шанс да спре някоя кола. През целия му престой, с изключение на „Старата Беси“, по черния път бяха минали само две — шевролетът на възрастния джентълмен и автомобилът, който го бе изплашил до смърт по време на първата му „експедиция“ вън от спалнята.

Пол угаси външната лампа и се насочи към вратата между хладилника и килера — върху нея също бяха поставени три брави и тя не можеше да се отвори отвън. Той натисна бутона до нея и видя пристроена барака, изградена по продължение на къщата. В единия ѝ край имаше струпани съчки и дървник, в който бе забита брадва. В другия стоеше тезгях, над него бяха окачени различни инструменти. На слабата светлина на крушката Пол забеляза, че тази врата също е заключена здраво.

„Родимънови... всички до един са срещу мен...“

Пол проговори, гласът му прозвуча странно в празната кухня:

— Не знам дали *те* те мразят, но аз със сигурност те ненавиждам!

Отказа се от вратите и се насочи към килера. Първото, което забеляза, бяха грижливо подредените кибритени кутии, след това погледът му се насочи към консервите.

В един момент му хрумна безумната мисъл да подпали къщата; Пол я отхвърли, след това видя нещо, което го накара отново да я обмисли. В килера имаше още една врата и тя не беше заключена.

Отвори я и видя разклатена дървена стълба, която водеше към мазето. Лъхна го миризма на влага и загнили зеленчуци. Чу тихо

писукане и си спомни думите на Ани: „Събират се в мазето, когато вали. Принудена съм да слагам капани.“

Побърза да затръшне вратата. Капчици пот оросиха слепоочията му и се стекоха в очите му. Нетърпеливо ги избърса с ръка. Сега идеята за подпалване на къщата му се стори по-разумна — можеше да се скрие в мазето. Но стълбите бяха прекалено стръмни, освен това възможно бе да изгори жив преди пристигането на пожарната от Сайдуиндър. Но най-страшна от всичко бе мисълта за плъховете.

„Чуй как бие сърцето му! Как се опитва да избяга! Също като нас, Пол, също като нас.“

— Африка — изрече Пол, без да съзнава, че е проговорил. Залови се да преглежда запасите от храна, като се опитваше да прецени какво може да вземе, без да предизвика подозренията на Ани. Съзнаваше, че се е отказал от мисълта за бягство. „Засега“ — запротестира обърканият му разум. Но някакъв по-дълбок глас отговори неумолимо: „Завинаги, Пол. Завинаги!“

— Никога няма да се предам! — прошепна той. — Чуваш ли? Никога!

„О, така ли? — иронично отвърна циничният глас. — Е, ще видим.“

Точно така. Ще им покаже на какво е способен.

Складът на Ани повече приличаше на бомбоубежище, колкото на килер. Навярно наличието на подобно количество храна се обясняваше с живота ѝ на самотна жена в отдалечено място, която би могла да бъде изолирана за няколко седмици от околния свят. Навярно дори гадните Родимънови притежаваха запаси от храна, които биха предизвикали учудването на жителите от друг щат, но Пол се съмняваше, че могат да се сравнят със запасите на Ани. Това не беше килер, а истински супермаркет. Стори му се, че в него има известна доза символизъм: натъпканите с храни рафтове подсказваха за неясно очертаната граница между Суверенния щат на Реалността и Народна република Параноя. О, по дяволите символиката! Грабни храната, но внимавай. Вземи само толкова, че да я скриеш, ако Ани се върне внезапно. Разбира се, че ще се върне внезапно — телефонът ѝ не работи, а Пол се съмняваше, че ще му изпрати предупредителна телеграма или цветя. Но в края на краищата не му пукаше, защото все пак трябваше да се храни — беше пристрастен и към този вид дейност.

Видя голямо количество правоъгълни консерви, съдържащи сардини. Отлично — ще вземе от тях и от кутиите с шунка. Нямаше отварачка за консерви, но възнамеряваше да отвори няколко в кухнята, да се нахрани и да зарови празните кутии под купчината зоклук в кофата. Забеляза отворен пакет с надпис: „Мини закуски“ и прибави няколко към нарастващия куп храна в скута му. Нямаше кутии с предварително подсладена овесена каша — навярно Ани ги бе изплюскала при последния си гуляй.

На друга полица бяха спретнато подредени, като подпалки, продълговати фъстъчени десерти. Пол взе четири, като се постара да събори построената от тях пирамида, после жадно захапа един от тях. Натика обвивката в бельото си — ще я изхвърли после.

Започна да усеща болки в краката си. Налагаше да се върне в спалнята, след като се бе отказал да подпали къщата или да избяга. Ще вземе няколко таблетки и ще пише, докато заспи. Съмняваше се, че Ани ще се върне тази нощ — бурята навън вилнееше с пълна сила.

Изпитваше огромно удоволствие при мисълта, че ще пише необезпокояван, че е сам в цялата къща и няма опасност Ани да връхлети върху него с някаква налудничава идея или желание.

Излезе на заден ход от килера, изгаси осветлението, като непрекъснато си напомняше, че трябва...

(да изплакна)

... да остави всичко така, както го е намерил. Ако свърши храната преди завръщането ѝ, ще се върне за още...

(също като гладен плъх, Поли)

... но никога не трябва да забравя простичкия факт, че рискува живота си всеки път, когато излиза от спалнята.

Подкара стола обратно през гостната и погледът му отново бе привлечен от големия албум с надпис: „Алея на спомените“, захвърлен под масата. Беше голям като луксозно издание на Шекспир и дебел като семейна Библия.

Любопитството му надделя, той го взе и го отвори.

На първата страница беше залепена малка изрезка от вестник, озаглавена: „Бракосъчетанието на Уилкс и Бериман“. Виждаше се снимка на слаб, бледен джентълмен и на тънокоса жена със стиснати устни. Пол погледна към портрета над камината — безсъмнено жената на име Крайзилда Бериман бе майката на Ани. Под изрезката беше написано четливо с черно мастило: „Бейкърсфийлд джърнал, 30 май, 1938“.

На втората страница следваше известие за раждането на Пол Емъри Уилкс на 12 май, 1939. Името на брата на Ани го накара да потръпне — навярно с него е гледала сериалите за Човека ракета. Значи брат ѝ също се казваше Пол.

Страница трета съобщаваше за раждането на Ани Мари Уилкс на 1 април, 1943 — Ани приближаваше четирийсет и петата си годишнина. Пол не пропусна с ирония да отбележи, че е родена точно на Първи април.

Навън вятърът фучеше, дъждът шибаше къщата.

Пол така се увлече, че забрави болката в краката си. Обърна страницата.

Следващата изрезка бе от първата страница на „Бейкърсфийлд джърнал“. На снимката се виждаше покачен на стълба пожарникар на фона на бълващи пламъци от прозорците на паянтова сграда.

ПЕТ ЖЕРТВИ НА РАЗРАЗИЛ СЕ ПОЖАР

Петима души, четирима от които са от едно семейство, загинаха в сряда сутринта при разразилия се

пожар в триетажната къща на „Уоч Хийл Авеню“. Три от жертвите са деца — Пол Кремниц, осемгодишен, Фредерик Кремниц, шестгодишен, и Алисън Кремниц, тригодишна. Четвъртият загинал е бащата, Ейдриън Кремниц на четирийсет и една години, който успял да спаси едно от децата си — Лорийн Кремниц. По думите на съпругата му, мисис Джесика Кремниц, той сложил в ръцете ѝ най-малкото им дете и извикал: „Веднага се връщам, моли се за нас“, след което тя повече не го видяла.

Петата жертва е петдесет и осемгодишният стар ерген Ъруин Талман, който живеел на последния етаж. По време на пожара апартаментът на третия етаж бил празен. Семейството на Карл Уилкс, членовете на което отначало се смятали за загинали, напуснало сградата предишната вечер поради спукването на водопроводна тръба в кухнята.

„Скъря за загубата на мисис Кремниц — сподели мисис Крайзилда Уилкс пред наш репортер, — но благодаря на Бога, че спаси съпруга и децата ми.“

Запитан дали се съмнява в умишлен палеж началникът на пожарната отговори, че огънят бил запален в мазето на сградата и навярно е предизвикан от угарката на някой промъкнал се там пияница, който избягал, вместо да се опита да потуши огъня, в резултат на което загинали петима души. Шефът на пожарната добави, че полицията вече е по следите му.

Отново същият четлив надпис: 28 октомври, 1954.

Пол вдигна глава. Беше се смръзнал от ужас, пулсът му бе ускорен, почувства парене в пикочния си мехур.

„Малки пикльовци!“

„Трима от загиналите са деца.“

„Четиримата пикльовци на мисис Кремниц от долния етаж...“

„О, Господи, не!“

„Как ненавиждах тези малки пикльовци!“

„Била е дете и дори не е живеела в къщата.“

„Била е единайсетгодишна. Достатъчно голяма и хитра, за да излее керосин около бутилката с евтино вино, да запали свещ и да я забучи сред запалителната течност. Може би е смятала, че керосинът ще се изпари, докато свещта изгори докрай, може би не е искала да ги убива, а само да ги спласи и да ги прогони от къщата. Но все пак ти е ясно, че именно ТЯ е предизвикала пожара.“

Да, разбира се. Но кой би я заподозрял?

Обърна страницата.

Ето още една изрезка от „Бейкърсфийлд джърнал“

19 юли, 1957. Отново имаше снимка на Карл Уилкс само че тук изглеждаше малко по-стар. Ясно бе едно — че никога няма да остарее повече, защото снимката беше от некролога му.

СЧЕТОВОДИТЕЛ ОТ БЕЙКЪРСФИЙЛД ЗАГИВА ПРИ СТРАННА ЗЛОПОЛУКА

Карл Уилкс, дългогодишен жител на Бейкърсфийлд, умря малко след постъпването му в болницата миналата нощ. Фаталното падане очевидно е предизвикано от разхвърляни дрехи, оставени на стълбите. Карл Уилкс се препънал в тях, когато слизал да се обади по телефона. Лекарят съобщи, че Уилкс починал от многобройни фрактури на черепа и счупване на вратните прешлени.

Пол обърна следващата страница и за миг си помисли, че Ани е залепила два некролога на баща си — защото ѝ е било мъчно или неволно (Пол смяташе втората възможност за по-правдоподобна). Но тук ставаше дума за друг нещастен случай. Приликата бе в едно: нито една от злополуките всъщност не бе нещастен случай.

Усети как го обзема непреодолим ужас.

Под изрезката бе написано с познатия четлив почерк: „Лос Анджелес Кол“, 29 януари, 1962.

СТУДЕНТКА ЗАГИВА ПРИ СТРАННА ЗЛОПОЛУКА

Андреа Сейнт Джеймс, студентка в училището за медицински сестри, бе откарана мъртва в болницата „Мърси“. Очевидно девойката е жертва на нелепа злополука.

Мис Сейнт Джеймс живеела заедно с друга колежка от сестринското училище — Ани Уилкс, от Беикърсфийлд. Малко преди единайсет вечерта мис Уилкс дочула писък, последван от „страхотно падане“. Тя учела, но изтичала по стълбите и видяла, че мис Сейнт Джеймс лежи на долната площадка „в много неестествено положение“. Мис Уилкс добави, че за малко не паднала в бързината да помогне на приятелката си. Тя каза: „Имахме котарак на име Питър Гън. Не го бяхме виждали отдавна и си мислехме, че е прибран от ловци на бездомни животни, защото все забравяхме да му сложим медалион. А сега лежеше мъртъв на стълбите и Андреа се бе препънала в него. Покрих я с пуловера си и побързах да се обадя в болницата. Знаех, че Андреа е мъртва, но не се сещах към кого друг да се обърна.“ Андреа Сейнт Джеймс бе на двацет и една години.

— Господи — непрекъснато шепнеше Пол. С трепереща ръка обърна страницата. Ето нова изрезка от „Кол“, в която се казваше, че котаракът на студентките е бил отровен.

„Питър Гън — какво очарователно име за котарак!“ — помисли си Пол.

Хазяинът на сградата още предишната година бил предупреден да изгони плъховете от мазето след многобройните оплаквания на наемателите. Той вдигнал голям скандал на събранието на Градския съвет, който бил отразен дори във вестниците — ето откъде Ани бе научила за плъховете. Съветниците му наложили голяма глоба, затова хазяинът посипал всички ъгълчета на мазето с отрова. Котаракът изяжда отровата, бори се със смъртта два дни, след което пропълзва колкото се може по-близо до господарката си и — я убива. „Каква ирония“ — помисли си Пол и лудешки се разсмя.

Чиста работа.

Обаче ние знаем, че Ани Уилкс е взела отровата от мазето и нахранила с нея котарака. Когато той започнал да се съпротивлява, Ани навярно насила я натикала в гърлото му. Сетне поставила тялото му на стълбата с надеждата, че номерът ще мине. Нищо чудно да е предполагала, че съквартирантката ѝ ще се прибере пийнала. Мъртъв котарак, купчина дрехи... Но защо, Ани? ЗАЩО?

През последните седмици чувството му за самосъхранение го бе принудило да се пригоди към мисления процес на Ани. Сякаш чуваше сухия ѝ, нетърпящ възражение глас. Думите ѝ бяха едновременно налудничави и смислени:

„Убих я, защото слушаше радио до късно.“

„Убих я, защото бе кръстила котарака с това тъпо име.“

„Убих я, защото ми писна да гледам как се целува с гаджето си на кушетката, докато той навира ръката си под полата ѝ, сякаш търси злато.“

„Убих я, защото ме лъжеше.“

„Убих я, защото я лъжех.“

„Подробностите нямат значение, нали? Убих я, защото ми напомняше на гадните пикльовци — няма нямам право?“

— А може би защото е била умна — прошепна Пол. Отметна главата си назад и дрезгаво се изсмя.

В пискливия му глас се прокрадваше отчаяние. Значи това беше „Алеята на спомените“? О, какви фантастични и отровни цветя растяха около чудовищната пътечка на Ани!

„Само не ми казвай, че никой не се е досетил да съпостави двете идентични нелепи злополуки — първо баща ѝ, после съквартирантката ѝ.“

Но втората злополука става пет години по-късно в друг град.

Освен това инцидентите са отразени от различни вестници, в щат с огромно население, където хората вероятно непрекъснато падат и умират.

Да, Ани беше много, много хитра, сякаш бе самият Сатана. Само че започваше да греши. Но той нямаше да има удоволствието да види как ще я натикат в затвора заради убийството на Пол Шелдън.

Обърна страницата и се натъкна на друга изрезка от „Бейкърсфийлд джърнал“ — оказа се, че е последната от този вестник. Заглавието гласеше:

Девојката, която се усмихваше от снимката, бе учудващо хубава и носеше униформа на медицинска сестра. В статията пишеше, че е завършила с отличен успех.

„Само че преди това трябваше да убие съквартирантката си“ — помисли си Пол и отново дрезгаво се изсмя, сякаш да прогони страха си. В отговор вятърът разтърси къщата — снимката на майката се разлюля върху стената.

Следващата изрезка бе от издавания в Манчестер, Ню Хемпшир, вестник, наречен „Юниън Лидър“ и датираше от 2 март, 1969. Беше някакъв некролог, който на пръв поглед нямаше нищо общо с Ани Уилкс. В болницата „Сейнт Джоузеф“ бе починал след продължително боледуване осемдесет и деветгодишният Ърнест Гоняр. Некрологът беше подписан от жена му, дванайсетте му деца и близо четиристотин внуци и правнуци. На Пол му хрумна, че старецът явно е прилагал ритмичния подход в секса, който е залог за многобройно поколение. Тази мисъл отново го накара да се разсмее.

„Явно Ани е убила добрия стар Ърни, затова некрологът му е залепен тук. Това е нейната «Книга на мъртвите». Защо, за Бога, ЗАЩО?

Както добре знаеш, всички въпроси, свързани с поведението на Ани нямат смислен отговор.“

Нова страница, нов некролог от „Юниън Лидър“ от 19 март, 1969. Осемдесет и четиригодишната Хестър (Куини) Болифант бе починала след продължително боледуване. Старицата на снимката приличаше на изкопан от гроба скелет. Бе починала „след продължително боледуване“ също като добрия стар Ърни. Погребението щеше да се състои в гробището „Сейнт Мери“.

Би трябвало мормонският хор да изпълни песента „Ани, няма ли да дойдеш при мен“ — помисли и Пол и отново дрезгаво се изсмя.

По-нататък следваха още три некролога, изрязани от същия вестник. Двама старци бяха умрели от фаворита на Ани „Продължително боледуване“. Третият некролог бе на някоя си Полет

Симо, четирийсет и шестгодишна, починала от подгласника му „Кратко боледуване“. Въпреки че снимката на починалата беше по-неясна от обикновено, Пол забеляза, че в сравнение с Полет Симо старата „Куини“ приличаше на Палечка. Хрумна му, че Полет наистина е боледувала кратко — внезапен сърдечен пристъп, последван от... последван от какво?

Изтръпваше, когато си представяше подробностите, но и трите смъртни случая бяха регистрирани в болницата „Сейнт Джоузеф“.

„Ако прегледаме списъка на сестрите, работили там през март хиляда деветстотин шейсет и девета година, положително ще открием името «Уилкс».“

Господи, колко дебела беше книгата!

„Стига толкова. Вече знам всичко. Ще оставя албума на старото му място. После ще се прибера в спалнята, но едва ли ще мога да пиша — по-добре да взема още една таблетка (нещо като защита от кошмарите) и да си легна. Но много ви моля, не ме карайте да вървя по «Алеята на спомените»!“

Но ръцете му сякаш се изплъзваха от контрола на разума му и все по-бързо прелистваха страниците.

Още две кратки съобщения за починали хора, отпечатани в „Юниън Лидър“ — едното от края на септември, 1969, другото от началото на октомври през същата година.

19 март, 1970. Тази изрезка беше от вестник „Хералд“, издаван в Харисбърг, Пенсилвания, който една от последните си страници съобщаваше за двайсетте новоназначени членове на местната болница „Ривървю“, между които бе и Ани Уилкс.

Пол предположи, че на следващата страница ще намери некролог на възрастен мъж или жена, починали в „Ривървю“.

Оказа се прав; некрологът беше на някакъв стар негодник, споминал се след продължително боледуване.

Последван от възрастен мъж, умрял след кратко боледуване.

Последван от тригодишно дете, което паднало в кладенец, получило сериозни увреждания на черепа и било докарано в „Ривървю“ в кома.

Вцепенен от ужас, Пол продължаваше да прелиства страниците, докато вятърът и дъждът биеха по прозорците. Похватът бе един и

същ: Ани постъпваше на работа, убиваше няколко души и се преместваше в друга болница.

Внезапно Пол си припомни отдавна забравения сън, който сега придобиваше символично значение. Видя Ани Уилкс в дълга старомодна рокля, на главата ѝ имаше боне — приличаше на сестра от известната лондонска лудница „Бедлам“. През ръката ѝ беше праметната кошница. Ани бръкна в нея, загреба шепа пясък и я хвърли в обърнатите към нея лица на пациентите. Пол осъзна, че Ани не успокоява болките им, а ги убива с отровния пясък. Когато той посипеше лицата им, те добиваха восъчен цвят и мониторите регистрираха смъртта им.

„Навярно е убила децата на Кремниц, защото ги е мразела... също и съквартирантката си... може би дори собствения си баща. А всички останали?“

Но той вече знаеше отговора или по-точно онази част от мозъка му, която разсъждаваше като Ани, му го подсказа: всичките ѝ жертви бяха стари и болни с изключение на мисис Симо, осъдена до края на живота си да остане вегетиращо безмозъчно създание, и детето, което беше паднало в кладенец. Ани ги беше убила, защото...

— Защото са били плъхове в капан — прошепна Пол.

„Горкичките! Бедните същества!“

Разбира се. Точно така. Според нея хората се делиха на три категории: пикльовци, горкички същества... и Ани.

Полека-лека се бе придвижила на запад. От Харисбърг до Питсбърг, до Дълът, до Фарго... През 1978 година се бе озовала в Денвър. Във всеки град историята се повтаряше: приветствена статия във вестника, където между новите членове на болницата се споменаваше името на Ани (Пол предположи, че е пропуснала град Манчестер, защото не е знаела, че местните вестници публикуват подобни съобщения), последвана от два-три некролога на възрастни хора. После всичко започваше отначало.

До пристигането ѝ в Денвър.

Следваше обичайната бележка за новопостъпилите, където се споменаваше името на Ани. Този път бе изрязана от вестник „Гърни“^[1], издаван от денвърската болница. „Особено подходящо название на болничен вестник“ — промърмори Пол и несъзнателно отново се изсмя.

Обърна страницата и видя поредния некролог, изрязан от „Роки Маунтън Нюз“. Лора Ротбърг — починала след продължително боледуване, 21 септември, 1978.

Тук приликата с предишните случаи внезапно спираше.

На следващата страница се съобщаваше за сватба вместо за погребение. Ани бе снимана в бяла данте лена рокля. Стиснал ръката ѝ, до нея стоеше мъж в име Ралф Дъган. Дъган работеше като физиотерапевт в същата болница и лицето му беше невзрачно, с едно изключение — приличаше на бащата на Ани. Пол си помисли, че ако обръснеха тънките мустаци на Дъган (което Ани навярно го бе накарала да стори веднага след медения месец), приликата щеше да бъде поразителна.

Пол преброи с опипване оставащите страници Хрумна му, че Ралф Дъган е трябвало да си направи хороскоп, преди да направи предложение на Ани.

„Предполагам, че по-нататък ще намеря кратка бележка за теб, Ралф. Навярно ще се препънеш от куп дрехи или от умряла котка и ще полетиш надолу по стълбите.“

Но този път беше сбъркал. Следващата бележка съобщаваше за новопостъпилите в болницата в Недерланд, градче, разположено западно от Боулдър. Пол си помисли, че очевидно градчето е недалеч оттук. Отначало не можа да намери името на Ани в кратката бележка, сетне разбра, че напразно търси името Уилкс. Тя беше тук, но вече бе част от социо-сексуален съюз, наречен „Мистър и мисис Ралф Дъган“.

Той внезапно наостри уши — стори му се, че към къщата приближава кола. Не... само вятърът биеше по прозорците. Отново зачете книгата на Ани.

Ралф Дъган бе продължил да помага на сакатите, недъгавите и слепите в болницата в Арафо, а Ани бе продължила да упражнява почтената си професия на медицинска сестра и да помага и утешава сериозно болните.

„Сега ще започнат убийствата — помисли си Пол. — Интересно дали ще ликвидира Дъган в началото, по средата, или накрая?“

Отново бе сбъркал: вместо некролог на следващата страница беше залепено ксероксно копие от рекламата на посредник за недвижими имоти. В горния ляв ъгъл имаше снимка на къща. Пол я разпозна единствено по обора — всъщност никога не беше виждал

дома на Ани отвън. Под рекламата беше написано: „Депозитът е платен на 3 март, 1979 г. Документите — получени на 18 март, 1979.“

Нима са смятали да живеят тук след пенсионирането си? Едва ли. Не можеха да си позволят лукса да използват къщата като вила. Тогава?

„Е, може би просто си въобразяваш, но представи си че тя искрено обича стария Ралф. Може би през изминалата година не е открила нищо «мръснишко» в него. Но положително имаше огромна промяна: липсваха некролози от... откога?“

Пол върна страниците назад, за да провери.

„... от смъртта на Лора Ротбърг през септември, хиляда деветстотин седемдесет и осма година. Ани беше спряла да убива след запознанството си с Ралф. Но с течение на времето вътрешното ѝ напрежение нараства, отново настъпват периоди на депресия. Тя оглежда старците... безнадеждно болните и си мисли колко са нещастни. После ѝ хрумва, че я потиска заобикалящата я среда: безкрайните, покрити с плочки коридори, болничните миризми, скърцането на каучуковите подметки на обувките ѝ и писъците на умиращите. Убедена е, че ще оздравее, ако напусне болницата.“

Ето защо Ралф и Ани бяха купили къщата.

Пол обърна страницата и не можа да повярва на очите си: в дъното ѝ бе надраскано: „3 август, 1980. ДА ПУКНЕШ ДАНО!“

Плътната хартия дори беше разкъсана от писалката.

Изрезката беше от недерландски вестник, но Пол трябваше да обърне албума обратно, за да я прочете — в гнева си Ани я беше залепила наопаки. В бележката се съобщаваше за развода на Ралф и Ани, Разрешен на основание на душевно заболяване.

„Развод след кратко боледуване“ — промърмори Пол и отново наостри уши, защото му се стори чува приближаването на колата ѝ. Беше вятърът, само вятърът, но все пак бе по-разумно да се прибере в стаята си. Болката в краката му се усилваше, освен това се страхуваше, че ще полудее, ако продължи да чете.

Въпреки това отново се наведе над албума просто не можеше да го остави. Приличаше на отвратителен роман, който все пак те кара да го прочетеш докрай.

Бракът на Ани бе разтрогнат по доста цивилизован начин. На Пол му хрумна, че разводът наистина е настъпил след кратко

боледуване — все пак година и половина брачно щастие не беше особено дълъг период.

Бяха купили къщата през март, което означаваше, че тогава не са имали намерение да се развеждат. Пол нямаше представа какво се бе случило — можеше само да предполага. Прочете повторно колоната за разводите и внезапно забеляза нещо, което го накара да се замисли.

„Анджела Форд срещу Джон Форд. Кирстен Фроули срещу Стенли Фроули. И Ралф Дъган срещу Ани Дъган.“

Такъв бе неписаният закон в Америка. Мъжете предлагат брак на лунна светлина, а жените подават молба за развод. Какво означава граматичната структура? Навярно Анджела казва: „Изчезвай, Джек!“; Кирстен съветва съпруга си: „Планирай живота си другояче, Стен.“ А какво ли говори Ралф, единственият мъж в лявата страна на колоната? Струва ми се, че казва: „По дяволите, пусни ме да си отида!“

„Може би е забелязал мъртвата котка на стълбата“ — помисли си Пол.

На следващата страница беше залепена статия за болницата в Боулдър, придружена от снимка на персонала. Ани стоеше на втория ред, бледото ѝ лице се открояваше под касинката с черна ивица. Ето че започваше новото представление. Датата бе 19 март, 1981. Ани отново носеше бащиното си име.

В Боулдър тя бе полудяла напълно.

С растящ ужас Пол набързо прелисти страниците, като си мислеше: „За Бога, защо не са я заловили навреме? Защо са я оставили да се изплъзне безнаказано?“

10 май, 1981 — продължително боледуване, 14 май, 1981 — продължително боледуване, 23 май — продължително боледуване, 9 юни — кратко боледуване, 15 май — кратко, 16 юни — продължително.

Кратко. Продължително. Продължително. Кратко. Продължително. Кратко.

Страниците на албума шумоляха между пръстите му, усещаше миризмата на засъхналото лепило.

„Божичко, колко ли хора е убила?“

Ако всеки залепен некролог отговаря на извършено от нея убийство, то до края на хиляда деветстотин осемдесет и първа година жертвите ѝ надхвърляха трийсет души... а полицията изобщо не се бе

усъмнила. Разбира се, повечето от жертвите бяха старци, а останалите — тежко ранени, но все пак... човек би се замислил...

Най-сетне през хиляда деветстотин осемдесет и втора година Ани бе допуснала грешка. Изрезката от вестник „Камера“ с дата 14 януари гласеше: „Назначена е нова главна сестра на родилното отделение.“ Снимката отдолу показваше безизразното, каменно лице на Ани.

Бебетата започнаха да умират след двайсет и девет януари.

Пол проследи цялата история, педантично описана от Ани. Хрумна му, че ако онези, които я преследват, открият този албум, тя положително ще прекара остатъка от живота си в затвора или в лудницата.

Смъртта на първите две бебета не бе предизвикала подозрение, защото едното било родено със сериозни увреждания. Но все пак бебетата — със и без увреждания — бяха различни от старци, умиращи заболяване на бъбреците и от жертвите от автомобилна катастрофа, които биваха докарвани в болницата все още живи, въпреки че главите им липсваха наполовина или в stomасите им зееха огромни дупки от забилия се в тях волан. После Ани бе започнал да убива и здрави бебета. Пол предполагаше, че задълбочаващата ѝ се психоза я караше да ги смята за „горкички същества“.

До средата на месец март, хиляда деветстотин осемдесет и втора година, в болницата били регистрирани пет смъртни случая в родилното отделение. Започнали усилен разследвания, дори вестниците писали за „заразена бебешка храна“. Информацията идвала от осведомен източник от болничния персонал. Пол беше почти сигурен, че сведенията са получени от Ани.

През април умряло още едно бебе. А през май — две.

Следваше заглавие от „Денвър Поуст“ от 1 юни: „Полицията разпитва главната сестра от родилното отделение във връзка с увеличилите се смъртни случаи при бебетата. Срещу нея все още не са отправени обвинения. Ето и коментара на говорителката на шерифа: «Ани Уилкс, трийсет и деветгодишната главна сестра на родилното отделение в Боулдърската болница, днес ще бъде разпитана във връзка със смъртта на девет бебета, починали в разстояние на няколко месеца. Всички те са умрели след назначаването на мис Уилкс.»

Говорителката, Тамара Кинсолвинг, заявяваше още, че Ани Уилкс не е арестувана. Запитана дали медицинската сестра е дошла да даде показания доброволно, мис Кинсолвинг отвърна: «Не бих казала. Струва ми се, че нещата са много по-сериозни.» На въпроса, дали Ани е обвинена в някакво престъпление, говорителката отговори: «Все още не.»

По-нататък в статия се описваше кариерата на Ани. Очевидно бе работила на много места, но с нищо не се намекваше, че пациентите във всички болници, не само в тази в Боулдър, са умирали, докато тя се е грижела за тях. Пол удивено се загледа в снимката, придружаваща статията — Ани бе задържана; идолът все още не беше паднал, но се олюляваше върху пиедестала си.

Показана бе как се изкачва по някакви каменни стъпала, придружена от яка полицайка. Лицето ѝ бе безизразно, носеше униформата на медицинска сестра и бели обувки.

Изрезката на следващата страница гласеше: УИЛКС Е ОСВОБОДЕНА. РАЗСЛЕДВАНЕТО СЕ ПРЕКРАТЯВА.“

Беше се отървала, изплъзнала се бе по невероятен начин. Сега би трябвало да изчезне някъде далеч — в Айдахо, в Юта или може би в Калифорния. Но Ани се връща на работа. И вместо името ѝ да се появи сред персонала на някоя болница на запад следва написано с огромни букви заглавие, отпечатано на първата страница на „Роки Маунтън Нюз“ от 2 юли, 1982 г.: „Ужасът продължава: ОЩЕ ТРИ БЕБЕТА СА УМРЕЛИ В БОУЛДЪРСКАТА БОЛНИЦА“

Два дни по-късно полицията арестува някакъв пуерторикански санитар, който бива освободен след девет часа. На деветнайсети юли вестниците съобщават за задържането на Ани. В началото на август се състои предварително разглеждане на делото. На девети септември тя е дадена под съд за убийството на бебе от женски пол на име Кристофър, живяло само един ден, и в предумишленото убийство на още седем кърмачета. В статията се отбелязваше, че повечето от предполагаемите жертви на Ани не са живели достатъчно, за да бъдат кръстени.

Описанията на съдебния процес се редуваха с изрезки от рубриката „Писма до редактора“ от вестниците в Денвър и в Боулдър. Ани бе подбрала най-враждебно настроените, изпълнени с хули по неин адрес, които само подсилваха ненавистта ѝ към цялото

човечество. Авторите им бяха единодушни: обесването бе недостатъчно наказание за Ани. Един кореспондент я нарече Жената дракон и журналистите продължиха да употребяват прякора до края на съдебни процес. Явно повечето от тях смятаха, че Ани трябва да бъде убита с вили и не криеха желанието си да ги забият в тялото ѝ.

Встрани от една изрезка, Ани бе написала с разкритен почерк, различен от обичайния ѝ краснопис „Камъни и тояги не ще пречупят гръбнака ми, думи те не ще ме наранят!“

Очевидно най-голямата ѝ грешка бе продължаването на убийствата, след като вече се бяха усъмнили в нея. За съжаление грешката ѝ не беше фатална. Идолът се бе олюлял върху пиедестала, но не беше паднал. Обвинителният акт бе изграден върху косвени улики. Областният прокурор твърдеше, че белезите върху лицето и шията на бебето отговарят точно на ръката на Ани; друго доказателство срещу нея бе следата, оставена от пръстена с аметист, който тя носеше на безименния пръст на дясната си ръка. Прокурорът разполагаше с графика на дежурствата на Ани, които съвпадаха по време с убийствата на бебетата. Но тя беше главна сестра в родилното отделение и непрекъснато влизаше и излизаше от там. Защитата посочи стотици случаи, когато Ани е влизала в отделението и не се е случило нищо. Пол си помисли: „Все едно да твърдиш, че метеорите не падат върху земята само защото нито един не е улучил нивата на фермера Джон.“ Предполагаше, че съдебните заседатели са приели подобно обяснение.

Въпреки усилията на обвинението най-уличаващото доказателство, с което разполагаха, беше отпечатъкът от ръката с пръстена. Фактът, че бяха изправили Ани пред съда, въпреки че разполагаха с нишожни улики, доведе Пол до две заключения: едното бе чисто предположение, в другото беше абсолютно сигурен. *Предполагаше*, че по време на първия разпит се е изпуснала и е разкрила доказващи вината ѝ факти; адвокатът ѝ бе успял да потули стенограмата от разпита и тя не попаднала в ръцете на съдебните заседатели. *Сигурен* бе, че Ани е постъпила крайно неразумно, като е решила да свидетелства в своя полза по време на предварителното разглеждане на делото. Въпреки огромните усилия на адвокатата тези изказвания станали достояние на съда. Всъщност Ани не бе казала нищо уличаващо я през трите дни, прекарани на мястото на

подсъдимия в Денвър, но Пол беше уверен, че на практика е признала всичко.

Някои от залепените в албума изрезки представляваха истински бисери:

„Дали ми е било мъчно? Разбира се, като знаем в какъв свят живеем. Няма от какво да се срамувам. Никога не се срамувам. Когато взема решение, винаги го изпълнявам, без да се замисля.“

„Ходила ли съм на погребенията на някои от тях? Не, разбира се. Погребенията са неприятни и ме разстройват. Освен това не вярвам, че бебетата са разумни същества.“

„Не, никога не плачех.“

„Съжалявала ли съм ги? Предполагам, че този въпрос е из областта на философията.“

„Естествено, разбирам какво ме питате. Разбирам смисъла на всичките ви въпроси. Зная, че до един сте против мен.“

Пол си помисли, че ако Ани бе настояла да свидетелства в своя полза пред съда, адвокатът ѝ сигурно би я застрелял, за да я накара да млъкне.

На тринайсети декември хиляда деветстотин осемдесет и втора година делото било предоставено за разглеждане от съдебните заседатели.

В албума бе залепена снимка от „Роки Маунтън Нюз“, на която се виждаше как Ани спокойно седи в лявата си и чете „Приключенията на Мизъри“.

Надписът под снимката гласеше: „В НЕСГОДА ЛИ?^[2] ЖЕНАТА ДРАКОН НЕ ПОЗНАВА НЕСГОДИТЕ. Ани спокойно чете в очакване на присъдата.“

А на шестнайсети декември огромните заглавия тръбяха: „ЖЕНАТА ДРАКОН Е НЕВИННА!“

Вестникът цитираше един от съдебните заседатели пожелал да остане анонимен: „Бях почти сигурен във вината ѝ. За съжаление имах основание да вярвам и в невинността ѝ. Надявам се, че ще бъде изправена пред съда във връзка с останалите параграфи от обвинителния акт. Може би тогава прокуратурата ще представи поубедителни доказателства.“

„Всички са знаели, че е убила децата, но не могли да го докажат — ето защо успяла да им се изплъзне.“

В следващите три-четири страници се описваше хода на делото.

Областният прокурор твърди, че Ани положително ще бъде осъдена по някой от останалите параграфи. След седмица се отрича от думите си. В началото на месец февруари хиляда деветстотин осемдесет и трета година от канцеларията на областния прокурор съобщават, че делото срещу Ани Уилкс се прекратява, въпреки че продължава издирването на виновника за смъртта на бебетата в Боулдърската болница.

„Изплъзнала се е между пръстите им. Питам се защо съпругът ѝ не е пожелал да свидетелства в нечия полза?“

Албумът не свършваше дотук, но страниците бяха плътно прилепнали и Пол мислено благодари на Бога с надеждата, че тук свършва историята на Ани.

Следващата изрезка беше от сайдуиндърския вестник „Газет“ от 19 ноември, 1984.

„Туристи открили в източната част на резервата «Гридър» обезобразеното и насечено на части тяло на младеж.“ През следващата седмица вестникът съобщаваше за самоличността на непознатия: „Ендрю Померой, двадесет и три годишен, жител на Колд Стрийм Харбър, щата Ню Йорк. Миналата есен Померой тръгнал на автостоп от Ню Йорк за Лос Анджелис. За последен път се обадил на родителите си от Джулсбълг на петнайсети октомври. Тялото му било намерено в пресъхнало речно корито. Полицията твърди, че вероятно младежът е бил убит на шосе № 9, а тялото му било завлечено до резервата от пролетното топене на снега. Според заключението на съдебния лекар нараняванията били причинени от брадва.“

Пол доста сериозно се замисли на какво разстояние от къщата се намира резерватът „Гридър“.

Обърна страницата и погледна последната изрезка — последна засега — и внезапно дъхът му секна. Стори му се, че след като бе прочел десетки некролози, залепени на страниците на албума, сега вижда собствения си некролог. Изрезката беше от „Нюзуик“ и гласеше: „БЕЗСЛЕДНО ИЗЧЕЗНАЛ: Пол Шелдън, четирийсет и двегодишен, писател, прочут със серията романи за сексапилната, празноглава и непобедима Мизъри Частийн. Литературният му агент, известен за изчезването на писателя, направи следното изявление: «Мисля, че не му се е случило нищо лошо, но ми се иска да ми се обади и да ме

успокои. Бившите му съпруги също искат да се свържат с него и да получат издръжката си. За последен път видели Шелдън преди около два месеца в Боулдър, Колорадо, където довършвал новия си роман».

Изрезката беше от брой, излязъл преди две седмици.

„Изчезнал безследно — това е всичко. Не съм умрял, просто съм изчезнал безследно — съвсем не означава, че съм мъртъв.“

Но наистина му се струваше, че е умрял и внезапно почувства остра нужда от лекарството: боляха го не само краката, а цялото тяло. Внимателно постави албума на предишното му място и затъркаля стола към спалнята.

Навън вятърът се бе усилил. Студеният дъжд плющеше върху прозорците. Пол несъзнателно се сви на кълбо. Стенеше уплашено и отчаяно се опитваше да не избухне в истеричен плач.

---

[1] Gurney — англ. — болнична носилка — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи — на английски означава „несгода“, „нещастие“, „мъка“. — Б.пр. ↑

След час, когато Пол се бе натъпкал с наркотик и се унасяше — сега воят на вятъра не го плашеше, а му действаше успокоително — той си помисли: „Няма начин да избягам. Какво казваше Томас Харди в «Невзрачният Джуд»? : «Някой трябваше да помогне на момчето да се освободи от страховете си, но никой не го направи...» Точно така! Корабът ти няма да пристигне, защото няма лодки за никого. Разбери, че си абсолютно сам, Поли. Но може би така е по-добре. Защото навярно се досещаш какво трябва да направиш?“

Разбира се, че се досеща — ако има намерение да се измъкне оттук, трябва да убие Ани.

„Правилно — това е единственото разрешение. Значи всичко отново се свежда до позната ти стара игра, Поли... Можеш ли?“

Без да се колебае, Пол отвърна: „Да, мога.“

Клепачите му се притвориха и той заспа.

Бурята продължи да бушува и на другия ден. На следващата нощ вятърът прогони облаците. Същевременно температурата стремително падна и земята замръзна.

Пол седеше до прозореца в спалнята и до ушите постигаха квиченето на прасето Мизъри и мученето на една от кравите.

Звуците от обора бяха част от ежедневието му подобно на биенето на часовника — но никога не бе предполагал, че прасето може да квичи така особено.

Струваше му се че вече е чувал мъчителното мучене на кравата, но тогава той все още плуваше сред черния облак и беше обзет от мъчителна болка. Случило е бе по времето, когато Ани замина за пръв път и го остави без лекарството. Пол беше роден в бостънско предградие и беше прекарал почти целия си живот в Ню Йорк, но знаеше какво означава мученето на кравата — трябваше да я издоят. А прасето? То беше гладно.

И днес едва ли щяха да получат облекчение. Много съмнително бе Ани да се прибере, дори и да иска — шосетата се бяха превърнали в ледени пързалки. Пол изпита леко учудване от дълбокото си съчувствие към животните и от яростта, която бушуваше в гърдите му при мисълта, че в безкрайния си егоизъм Ани ги бе обрекла на страдание.

„Ако домашните ти животни можеха да говорят, Ани, положително щяха да ти кажат коя е истинската мръсница тук.“

Следващите дни бяха изпълнени със спокойствие. Пол се хранеше с консерви, пиеше вода от новата кана, редовно взимаше лекарството си и спеше всеки следобед. Вече бе стигнал до втората част на романа: историята на Мизъри, на нейната амнезия и на нейните досега непознати (но особено неприятни) роднини бързо напредваше. Действието се развиваше в Африка. Най-куриозното бе, че Ани го бе принудила да напише най-интересния роман от поредицата за Мизъри.

Ян и Джофри подготвиха за отплаване шхуната „Лорелай“, за да се отправят към Черния континент. Там Мизъри, която продължаваше

да изпада в каталептични припадъци в най-неподходящия момент (естествено, ако отново я ужилеше пчела, веднага щеще да умре), щеще да се излекува или да загине. Защото на сто и петдесет мили от Лоустаун, малко селище в най-отдалечената част на Северна Африка, живееха бурките — най-кръвожадното племе в целия континент. Някои ги наричаха Хората пчели. Малцина бяха онези, завърнали се живи от страната на бурките. Те разказваха фантастични истории за женско лице издялано в стръмния склон на високо плато, безмилостно лице с широко отворена уста и огромни рубини, инкрустирани в каменното му чело. Носеше се упорит слух, че в многобройните пещери зад каменното лице на идола живеели огромни бели пчели, които охранявали своята царица — отвратително отровно същество, надарено с магическа сила.

През деня Пол се развличаше с измишльотините си. Вечер седеше, слушаше квиченето на прасето и кроеше планове как да убие Жената дракон.

Откри, че играта „Можеш ли?“ беше много по-трудна в истинския живот, отколкото в детския лагер. Когато всичко бе само на шега (въпреки че му плащаха, писането си оставаше само игра за Пол), може да си измисляш най-невероятни ситуации и да накараш останалите да ти повярват: например връзката между Мизъри Частийн и мис Ивлин Хайд, който се оказаха сестри; в Африка Мизъри открива баща си, който живее при бурките и т.н. Но в истинския живот магията не действаше.

Но Пол не се предаваше. Спомни си за лекарствата в шкафа — сигурно можеше да я отрови или поне да я упои, за да я убие. Например „Новрил“-а.

„Прекрасна идея, Пол. Ето какво ще направиш: ще вземеш шепа таблетки и ще ги наблъскаш в кутията със сладолед — тя ще ги помисли за фъстъци и ще ги изплюска наведнъж.“

Не, не става. Ако отвори капсулите и разбърка съдържанието им в предварително размекнатия сладолед, Ани положително ще усети вкуса на „Новрил“-а, който бе невероятно горчив и... тежко ти и горко, Поли!

Идеята му бе прекрасна като сюжет за разказ, но в действителност беше неприложима. Пол не беше сигурен дали би

рискувал дори ако съдържанието на капсулите е напълно безвкусно. Не бе на шега — ставаше дума за живота му.

Хрумнаха му нови идеи, но веднага ги отхвърли. Представи си как окачва над вратата тежък предмет (веднага си помисли за пишещата машина), той се стоварва върху Ани и тя умира или пада в безсъзнание на пода. Или пък да опъне тел през стълбите и да я спъне. Но и двете идеи бяха рисковани. Буквално не можеше да си представи какво ще му се случи, ако опитът му да я убие се провали.

Настъпи нощ, падна мрак — прасето продължаваше да квичи монотонно също като врата, която се люлее върху ръждивите си панти от повея на вятъра, но кравата внезапно престана да мучи. Пол тревожно се питаше дали вимето на бедното животно се е пръснало и то е умряло от кръвоизлива.

За миг във въображението си...

(толкова ясно!)

... си представи как кравата лежи сред локва от кръв и мляко, сетне побърза да прогони отвратителната картина. Мислено се нарече тъпак и си каза, че кравите не умират по този начин, но съвсем не беше убеден в правотата си. При това си имаше достатъчно грижи, за да мисли за бедното животно.

„Всичките ти невероятни идеи се свеждат до едно — искаш да убиеш Ани чрез дистанционно управление, без да изцапаш ръцете си с кръв. Приличаш на човек, който обича хубавите пържоли, но не би издържал дори час в кланицата. Слушай ме внимателно Поли: сега е моментът да се сблъскаш с реалността. Никакви измишльотини, разбра ли?“

„Разбрах.“

Той закара стола в кухнята и заотваря чекмеджетата, докато откри онова, което търсеше.

Избра най-големия касапски нож и се върна в спалнята. Преди това се наведе и изтри следите въвху рамката на вратата, които, въпреки усилията му като че ставаха по-ясни.

„Няма значение. Щом още не ги е видяла, значи никога няма да ги забележи.“

Постави ножа върху нощното шкафче, прехвърли се в леглото и пъкна оръжието си под дюшека. Когато Ани се върне, ще я помоли за

чаша студена вода и щом тя се наведе над него, ще забие ножа в гърлото ѝ. „Без фантазмагории, момчето ми!“

Пол затвори очи и потъна в дълбок сън. Дори не помръдна, когато в четири часа сутринта джипът на Ани пропълзя по алеята с изключен мотор и с изгасени фарове. Едва когато усети убождането на спринцовката и видя надвесеното ѝ лице, разбра, че се е върнала без изобщо да я усети.

Отначало му се стори, че сънува сцена от книгата си — намираше се в тъмната пещера зад огромната каменна глава на богинята и убождането в ръката му беше ужилване от пчела.

— Пол?

Той избръщолеви нещо, искаше му се да прогони въображаемия й глас.

— Пол?

Разбра, че не сънува, наистина беше гласът на Ани. Отвори очи и го обзе още по-голяма паника, която моментално изчезна — като течност, която се процежда през частично запушен канал.

„Какво, по дяволите...“

Чувстваше се напълно объркан. Ани стоеше в сенките, сякаш никога не бе излизала от стаята; Пол забеляза спринцовката в ръката ѝ и разбра, че болката не е от ужилване, а от иглата. Пука му — и в двата случая беше попаднал в ръцете на богинята. Но какво възнамеряваше да прави Ани? Той изпита абстрактна изненада и любопитство, откъде се е появила.

Опита се да повдигне ръцете си, но не успя, сякаш върху тях бяха окачени невидими гири. Отпусна ги и те тупнаха върху завивката.

„Няма значение с какво ме е инжектирала. Чувствам се така, сякаш съм написал последната страница на някоя книга. Това е КРАЯТ.“

Мисълта не го изплаши, дори усети странна еуфория. „Поне ще го направи милостиво.“

— А, събуди ли се? — кокетно промълви Ани. — Отвори клепачи, казвала ли съм ти колко обичам сините ти очи? Но предполагам, че си го чувал от много по-хубави жени.

„Върна се! Издебна ме! Върна се тайно през нощта и ме уби — няма значение дали е спринцовка или ужилване на пчела. Жалко за ножа под дюшека. А сега се превърнах в поредната жертва на Ани...“

Сетне, когато тялото му стана безчувствено от упойката, Пол си помисли: „Оказа се, че не ставам за Шехерезада.“ Стори му се, че

отново ще заспи — този път завинаги. Ани прибра спринцовката в джоба на полата си и седна на леглото... но не на обичайното си място сега се настани в края на кревата. За миг пред очите на Пол бе само солидният ѝ гръб, защото тя се наведе, като че да провери нещо. Дочу се потракване на дърво, сетне метален звън и звук, който му беше познат отнякъде. След малко Пол се досети — не знаеше какви предмети е поставила мъчителката му в края на леглото, но един от тях със сигурност беше кутийка кибрит.

Ани се обърна към него и отново се усмихна. Пол знаеше точно какво се бе случило, но едно беше ясно — страхотната ѝ депресия се бе изпарила. Тя прибра зад ухото си кичур коса с кокетен жест, който не подхождаше на сплъстените ѝ къдрици.

— Коя новина искаш да чуеш първо — добрат или лошата? — попита тя.

— Добрата — промърмори Пол и глупаво се за хили. — Предполагам, че „лоша новина“ означава, това е КРАЯТ, нали? Сигурно книгата не ти е харесала. Жалко, тъкмо започваше да става интересна.

Ани го изгледа укоризнено.

— *Луда* съм по книгата, Пол. Вече ти го казах, знай, че никога не лъжа. Толкова ми харесва, че не искам да я чета, преди да я свършиш. Съжалявам, че сам ще попълваш липсващите букви, но... иначе ще прилича на шпиониране.

Пол се ухили още по-широко; хрумна му, че след малко разтегнатите му устни ще се срещнат на гърба му и ще се вържат на фльонга, а умореният му мозък ще изхвъркне от черепа и ще кацне в подлогата до леглото. Някъде дълбоко в съзнанието му прозвуча предупредителен сигнал. Значи бе харесала книгата, което означаваше, че няма да го убие. Но ако не бе сбъркал в преценката си за Ани Уилкс, тя си беше наумила нещо много по-страшно.

Сега светлината в стаята му се стори необикновено ярка, изпълнена със свръхестествено очарование; представи си жерави, мълчаливо застанали на един крак край планински езера, обгърнати от оловносивата мъгла, блестяща от необикновената светлина; представи си планинска ливада, осеяна със скали — кварцовите люспици в тях искрят като заскрежени стъкла и отразяват ярката светлина; представи си как елфите отиват на работа, строени в редици под мокрите от

росата листа на бръшляна, които отразяват ярката светлина; представи си...

„Ох, момчето ми, здравата си се натъпкал с наркотици!“ — помисли си Пол и тихичко се изкикоти.

Ани също се усмихна и продължи:

— Добрата новина е, че колата ти вече я няма. Много ме притесняваше, Пол. Знаех, че трябва да изчакам разразяването на буря, за да я ликвидирам. Пороите, образувани от топенето на снега, ми помогнаха да се отърва от онзи мръсник Померой, а колата тежи много повече от човешко тяло. Но комбинацията от бурята и топенето на снега ми помогнаха — колата я няма. Това е добрата новина.

— Какво... — нови предупредителни сигнали. Померой... името му беше познато, но не му идваше наум къде го е срещал. После изведнъж се сети: покойният Ендрю Померой, двайсет и тригодишен, открит в резервата „Гридър“.

— Е, Пол, няма смисъл да се преструваш — строго каза Ани. — Зная, че името на Померой ти е известно, защото си прочел моята книга — надявах се, че ще я прочетеш, затова я оставих на видно място. Но исках да съм сигурна и... естествено, нишките бяха скъсани.

— Какви нишки?

— Веднъж прочетох как можеш да откриеш дали тършуват из чекмеджетата ти — прикрепваш тънка нишка към всяко и когато видиш, че е скъсана, разбираш, че някой те е шпионирал. Много просто, нали?

— Да, Ани — той я слушаше с половин ухо, всъщност жадуваше да изчезне сред сиянието на светлината в стаята.

Ани отново се наведе, разгледа онова, което бе поставила в края на леглото и Пол пак чу търкането на дърво в някакъв метален предмет. Тя се обърна и разсеяно отдръпна косата от лицето си.

— Така и направих, само че залепих собствените си косми на три различни места върху албума. Когато тази сутрин се върнах — пълзях като мишчица, за да не те събудя — и трите нишки бяха скъсани. Разбрах, че си разгледал моя албум. Но никак не се учудих — Ани млъкна и се усмихна дружелюбно, но усмивката ѝ бе странно неприятна. Сетне продължи:

— Знаех, че и друг път си излизал от стаята — ето лошата новина, Пол. Знаем го отдавна.

Значи го бе измамила от самото начало — Пол би трябвало да се ядоса или да се смути, но вместо това бе обхванат от чувство на еуфория; значението на думите ѝ се губеше, изместено от все по-ярката светлина на настъпващия ден.

Ани отново придоби делови вид и каза:

— Но да продължим с колата ти. Гумите на джипа ми са с грайфери, а в планинското си убежище имам специални вериги. Вчера следобед се почувствах много по-добре, паднах на колене, започнах да се моля и Бог ми посочи правилния отговор — както обикновено изходът беше много лесен. Запомни, Пол, Бог връща хилядократно онова, за което го молим. Поставих веригите на джипа и се спуснах насам. Не беше лесно, защото шосетата са заледени — на два пъти за малко да се преобърна. Завоите на планинските пътища са особено опасни, но не се страхувах, защото знаех, че Бог бди над мен.

— Звучи възвишено, Ани — произнесе Пол с дрезгав глас.

Тя стреснато го изглежда и за миг в погледа ѝ проблесна подозрение... сетне се отпусна, усмихна се и тихо промълви:

— Приготвила съм ти подарък, Пол — и преди той да успее да я попита какъв е подаръкът — сигурен бе, че не иска нищо от нея — Ани продължи:

— Шосетата бяха като пързалки. Вече ти казах, че на два пъти щях да се преобърна. Втория път „Старата Беси“ се завъртя на триста и шейсет градуса и започна да се плъзга по нанадолнището. — Ани весело се засмя. — После затънах в снежна пряспа, откъдето ме измъкнаха хората от службата за поддържане на пътищата, които посипваха с пясък шосето. Установих, че добре са си свършили работата. Спрях на мястото, където беше катастрофирал, и започнах да търся колата ти. Знаех какво трябва да сторя, защото ако я откриех, полицията щеше да започне разследване и подозрението автоматично щеше да падне върху мен поради добре известните ти причини.

Пол си помисли: „Явно, че реагирам по-бързо от теб Ани. Подобен сценарий ми хрумна още преди три седмици.“

— Една от причините да те доведе в дома си бе съвпадението... или по-точно — ръката на Провидението.

— Какво общо имам с ръката на Провидението? — едва чуто промълви Пол.

— Колата ти беше катастрофирала на същото място, където се отървах от онзи мръсник Померой, който разправяше, че е художник — тя презрително махна с ръка, помръдна краката си и Пол отново чу странния звук. — Качих го на връщане от парка „Ести“, където имаше изложба на керамични фигурки. Много ги харесвам.

— Забелязах — каза Пол и му се стори, че гласът му идва някъде отдалеч. Захили се, някакъв вътрешен глас го предупреди да си затваря устата, но вече не му пукаше. Ани знаеше всичко. „Естествено, че знае. Няма тайни за богинята на бурките!“ — Особено ми хареса пингвина върху леден блок.

— Благодаря ти, Пол. Много е сладък, нали? И така, Померой пътуваше на автостоп и носеше голяма раница на гърба си. Излъга ме, че е художник. По-късно открих, че е хипи и наркоман, който през последните месеци миел чинии в ресторанта на парка. Казах му, че живее в Сайдуиндър, а той отвърна, че също отива там, работел по поръчка на някакво нюйоркско списание. Трябвало да направи скици на стария разрушен планински хотел за илюстриране на статията, която щели да публикуват. На времето хотелът бе прочул, но преди десет години човекът, който го бе взел под аренда, го подпали. В града се говореше, че бил луд, но всъщност няма значение, защото сега е мъртъв.

Поканих Померой да живее при мене. Станахм любовници...

Тя го изгледа, черните ѝ очи блестяха като въглени върху бледото ѝ, подобно на меко тесто лице, Пол си помисли: „Ако Померой е легнал с тебе, навярно е бил луд като арендатора, който запалил хотела.“

— По-късно открих, че всъщност няма поръчка от никакво списание. Правеше скици на хотела с надеждата, че ще успее да ги продаде. Дори не беше сигурен, че ще има статия за стария хотел. Много бързо успях да го разоблича. После надникнах в скицника му — имах пълно право да го сторя, защото го хранех и му позволявах да спи в леглото ми. Беше нарисувал едва осем-девет картини и те бяха отвратителни.

Тя сбръчка нос и отново заприлича на прасе.

— Сигурно можех да нарисувам по-хубави картини. Померой ме завари, когато преглеждах скицника и побесня. Обвини ме, че го

шпионирам, а пък аз му заявих, че е художник, колкото аз съм мадам Кюри. Той се разсмя. Подиграваше ми се. Затова го...

— Затова го уби — бавно и тихо допълни Пол.

Ани смутено се усмихна и се втренчи в стената.

— Сигурно. Не си спомням подробности. Зная, че го изкъпах, след като... след като беше мъртъв.

Той се вторачи в нея и почувства, че му прилошава от ужас. Представи си как тялото на мъртвеца плува във ваната като сурово тесто, главата му е отпусната върху ръба, отворените му очи се взират в тавана.

— Налагаше се — продължи Ани. — Може би не знаеш, но полицаите могат да разкрият убиеца, ако намерят само конец или кал под ноктите на заподозрения. Изследват дори праха от косата на трупа. Отлично го знам, защото съм работила в болница през целия си живот и разбирам от съдебна медицина.

Пол разбра, че мъчителката му след малко ще изпадне в типичен за нея пристъп на лудост. Трябваше я каже нещо, с което временно да отвлече вниманието ѝ, но устата му отказваше да се отвори.

— Всички са по петите ми! — извика Ани. — Мислиш ли, че щяха да ме изслушат, ако се опитах им обясня всичко? Не, разбира се. Сигурно щяха ме обвинят, че съм убила Померой, защото ми се е подигравал, когато съм го сваляла.

„Знаеш ли какво, Ани? Предполагам, че ще бъдат много близо до истината.“

— Гадните ми съседни биха ме обвинили във всички грехове само и само да ми навлекат неприятности ѝ да опетнят името ми.

Ани замълча, почти се задъхваше и изгледа Пол предизвикателно, сякаш искаше да каже: „Само посмей да ми възразиш.“

Постепенно успя да се овладее и продължи с по-спокоен тон:

— Измих... онова, което бе останало от него и изпрах дрехите му. Знаех какво трябва да направя. Навън валеше първият истински сняг. Напъхах дрехите в найлонов чувал, увих тялото в чарфаши и когато се стъмни, го закарах на мястото, където намерих колата ти. Продължих да вървя, докато навлязох в гората и там изхвърлих всичко. Не си направих труда да го зароя, защото снегът щеше да го покрие, а напролет придошлата вода щеше да го отнесе. Затова го оставих в

пресъхналото корито на потока. Излязох права, но не предполагах, че водата ще го завлече толкова далече. Намериха тялото му цяла година след... след смъртта му чак на двайсет и седем километра от мястото, където го бях оставила. Предпочитах да остане в гората, където е по-безлюдно, резерватът „Гридър“ гъмжи от стопаджии и природолюбители.

Ани се усмихна.

— Сега и твоята кола е там — в гората между шосе № 9 и резервата „Гридър“. Скрита е добре и не може да се види от пътя — проверих, като осветих гората с мощните фарове на джипа. Сега е пресъхналото корито е най-безопасното място — напролет, когато се напълни с вода, ще отида пеша и ще проверя какво е станало с колата ти, но предполагам, че сега е в безопасност. Може би някой ловец ще я открие след две, пет или седем години. Дотогава ще бъде ръждясала, катеричките ще са си направили гнезда върху седалките, а ти ще си свършил книгата ми и ще се намираш в Ню Йорк или в Лос Анджелес. Аз ще продължа да живея самотно, може би ще си пишем — тя се усмихна замечтано, сякаш виждаше въздушен замък, сетне отново заговори:

— Ето защо мислих усилено, докато пътувах обратно. Колата ти вече е изчезнала, което означава, че наистина ще останеш тук и ще довършиш книгата ми. Знаеш ли, понякога се съмнявах, че ще успееш, но не исках да те разстройвам, защото се отразяваше върху работата ти. Отначало те обичах само заради прекрасните ти творби, защото не те познавах. Предполагах, че истинският Пол Шелдън е доста неприятна личност. Знаеш, че не съм толкова тъпа. След като прочетох биографиите на някои „прочути“ автори открих, че в повечето случаи те са гадняри. Скот Фицджералд, Ърнест Хемингуей, както и онзи простак от Мисисипи — май че се казваше Фокнър — може да са носители на наградата „Пулицър“, но това не им пречи да са мръсни негодници. Познавам много добри писатели, които прекарват свободното си време в пиене, ходене по жени, гълтане на наркотици и Бог знае още какво. Но ти не приличаш на тях и след като те опознах, обикнах човека Пол Шелдън.

— Благодаря ти — каза Пол и си помисли, че обстоятелствата не му позволяват да се отдаде на заклеямените от Ани удоволствия — не

можеш да висиш по баровете, когато краката ти са счупени, а богинята на бурките се грижи да получаваш редовно дозата си наркотик.

— Питам се дали ще пожелаеш да останеш — продължи Ани. — Колкото и да се заблуждавах, педварително знаех отговора — знаех го още преди я забележа онези следи.

Тя посочи към вратата и Пол си помисли: „Обзалагам се, че ги е видяла още първия път. Никога не си се заблуждавала, Ани, наивникът бях аз.“

— Спомняш ли си първия път, когато отидох в града, след като се бяхме скарали за хартията?

— Да, Ани.

— Точно тогава си излизал, нали?

— Да — нямаше смисъл да отрича.

— Разбира се. Полудял си за лекарството. Трябваше да се досетя, че си готов на всичко заради таблетките, но когато се ядосам, ставам... нали знаеш... — тя нервно се изкикоти. Пол дори не се усмихна — все още го измъчваше споменът за безкрайното, изпълнено с болка лутане из къщата, придружено от въображаемия глас на спортния коментатор.

— Отначало не бях съвсем сигурна — продължи тя. — О, веднага забелязах, че фигурките върху масичката в гостната са разместени, но си помислих, че може би съм го направила аз — понякога съм много разсеяна. Мина ми през ума, че си напускат спалнята, но си казах: „Невъзможно е. Той е сериозно ранен, освен това вратата беше заключена.“ Дори проверих дали ключът е в джоба на полата ми. После си спомних, че съм те оставила в стола и се усъмних. Професията ме е научила да проверявам всяко свое съмнение. Ето защо прегледах лекарствата, които крия в банята — повечето са мостри, които съм взимала от болницата. Но внимавах и никога не посягах към морфиновите препарати, защото ги държат закачени и ги броят. Ако подушат, че някоя сестра краде, я дебнат, докато я заловят. И тогава — БУМ! — Ани стовари юмрука си върху леглото — изгонват я и тя никога вече няма право да сложи на главата си бялата касинка. аз бях много предпазлива. Докато преглеждах кашоните, ме обзе чувството което изпитах в гостната — стори ми се, че са разместени, бях абсолютно сигурна, че един от долните кашони сега стоеше върху другите, но все пак трябваше да проверя дали не съм го преместила, когато... е... когато бях... смутена. Обаче след два

дни, когато вече се бях успокоила и идвах с лекарството ти, се опитах да завъртя дръжката на вратата, но не успях, сякаш беше заключена. После се отвори — дочух някакво трополене в бравата. Ти се събуди, дадох ти таблетките, сякаш не подозирах нищо — умея отлично да се преструвам, Пол. После ти помогнах да седнеш в стола, за да пишеш. Точно тогава се почувствах като Свети Пол на пътя към Дамаск — очите ми се отвориха: забелязах, че лицето ти вече не е толкова бледо, открих, че можеш да движиш краката си, въпреки че те боли. Ръцете ти бяха заякнали. Разбрах, че си почти здрав.

Стана ми ясно, че ще ми създаваш проблеми, въпреки че никой не подозира за присъствието ти тук. Погледнах те и разбрах, че не само аз умея да пазя тайна. Същата нощ ти дадох по-силно лекарство; когато се убедих, че няма да се събудиш дори ако под леглото ти експлодира граната, взех кутията с инструменти и разглобих ключалката. Погледни какво намерих!

Тя извади някакъв малък черен предмет от външния джоб на мъжката си риза и го постави във вцепенената му ръка. Пол го поднесе по-близо и глупаво се втрени в него. Беше извитата и счупена фибра. Засмя се, просто не можа да се въздържи.

— Какво е толкова смешно, Пол?

— Отворих повторно вратата, когато отиде да платиш вноската си. Инвалидният стол е прекалено широк — беше оставил черни следи. Искях да ги изтрия.

— За да не ги забележа, нали?

— Да, но ти вече си ги видяла.

— Естествено, след като намерих фибрата в ключалката...

Пол кимна и се разсмя още по-силно, от очите му потекоха сълзи. Целият му труд... всичките му притеснения... се оказаха напразни — нима не бе дяволски забавно? После се овладя и каза:

— Страхувах се, че счупената фибра ще ми попречи но дори не чух потропването ѝ в бравата. То се знае защо — вече си я била извадила. Каква хитруша си, Ани.

— Да — отвърна тя и се усмихна с половин уста. — Голяма хитруша.

Тя помръдна краката си и Пол отново чу приглушения шум от края на леглото.

— Колко пъти общо излиза от стаята?

„Ножът, о, Господи, ножът!“

— Два пъти. Не, почакай, излизах и вчера около пет часа следобед, за да пия вода.

Наистина бе напълнил каната, но не споменаваше истинската причина за излизането си. Истинската причина беше скрита под дюшека му.

— Каж ми истината, Пол.

— Само три пъти, кълна се. Освен това, никога не съм имал намерение да избягам. За Бога, може би не си забелязала, че пиша книга.

— Не споменавай напразно името господне, Пол.

— И ти престани да споменаваш моето. Първия път излязох, защото изпитвах адски болки в краката, сякаш някой ги бе запратил в ада. И наистина бяха там благодарение на тебе, Ани.

— Млъкни, Пол.

— Втория път търсех нещо за ядене и складирах малко храна тук, в случай че се забавиш — продължи той, без да й обръща внимание. — После ожаднях и това е всичко — никога не съм възнамерявал да те измамя.

— Предполагам, че и двата пъти не си потърсил телефона и не си се опитал да отвориш външните врати, защото си добро момченце...

— Разбира се, че се опитах да се обадя по телефона и да изляза... Но едва ли щях да стигна далеко през дълбоката кал дори ако вратите бяха широко отворени.

Ани го бе натъпкала с такова количество наркотик, че Пол започваше да говори истината и се боеше, че след време ще си плати за искреността. Но сега най-важното бе да заспи.

— Колко пъти излезе от стаята?

— Вече ти казах...

— Колко пъти? — тя повиши глас. — Каж ми истината?

— Три пъти.

— По дяволите, колко пъти?

Пол започна да изпитва страх въпреки конската доза наркотик, която му бе инжектирала.

„Единствената ми утеха е, че ако реши да ме накаже, няма да ме заболи... Освен това, нали иска да довърша книгата...“

— Смяташ ме за ужасна глупачка.

Пол забеляза, че кожата ѝ лъщеше като опънат върху камък полиетиленов плик, сякаш нямаше пори.

— Ани, кълна се...

— О, лъжците обичат да се кълнат. Е, карай, както си знаеш, и ме мисли за глупачка, щом така ти харесва. Нямам нищо против, дори те поздравявам. Ще ти кажа само едно, Пол — поставила бях нишки кичури от косата си из цялата къща и открих, че много от тях са скъсани. Скъсани или напълно изчезнали. Залепила ги бях не само върху албума с изрезки, но и в коридора, върху гардероба, на горния етаж, в бараката... навсякъде.

Искаше му се да я попита как би проникнал в баката през вратата с трите ключалки, но тя не му даваше възможност да проговори.

— Е, Умнико, продължавай да твърдиш, че си излизал само три пъти, а пък аз ще ти докажа кой е глупакът.

Пол втренчи в нея уморените си и изпълнени с ужас очи — как да обясни на една закоравяла параноичка, че...

„Господи — помисли си той. — Нима бе споменала за гардероба на горния етаж?“

— За Бога, Ани, как бих могъл да се кача на горния етаж?

— Разбира се, че можеш! — дрезгаво изкрещя тя... — Само преди няколко дни установих, че сядаш *сам* в инвалидния стол. В такъв случай би могъл да се изкачиш до горе чрез пълзене!

— Да, със счупените си крака и с раздробеното си ляво коляно — иронично произнесе Пол.

Отново забеляза погледа ѝ, който му напомняше за мрачна пропаст, скрита сред ливада. Ани Уилкс бе изчезнала. Пред него стоеше Пчелата Богиня на бурките.

— Не се опитвай да ме надхитриш, Пол — прошепна тя.

— Ани, един от нас трябва поне да опита да изясни нещата, но ми се струва, че подходът ти е погрешен...

— Колко пъти?

— Три пъти.

— Веднъж — за таблетките, втори път — за храна и третия път — за вода.

— Да, колко пъти да ти го повторя — той се опита да изкрещи, но от гърлото му се изтръгна немощно дрезгаво грачене.

Ани отново бръкна в джоба на полата си и този път измъкна касапския нож. Широкото му остри проблесна под утринната светлина. Внезапно тя с извърна и запрати ножа към стената със смъртоносната, небрежна грациозност на играч от цирка. Оръжието се заби в мазилката под снимката на Триумфалната арка и потрепери. Ани заяви:

— Претърсих леглото ти, преди да ти бия подготвителната инжекция. Очаквах да намеря таблетки, но не бях подготвена да открия кухненски нож — За малко да се порежа. Но ти не си го скрил там, нали?

Пол мълчеше. Умът му пикираше като излязла от контрол въртележка. Подготвителна инжекция — точно така бе казала. Внезапно беше абсолютно убеден че Ани ще измъкне ножа от стената и ще го кастрира.

— Разбира се, че не си го скрил. Излизал си веднъж за таблетките, веднъж за храна и веднъж за вода. Ножът навярно е хвъркнал и сам се е пхнал под дюшека! — Ани подигравателно се засмя.

„ПОДГОТВИТЕЛНА ИНЖЕКЦИЯ?? Божичко, наистина ли бе чул правилно?“

— По дяволите — изкрещя тя. — Колко пъти?

— Добре, признавам. Взех ножа, когато отидох за вода. Но ако кажеш, че съм излизал пет пъти, ще се съглася. Кажи, че са били двайсет, петдесет, сто — ще призная.

За миг гневът му и наркозата го накараха да забрави страшния смисъл на фразата „подготвителна инжекция“. Имаше да ѝ казва толкова неща, да се опита логично да ѝ обясни оставените следи, въпреки че параноичката нямаше да го разбере. Ани бе поставила на много места прозрачни лепенки, които очевидно се бяха отлепили от влагата или от течението — така бяха ликвидирани капаните ѝ.

Роберт Лъдълм. Ами плъховете? Нищо чудно, че се разхождаха из цялата къща, когато стопанката отсъстваше, защото мазето беше

наводнено. Освен това сигурно са били примамени от остатъците от храна след пиршеството на Ани. Навярно те бяха гремлините^[1] прекъснали нишките. Но Ани нямаше да му повярва. Беше решила, че краката му са зараснали статъчно, за да участва в нюйоркския маратон.

— Ани, какво искаше да кажеш за подготвителната инжекция?

Но явно умът на Ани бе зает с една-единствена мисъл.

— Според мен си излизал седем пъти — тихо промълви тя. — Поне седем. Права ли съм?

— Щом смяташ, че са били седем, значи са толкова. Каквото кажеш...

— Разбирам, че се инатиш, но няма значение, Пол. Предполагам, че писателите непрекъснато измислят лъжи, за да си изкарват прехраната и са отвикнали да говорят истината. Въпросът е принципен и малко ме интересува дали си излизал седем, или седемдесет и седем пъти — отговорът е един и същ.

Пол усети, как тялото му олеква, сякаш щеше да полети. Затвори очи... думите ѝ долитаха някъде отдалеч, сякаш свръхестествен глас му говореше от облаците. „Богинята“ — помисли си той.

— Чел ли си за диамантените мини в Кимбърли?

— Написал съм книга по този въпрос — безпричинно излъга Пол и се засмя.

— Понякога работниците укривали диаманти в анусите си. Ако успеели да ги измъкнат от мината, се опитвали да избягат. И знаеш ли как постъпвали с тях англичаните, ако ги заловели, преди да пресекат границата между Ориндж ривър и страната на бурите?

— Предполагам, че ги убивали — отвърна Пол, без да отваря очи.

— О, не. Все едно да изхвърлят скъпа кола заради счупен ресор. Когато ги заловели, ги принуждавали да се върнат на работа, но преди това взимали мерки никога вече да не избягат. Въпросните мерки се състояли в отрязване на крака на беглеца. Точно така ще постъпя с тебе, Пол. За да съм по-сигурна, но и за да те избавя от самия тебе. Запомни — малко болка и всичко ще бъде свършено.

Въпреки замаяното си състояние Пол усети ужас сякаш силен вятър заби в тялото му ножчета за бръснене. Отвори очи. Ани стана и отхвърли завивките от изкривените му крака.

— Не, Ани... каквото и да си намислила... нека поговорим... моля те...

Ани се наведе, сетне се изправи и Пол видя, че държи в едната си ръка брадва, а в другата — газова горелка. Отново се наведе и взе шишенце с тъмна течност и кутийка кибрит. Върху шишето имаше етикет с надпис: „Бетадин“.

До края на живота си Пол щеше да си спомня за тези предмети, за думите ѝ, за надписа върху етикета.

Той изкрещя:

— Недей, Ани! Ще остана тук, дори няма да напускам леглото. За Бога, не ме осакатявай!

— Не се бой — отвърна Ани, по лицето ѝ личеше, че отново е откачила. Миг преди умът на Пол да бъде заменен от паника, подобна на горски пожар, той осъзна, че когато всичко свърши, тя смътно ще си спомня за случилото се, както бе забравила, че е умъртвила деца, възрастни хора, безнадеждно болни пациенти и Ендрю Померой. Та нали само преди няколко минути бе споменала, че е работила като медицинска сестра цели десет години, а Пол знаеше, че се е дипломирала през хиляда деветстотин шейсет и шеста година.

„Сигурен съм, че е убила Померой със същата брадва!“

Той продължи да крещи и да се моли, но думите бяха несвързани. Опита се да се обърне и да ѝ се изплъзне, но осакатените крака не му позволяваха да стори. Опита се да ги свие, да ги направи по-неуязвими, но страхотна болка прониза коляното му.

— Само минутка, Пол — промълви тя, отпуши шишето с „Бетадин“ и изля кафявочервеникавата течност върху левия му глезен. Сетне наклони брадвата, жилите на дясната ѝ ръка изпъкнаха и Пол видя проблясването на аметистовия пръстен, който Ани все още носеше на малкия си пръст. Изля „Бетадин“ и върху острието. Миризмата му напомняше за лекарски кабинет — означаваше, че предстои операция.

— Ще те заболи съвсем малко, Пол. Никак не е страшно — тя обърна брадвата и дезинфекцира другата страна на острието, което тук-там беше ръждясало.

„Ани, Ани, моля те недей кълна се в Бога че ще бъда добър моля те дай ми шанс да го докажа АНИ ПОЗВОЛИ МИ ДА БЪДА ПОСЛУШЕН!“

— Ще те заболи съвсем мъничко, после ще забравим за неприятната случка, Пол.

Ани захвърли зад себе си празното шише, лицето ѝ беше абсолютно безизразно. Хвана с дясната си ръка брадвата близо до острието, сграбчи здраво дръжката с лявата и се разкрачи като дървар.

„АНИ, МОЛЯ ТЕ, НЕ МЕ ОСАКАТЯВАЙ!“

Спокойният ѝ поглед беше зареян в пространството.

— Не се бой — отвърна тя. — Аз съм дипломирана медицинска сестра.

Със свистене брадвата се връза в левия крак на Пол Шелдън, точно над глезена. Болката проряза тялото му като гигантска мълния. Тъмночервена кръв опръска лицето на Ани като бойна украса на индианец. Кръвта изпръска и стената. Пол чу стърженето на острието в костта, когато тя измъкна брадвата. Чаршафът бързо почервеняваше. Той погледна надолу и с изумление забеляза, че пръстите му се гърчат.

Сетне Ани отново вдигна окървавената брадва, фибите ѝ бяха изпопадали и косата ѝ закриваше безизразното ѝ лице.

Забравил болката, Пол се опита да се отдръпне, но изведнъж установи, че се движи само горната част на крака му. Отчаяните му опити разширяваха разреза. Осъзна, че долната част на крайника му се държи единствено на прасеца. Брадвата отново се стовари в дълбокия разрез и се заби в дюшека. Пружините изстенаха.

Ани я измъкна и я захвърли встрани. За миг разсеяно огледа отрязания крак, драсна клечка кибрит и отвори газовата горелка. Кръвта се лееше от мястото, където преди малко беше кракът му. Тя поднесе запалената клечка към дюзата — появи се ярък пламък. Ани го нагласи така, че от горелката излизаше равномерен синкав огън.

— Не мога да шия — промърмори тя. — Нямам време. Турникетът е безполезен. Трябва да...

(изплакна)

— ... да го обгоря.

Наведе се, а Пол изкрещя, когато пламъците обхванаха отрязания и кървящ остатък от крака му. Към тавана се издигна миризлив дим, който му напомни за медения му месец, когато бе видял да пекат прасе в ров, покрит с листа.

Болката беше ужасяваща и той изпищя.

— Готово — заяви Ани и завъртя дюзата. Долният чаршаф се подпали и обгърна остатъка от крака му, който бе обгорен като кожата на печеното прасе, което бе видял да изваждат от рова. Жена му бе извърнала очи, но Пол с огромен интерес наблюдаваше как с лекота смъкнаха хрускавата кожа на прасето, както човек съблича пуловера си след футболен мач.

— Готово — повтори тя.

Горелката угасна. Отрязаният му крак лежеше близо до Пол. Ани се наведе и изля над него вода от добре познатата жълта кофа.

Той крещеше, крещеше, крещеше. Болката. Богинята! Болката! О, Африка!

Ани стоеше неподвижно и разсеяно се взираше в окървавения чаршаф — приличаше на човек, който току-що е чул по радиото за земетресение в далечен Пакистан или в Турция, при което са загинали десетки хиляди души.

— Ще се оправиш, Пол — промълви тя, но внезапно в гласа ѝ прозвуча страх. Очите ѝ се застрелкаха уплашено както по време на пожара, избухнал при изгарянето на книгата му. Внезапно с облекчение се втренчиха в една точка и тя заяви:

— Ще изхвърля боклука.

Вдигна отрязания крак — пръстите му продължаваха спазмодично да се гърчат — и го понесе през стаята. Когато стигна до вратата, пръстите вече бяха неподвижни. Пол забеляза белега на стъпалото и си спомни, че като малък се бе порязал от счупена бутилка. Помнеше, че се бе разплакал, а баща му го смъмри и му каза, че раната е съвсем малка и да спре да пици, сякаш някой е отрязал крака му.

Ани се обърна и погледна към Пол, който изкрещя и се загърчи в напоеното с кръв легло. Лицето му придоби мъртвешки цвят.

— Сега си сакат и запомни, че вината не е моя. Ти ме предизвика — възкликна тя.

След това излезе.

Пол припадна.

---

[1] Гремлин — гном, дяволче, което носи нещастие. — Б.пр. ↑

Отново се намираше сред черния облак. Гмурна се в него, без да се интересува дали отново изпада в безсъзнание, или умира. Искаше му се да е мъртъв, за да не изпитва болка. Никакви спомени, никаква болка никакъв ужас, никаква Ани Уилкс...

Гмурна се в облака, отпусна се в прегръдката сякаш отдалеч доту собствените си писъци и усети миризмата на обгорената си плът.

Миг, преди да изпадне в безсъзнание, Пол си помисли: „Богиньо! Ще те убия! Ще те убия!“

Сетне светът изчезна.

III ПОЛ

„Няма смисъл. От половин час се опитвам да заспя, но не мога. Работата ми действа като упойка — единствено тя ми доставя удоволствие. Днес следобед прочетох написаното... не е лошо. Струва ми се достатъчно ясно. Зная, че е така, защото мислено запълвам подробностите, които читателят не знае. Сигурно ще ви се сторя суетен... Но всъщност ми прилича на някаква магия... Разберете, че не мога да живея в настоящето — бих полудял, ако ми се наложи да живея в настоящето.“

Джон Фоулз
„Колекционерът“

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— О, благословени Боже — изстена Ян и неволно направи крачка напред. Джофри го спря, като го хвана за ръката. Монотонното биене на барабаните отекваше в главата му като спомен от кошмарен сън. Наоколо жужаха пчели, но нито една не кацаше наблизно; те прелитаха покрай двамата приятели и като привлечени с магни се рояха на...

Пол вдигна машината и я разтърси — метално парченце изпадна върху дъската, която му служеше вместо бюро. Погледна го и не можа да повярва на очите си — беше чукчето с буквата „т“.

„Ще се оплача в дирекцията и ще поискам нова машина — помисли си той. — Зная, че Ани има пари. Може би ги е скътала в буркани от компот и ги е заровила под обора или ги е натъпкала в цепнатините на стените в планинското си убежище... но съм сигурен, че е доста състоятелна. Боже мой, как можа да изпадне втората най-често срещана буква в английския език...“

Разбира се, че няма да помоли Ани за нова машина. Едно време имаше човек, който поне би си направил устата, човек, който изпитваше много по-голяма болка, човек, който нямаше никаква опора нито дори тази тъпа книга. Ранен или не, онзи човек бе имал смелостта да се опълчи срещу Ани Уилкс.

Но онзи човек имаше две предимства пред сегашния Пол Шелдън: притежаваше два крака и два палеца на ръцете.

Пол се замисли за миг, препрочете последния ред като мислено попълваше липсващите букви, сетне продължи да пише.

По-добре да не я моли за нищо.

По-добре да не я предизвиква.

Навън жужаха пчели.

Беше първият ден на лятото.

— ... полянката.

— Остави ме на мира — озъби се Ян и замагна с юмрук към Джофри. Опулените му очи блестяха лудешки, лицето му беше зачервено. Той сякаш не съзнаваше кой му пречи да отиде при любимата си съпруга. Джофри беше абсолютно сигурен, че гледката, разкрила се пред очите им, когато Езекия отдръпна клоните, заплашваше да подлуди приятеля му. Ян все още се държеше, но беше на косъм от безумието. Ако се случеше най-лошото, Джофри трябваше да отведе със себе си Мизъри.

— Ян...

— Пусни ме ти казвам! — Ян яростно се отдръпна назад и Езекия уплашено изстена:

— Не, господарю! Ако ядосаме пчелите, те ще ужилят госпожата.

Ян сякаш не го чу. Втренчи в приятеля си безумен поглед, замагна и го удари в лицето, В главата на Джофри закръжиха тъмни звезди.

Въпреки това успя да забележи, че Езекия се отви да замагне със смъртоносната „гоша“ — напълнена с пясък торба, която бурките използват вместо оръжие. Той изсъска:

— Недей. Остави на мен.

Езекия колебливо отпусна „гоша“-та и тя увисна на кожената каишка като забавено махало.

В този момент нов удар разтърси главата му и разби устните му — Джофри усети, че устата му се напълни с кръв. Той сграбчи избелялата и разкъсана риза на Ян и излиялата тъкан се разкъса: само миг и полуделият Ян щеше да бъде свободен. Джофри с учудване разбра, че това бе същата риза, която Ян бе носил на празненството, уреждано от барона и баронесата преди три дни... Никой не бе имал възможност да се преоблече. Бяха изминали само три дни, но ризата изглеждаше така, сякаш е била носена три години. Самият Джофри чувстваше, че са изминали поне триста от нощта на празненството.

„Само преди три ноци“ — объркано си помисли той, след което Ян обсипа с удари лицето му.

— По дяволите, пусни ме! — извика Ян и замахна с окървавения си юмрук към приятеля си, за когото би се хвърлил в огъня, ако беше на себе си.

— Нима искаш, да покажеш колко я обичаш, като я убиеш? — тихо прошепна Джофри. — В такъв случай не се колебай, стари приятелю, удари ме с все сила.

Ян се поколеба и отпусна юмрук. Проблясък на разум се появи в ужасените му, лудешки очи.

— Трябва да отида при нея — промърмори той, като че беше в транс. — Искрено съжалявам че те ударих, драго старче, сигурен съм, че ме разбираш... но трябва... Нали я видя...

Ян отново погледна към храстите, сякаш да се увери колко страшна бе гледката, разкрила се пред очите им. За миг изглеждаше, че ще се втурне към полянката, където Мизъри беше привързана с вдигнати ръце към някакъв стълб. Всъщност не беше стълб, а евкалипт — единственото дърво на полянката. Мизъри беше прикрепена към най-долния клон на дървото с някакъв блестящ предмет, който бурките явно бяха харесали, преди да хвърлят барон Хайдциг в устата на идола, където го очакваше мъчителна смърт: върху китките ѝ проблясваха стоманените белезници на барона.

Този път Езекия успя да възпре Ян, но храстите изшумоляха отново и Джофри погледна към полянката. За миг дъхът му спря — чувстваше се като човек, който трябва да се изкачи по някакъв хълм, натоварен с готови да избухнат експлозиви. „Едно ужилване — помисли си той — само едно ужилване и с нея е свършено.“

— Недейте, господарю — уплашено, но търпеливо говореше Езекия. — Прав е другият господар... ако отидете там, пчелите ще се събудят. Тогава няма значение дали госпожата ще бъде ужилена от една, или от хиляда пчели. Ако **те** се събудят, всички ще загинем, но най-страшна смърт чака господарката.

Лека-полека Ян се успокои, сякаш се вслуша в думите на чернокожия и на приятеля си. Колебливо погледна към полянката, като че се страхуваше от картината, разкрила се пред очите му.

— Какво ще правим? Как ще спасим бедничката ми съпруга?

Джофри беше толкова объркан, че за малко щеше да каже: „Не зная.“ Отново си помисли, че ролята на съпруг на Мизъри, която Джофри също обичаше (макар и тайно), позволяваше на Ян да проявява странен егоизъм и почти женска слабост, които Джофри не можеше да си позволи: за хората той си оставаше единствено добрият приятел на Мизъри.

„Да, само неин приятел“ — иронично си помисли той, сетне отново погледна към полянката и към своята приятелка.

Мизъри беше съвършено гола, но дори най-набожната селска клюкарка не би я упрекнула в неприлично поведение. Въображаемата стара пуританка по-скоро би изпищяла и би избягала при вида на Мизъри, но не поради липсата на благоприличие, а от уплаха и от отвращение. Мизъри не носеше дрехи, но не беше гола.

От глава до пети беше покрита с пчели — сякаш беше облечена със странно монашеско расо, което се движеше и надигаше върху гърдите и бедрата ѝ, въпреки че не духаше вятър. Лицето ѝ също изглеждаше забулено като на мохамеданка — виждаха се само сините ѝ очи, които надничаха през маската от пчели. Насекомите пълзяха навсякъде и скриваха носа, брадичката ѝ, устата и челото ѝ. Гигантски кафяви пчели, известни като най-отровни и раздразнителни, се спускаха по белезниците и се присъединяваха към живите ръкавици върху ръцете на Мизъри.

Докато Джофри наблюдаваше полянката, от всички посоки продължаваха да долитат пчели, въпреки че беше побъркан от скръб, той забеляза че повечето идваха от запад, където се намираще тъмното каменно лице на богинята.

Барабаните продължаваха да бият монотонно ритъмът им действаше приспивно както жуженето на пчелите. Но Джофри знаеше, че не трябва да заспива, защото бе видял какво се беше случило с баронесата. Благодареше на Бога, че Ян не беше при него тогава. Спомни си как монотонното жужене изведнъж се бе превърнало в яростно свистене подобно на звук, издаван от трион, което бе заглушило и погълнало предсмъртните писъци на баронесата. Наистина, последната беше суетна и глупава жена, при това много опасна — за малко не ги беше убила, когато освободи избягалия разбойник — но независимо от всичко, нито едно човешко същество не заслужаваше такава смърт.

Мислено Джофри повтори въпроса на Ян: „Какво ще правим? Как ще спасим бедната Мизъри?“

Езекия каза:

— Сега не можем да направим нищо, господарю, но *тя* не е в опасност. Пчелите ще спят, докато барабаните бият. Господарката също ще спи.

Сега пчелите покриваха *тялото* на Мизъри като дебело одеяло; *отворените* ѝ, но безжизнени очи сякаш потъваха сред пълзящите жужащи пчели.

— Ами ако спрат? — запита Джофри със слаб, измъчен глас — в *този* миг барабаните престанаха да бият.

За момент

Пол изгледа смаяно последния ред, който бе написал, сетне обърна машината — беше продължил да я вдига вместо гири, когато Ани не беше в стаята, въпреки нямаше смисъл — и я разклати. От нея изпадна още едно метално парченце.

Отвън се чуваше бръмченето на светлосинята косачка на Ани — тя косеше ливадата пред къщата, за да не дава повод за клюки на гадните Родимънови.

Пол постави машината обратно върху дъската и разгледа изпадналото чукче на ярката слънчева светлина, която струеше от прозореца. Наистина не можеше да повярва на очите си — старата паянта бе изплюла най-често употребяваната буква в английския език — буквата „e“.

Пол погледна към календара, където бе изрисувана ливада с цветя. Там пишеше „май“, но той си водеше собствен календар върху парче хартия, според който днес бе двацет и първи юни.

„Как летят ленивите, лудешки дни на лятото“ — с горчивина си припомни той припева на известна в миналото песен и запрати чукчето към кошчето за боклук.

„Какво да правя?“ — помисли си той и моментално си отговори — ще пише на ръка.

Но не сега. Въпреки че преди няколко секунди беше потънал в измисления свят и изгаряше от нетърпение да натика Ян, Джофри и веселяка Езекия в клопката на бурките, за да бъдат отведени в пещерата зад идола, където се развиваше финалната сцена на книгата, внезапно почувства умора. Пролуката в хартията се бе затворила.

По-добре да започне от утре.

„По дяволите, как ще пишеш на ръка? Оплачи се в Дирекцията!“

Не смееше — Ани отново бе станала много особена.

Пол се вслуша в монотонното ръмжене на сенокосачката. Напоследък, когато я забележеше да изпада в подобно настроение, в съзнанието му винаги възкръсваше удара с брадвата и безумното лице на Ани изпръскано с неговата кръв. Спомняше си отчетливо всяка

нейна дума, чуваше търкането на брадвата в костта, кръвта върху стената. Напразно се опитваше да ги забрави.

Сюжетът на „Бързи коли“ беше изграден върху почти фатална катастрофа, която претърпява Тони Бонасаро, докато се опитва да избяга от полицията (така се стигаше до епилога, когато партньорът на покойния лейтенант Грей подлага Тони на кръстосан разпит в болничната стая). Ето защо Пол бе разговарял с много хора претърпели автомобилна злополука — всички споделяха едно и също, въпреки че се изразяваха различно; „Зная, че се качих в колата и дойдох на себе си едва в болницата. Не помня нищо друго.“

Ах, защо не се случи същото и с него?

„Защото писателите помнят дори най-малките подробности, Пол, особено ако са усетили болка. Съблечете някой писател чисто гол, посочете белезите му и той ще ви разкаже историята на всеки един от тях, дори на най-малкия, която може да послужи за основа на роман. Всеки писател трябва да е талантлив, но истинската дарба се състои в уменията да запомниш историята на всеки белег.“

Кой го беше казал? Уилям Фокнър? Синди Лоупър?^[1]

Името на певицата го наведе на нова асоциация, болезнена и мъчителна в сегашното му състояние: спомни си как Синди Лоупър изпълняваше с характерния си хълцащ глас песента „Момичетата просто искат да се забавляват“, сякаш отново чу думите: „О, татенце, все още си номер едно в живота ми! Но когато работният ден свърши, момичетата просто искат а се забавляват.“ Внезапно му се прииска да послуша рокендрол дори повече, отколкото да изпуши една цигара. Можеше и да не е Синди Лоупър, в момента би се наслаждавал на изпълнение на самия Исус Христос.

Падането на брадвата. Свистенето на брадвата.

„Не мисли за това!“

Глупаво бе непрекъснато да си го повтаря, след като споменът беше натрапчив като заседнала в гърлото му кост. Или ще се остави да го тормози, или ще се опита да я изплюе, както подобава на истински мъж. Хрумна му за онзи побъркан учен от филма: „Люпилото“, който непрекъснато подканяше пациентите си в Института по психоплазма (названието му се бе сторило особено забавно) да започнат всичко отначало. Отличен съвет, особено в неговия случай.

„Вече опитах. Стига ми толкова!“

„Глупости! Ако се бе примирил, цял живот щеше да продаваш прахосмукачки като баща си.“

„Добре, ще започна отначало, ще започна с Мизъри.“

„Да.“

„Не.“

„По дяволите!“

Пол се облегна назад, закри очите си с ръка и несъзнателно започна отначало.

---

[1] Известна американска попзвезда, прочута с екстравагантността си. — Б.пр. ↑

Не беше умрял и не бе заспал, но след ампутацията болката в крака му намаля. Пол усети, че умът му витае безцелно, сякаш се бе отделил от тялото му.

О, по дяволите! Цялата тази история е безсмислена. Ани бе отрязала крака му и оттогава дните му бяха изпълнени с болка и със скука, от които се спасяваше чрез работата си върху глупавата и мелодра-матична книга.

„Грещиш, Пол — това е сюжетът ти, нишката, която минава пред цялото ти произведение и го прави толкова реално. Не я ли виждаш?“

Точно така — Мизъри бе нишката в основата на романа, който му се струваше толкова глупав.

Като съществително нарицателно думата бе синоним на болка, продължителна и безсмислена; като съществително собствено означаваше главната героиня и сюжета на романа, който скоро щеше да бъде завършен. Последните четири-пет месеца от живота му денонощно бяха изпълнени с болка и с истинската Мизъри.

„Не, Пол, не опростявай нещата. Дължиш живота си на нея, защото тя ти подсказа да изиграеш ролята на Шехерезада.“

Пол напразно се опита да се отърси от натрапчивата мисъл и прокле упоритата си памет. „Скапаните писатели просто искат да се забавляват“ — прошепна той. Внезапно му хрумна нещо свършено ново: „Пропусна да отбележиш, че сам се увлече от приказката си.“

Пол примигна, наведе глава и се загледа навън — никога не бе предполагал, че ще доживее до лятото. Сянката на Ани се появи, сетне отново изчезна.

Нима е вярно, че е разказвал приказката на самия себе си? В такъв случай идиотщината беше пълна — бе оцелял, защото искаше да довърши тъпия роман, който Ани го бе принудила да напише. Трябваше да умре, но не можеше, преди да разбере как ще свърши всичко.

„Напълно си откачил!“

„Сигурен ли си?“

Вече не беше сигурен в нищо.

С едно изключение: животът му зависеше от Мизъри.

„Облакът — помисли си той. — Започни с облака.“

Този път облакът беше по-тъмен и по-непроницаем. Сега Пол не витаеше, а се плъзгаше надолу. Понякога разумът му се връщаше, понякога беше обгърнат от болка, понякога смътно чуваше гласа на Ани, който звучеше както по времето, когато ръкописът в скарата заплашваше да предизвика пожар.

— Трябва да изпиеш това, Пол.

Не се плъзгаше, а чезнеше. Спомни си за телефонното обаждане в три през нощта, когато учеше в колежа: полузаспалият му съученик чукаше на вратата и викаше, че го търси майка му. Тя каза: „Прибери се, колкото е възможно по-бързо, Поли. Баща ти получи инсулт и вече чезне.“ Пол беше послушал съвета и и въпреки че бе пришпорвал безмилостно стария си Форд, не успя да завари баща си жив.

Навярно самият той е бил на прага на смъртта в нощта след ампутацията, съдейки по липсата на болка и по прикритата паника в гласа на Ани.

Беше прекарал цялата следваща седмица в състояние подобно на кома, дишането му почти бе спряло благодарение на страничните ефекти на препаратата, с който го тъпчеше Ани, отново бе на системи. Свести се, защото му се стори, че дочува ударите на барабани и жуженето на пчели.

Барабаните на бурките.

Пчелите на бурките.

Сякаш в действителност виждаше страната и племето, които не съществуваха извън въображението му.

Сънуваше богинята, черното ѝ лице се извисяваще над зеленината на джунглата, беше замислено и набраздено от времето. Над всичко това му се натрапваше друг образ, който ставаше все по-ясен (сякаш бяха поставили гигантски диапозитив пред облака, в който лежеше). Виждаше полянката, сред която стърчеше стар евкалипт. На най-долния му клон бяха закачени старомодни стоманени белезници, гъмжащи от пчели. Белезниците бяха празни, защото Мизъри беше... избягала. Нали така продължаваше романът?

Пол не беше сигурен. Може би празните белезници не означаваха, че Мизъри е избягала. Може би е била отведена при идола, при Пчелата царица на бурките.

„За кого разказваш всичко това, Пол? За Ани ли?“

Не, разбира се. Не се взираше през процепа в хартията, за да види Ани или за да ѝ угоди, а за да избяга от нея.

Отново усещаше болка, но този път бе придружена от сърбеж. Облакът започна да се разкъсва, погледът му се проясни и той отново видя спалнята, което не му достави удоволствие, и Ани, което бе още по-неприятно. Но независимо от всичко беше решил да живее. Подтикваше го онази част от разума му, която подобно на Ани, беше пристрастена към сериалите. Беше решил да живее, за да разбере какъв ще бъде краят.

Навярно Мизъри бе успяла да избяга с помощта на Ян и на Джофри? Или беше попаднала в ръцете на богинята? Колкото и да е странно, трябваше да отговори на тъпите си въпроси.

Отначало Ани не му разрешаваше да работи. Страхът в очите ѝ му подсказваше, че е бил и все още е косъм от смъртта. Тя полагаше огромни грижи за него и сменяше превръзките върху ампутирания му крак на всеки осем часа (беше му съобщила с вид на неоправдан човек, че отначало ги е сменяла на всеки четири). Миеше тялото му с гъба и го разтриваше със спирт, като че да изкупи онова, което бе сторила. Твърдеше, че работата ще влоши състоянието му: „Послушай ме, Пол, не настоявам напразно. Ти поне знаеш какво ще се случи, а аз умирам от любопитство.“

Оказа се, че е прочела всичките триста страници, написани преди ампутацията, докато Пол е бил на косъм от смъртта, дори бе попълнила липсващите букви с красивия си почерк. В сравнение с нейните букви, тези на Пол приличаха на прегърбени старци.

Навярно го бе сторила като израз на голямата си загриженост: „Не говори, че съм постъпила жестоко с тебе, Пол — виж как хубаво съм попълнила липсващите букви.“ Може би го смяташе за изкупителен акт или за псевдорелигиозен обряд: ще сменя често превръзките му, ще го мие, ще попълва буквите и Пол ще остане жив.

Отначало не му разрешаваше да работи, но сега си бе наумила, че *трябва* да научи всичко, колкото е възможно по-бързо. Пол добре я

познаваше — тя съвсем не се шегуваше, когато каза, че умира от любопитство.

„Всъщност искаш да кажеш, че не си умрял, за да разбереш какво ще се случи по-нататък?“

„Точно така, въпреки че звучи безумно, абсурдно и дори срамно.“
Ани бе завладяна от думата „трябва“.

За Пол „трябва“ беше символ на творческо вдъхновение, което получаваше винаги, когато пишеше Мизъри и много по-рядко при създаването на „сериозните“ си произведения. Никога не знаеше кога ще го получи, но винаги го усещаше, сякаш виждаше завъртването на стрелката на гайгеров брояч. Дори когато седеше пред пишещата машина след препиване, пиеше черно кафе и си повтаряше, че трябва да се откаже от шибаните цигари, Пол усещаше внезапно обзелото го вдъхновение, въпреки че от публикуването на книгата го делиха светлинни години. Това усещане винаги го караше да се срамува, сякаш манипулираше читателите, но същевременно изпитваше отмъстителна радост, защото бе работил непосилно. Господи, понякога минаваха цели дни, през които процепът в хартията беше безкрайно тесен, а случайно дочутите разговори му изглеждаха скучни. Продължаваше да пише поради липса на нещо по-добро. Според Конфуций, човек трябва да изрине цял тон тор, за да засади една леха царевица. И ето, че един хубав ден процепът се разширяваше и Пол разбираше, че е получил вдъхновение.

„Трябва“ означаваше много неща.

Например: „Няма да си легна още петнайсетина минути, скъпа, защото *трябва* да довърша тази глава“ — въпреки че човекът, който говори, през целия ден си е мислил как ще се чука с жена си и знае, че когато се качи в спалнята, тя най-вероятно ще е заспала.

Или: „Дали да приготвя нещо за вечеря — мъжът ми ще побеснее, ако пак му поднесе полуфабрикати — но *трябва* да узная как ще свърши всичко.“

„Трябва да разбере дали тя ще остане жива.“

„Трябва да разбере дали тя ще открие, че най-добрата ѝ приятелка се чука с мъжа ѝ...“

Трябва — дума отвратителна като самозадоволяване в долнопробен бар и прекрасна като чукане с най-добрата проститутка

на света. Да, навярно бе груба и неприятна, но всъщност означаваше едно — не спирай, докато свършиш.

„Разказвал си приказка на самия себе си.“

Отначало болката беше прекалено голяма, за да го разбере, но навярно го е усещал подсъзнателно.

„Не ти. Усещали са го човечетата в подземните цехове.“

Сигурно е така.

Звукът на косачката се чуваше по-ясно. За миг Ани се появи пред очите му. Забеляза го и вдигна ръка за поздрав. Пол също махна с ръка — с тази, на която все още не липсваха пръсти. Ани отново изчезна. Прекрасно!

Най-сетне бе успял да я убеди, че работата няма да му навреди. Непрекъснато го преследваха картините, които му бяха помогнали да се изтръгне от облака. Да, „преследваха“ беше точната дума, защото, докато не попаднеха в романа, те бяха призрачни сенки.

Ани му бе разрешила да я яде, защото изгаряше от нетърпение да разбере какво ще се случи.

Отначало Пол пишеше по петнайсет минути, най-много половин час, ако не можеше да остави започнатата си работа, но дори тогава почти агонизираше. Болката в отрязания крак бе непоносима, особено когато го раздвижеше. Но това не бе най-лошото — най-лошото започваше след един-два часа, когато Пол полудяваше от сърбеж, който му напомняше ужилването на стотици сънливи пчели.

Оказа се, че не Ани, а той е бил прав. Пол не се възстанови напълно — пък и едва ли би могъл в подобна ситуация, но здравословното му състояние се подобри и силите му отчасти се възвърнаха. Пол усещаше страхотна апатия, но се примиряваше, защото все още беше жив.

Седнал пред паянтовата машина, Пол си помисли, че през изтеклите месеци изцяло се бе посветил и писането и кимна. Навярно беше играл ролята на Шехерезада заради самия себе си. Не му бе необходим психиатър, за да разбере, че писането бе за него един вид самозадоволяване — удряше клавишите на машината вместо собствената си плът.

Ненапразно изпитваше чувството, че е изнасилен защото, щом отново започна да пише, Ани не го прекъсваше по време на работа, но в края на деня взимаше страниците под предлог, че ще попълва липсващите букви. Истината бе друга — Пол усещаше, както всеки мъж усеща кое гадже ще се чука с него и кое не — че книгата е нещо като допинг за Ани.

Беше се върнала към сериалите от детството си, само че сега ходеше на кино всеки ден. Любимият ѝ писател Пол бе заел мястото на брат ѝ.

Постепенно болката намаля и Пол възвърна част от силите си, което му позволи да прекарва по-дълго време пред машината... но все пак се оказа, че не работи достатъчно бързо, за да задоволи любопитството на Ани.

„Трябва“ беше тяхното спасение, защото, ако не беше романът, Ани положително щеше да го убие и да го последва в гроба. Но същият този роман бе станал причина Пол да загуби пръста си. Случката беше ужасяваща, но по своему забавна.

„Хапни малко ирония, Пол. Полезна е за здравето ти. Помисли си, че можеше да бъде много по-лошо. Например Ани можеше да отреже пениса ти.“

— А той ми е само един — продума Пол и истерично се разсмя. Омразната пишеща машина продължаваше да му се хили с щърбавата си уста. Пол се смя, докато го заболяха стомахът и отрязаният крак, докато го заболя мозъкът. Накрая се разплака — Риданията му пробудиха болката на мястото на липсващия палец и това го накара да спре. Разсеяно си помисли, че започва да полудява. Но всъщност едва ли имаше значение.

Един ден, може би седмица, преди да отреже пръста му; Ани се появи с две огромни порции сладолед, шоколадов сироп и флакон с разбита сметана.

— Хайде да хапнем сладолед, Пол — весело изрече тя. Тонът ѝ, както и неспокойният ѝ поглед не му се понравиха, накараха го да бъде нащрек. Представи си, че е изглеждала точно така, когато е поставяла куп пране или мъртва котка върху стълбите.

— Благодаря ти, Ани — каза Пол, докато наблюдаваше как тя поля сладоледа със сироп и изстиска голямо количество сметана от флакона с умението на човек, пристрастен към сладкишите.

— Няма защо. Заслужил си го — работиш много усърдно.

Ани му подаде сладоледа. След третата лъжица му прилоша от сладкото, но Пол продължи да яде — така беше по-разумно. Едно от основните правила за оцеляване тук, на западния склон, бе: „Когато Ани кани, Пол трябва да се храни.“

Настъпи моментно мълчание, сетне Ани остави лъжицата и каза закачливо:

— Разкажи ми останалото.

— Моля?

— Разкажи ми края на романа. Не мога да чакам.

Предчувстваше ли, че ще стане така? Да. Ако бяха донесли на Ани всички ролони с любимия ѝ сериал, тя положително, нямаше да гледа по един седмично.

Пол погледна топящата се купчина сладолед в чинията ѝ и си спомни как из цялата гостна бяха разхвърляни съдове със засъхнала по тях захар.

Не, Ани положително не бе от хората, които обичат да чакат. Положително щеше да изгледа двайсетте епизода за една нощ, въпреки че на другата сутрин щеше да има страхотно главоболие.

Защото тя обичаше сладкишите.

— Не мога — отвърна Пол.

Лицето ѝ отново помръкна, но му се стори, че същевременно тя изпита известно облекчение.

— Така ли? Защо?

Пол тъкмо се канеше да каже: „Защото утре няма да ме уважаваш“, но навреме успя да стисне зъби и отвърна:

— Защото съм лош разказвач.

Ани изгреба наведнъж остатъка от сладоледа си и Пол си помисли, че ако бе на нейно място, гърлото му щеше да замръзне. Сетне остави чинията си и сърдито го изгледа, сякаш бе човек, осмелил се да критикува великия Пол Шелдън.

— Тогава как пишеш бестселъри, които се четат от милиони хора?

— Не казах, че съм лош писател, дори ми се струва, че съм добър, просто не умея да разказвам.

— Чудиш се как да измислиш някакво оправдание — лицето на Ани се помрачи. Стиснатите ѝ юмруци почиваха върху дебелата ѝ пола — ураганът Ани отново връхлиташе. Всичко се повтаряше, но все пак нещо се беше променило. Както винаги, Пол се страхуваше от нея, но животът му вече не му се струваше толкова безценен. Боеше се единствено от мъченията, на които можеше да го подложи.

— Не се оправдавам — отвърна той. — Двете понятия са коренно различни, Ани. Обикновено добрите разказвачи не могат да пишат и обратно: нима не си наблюдавала как известен писател се измъчва по време на интервюто си по телевизията?

— Е, представи си, че не искам да чакам — намусено произнесе тя. — Поднесох ти такъв вкусен сладолед, в отплата можеше да ми кажеш нещичко — например дали баронът убива Калторп? — очите ѝ блестяха. — Умирам да узная. И какво е направил с тялото? Мисля, че го е нарязал на парчета и го е скрил в куфара на жена си.

Пол поклати отрицателно глава. Погледът ѝ стана още по-заплашителен, но тя произнесе кротко:

— Знаеш, че ще ме разгневиш, нали?

— Да.

— Мога да те принудя — но Ани сякаш усещаше, че заканите ѝ са напразни — можеше да го принуди да ѝ каже някои подробности, но не да разкаже съдържанието на книгата.

— Ани, спомняш ли си какво казва детето, когато майката го намира да си играе с миещата течност под умивалника?: „Мамичко, колко си лоша!“ И ти се оплакваш като него: „Пол, колко си лош!“

— Не отговарям за постъпките си, ако продължаваш да ме нервираш — каза тя, но Пол усети, че кризата ѝ е почти преминала. Колкото и да е странно, Ани държеше на дисциплината и на доброто поведение.

— Е, ще рискувам — продължи Пол, — защото приличам на тази майка — не ти отказвам от злоба или напук, отказвам ти, защото искам да харесаш книгата — ако ти я разкажа, вече няма да ти е интересна. „Освен това, какво ще се случи с мене?“ — помисли си той.

— Поне ми кажи дали онзи негър Езекия наистина знае къде се намира бащата на Мизъри. Кажи ми само това.

— Искаш ли да прочетеш целия роман, или ще ме накараш да попълвам въпросник?

— Я не ми се подигравай!

— Тогава престани да се преструваш, че не разбираш какво искам да ти кажа — изкрещя в отговор Пол.

Ани изненадано подскочи и се отдръпна, лицето ѝ постепенно се проясни, въпреки че в очите ѝ проблясваше лукаво пламъче.

— Искаш да заколиш гъската, която снася златни яйца. Но когато селянинът от приказката го направил, в ръцете му останали само мъртвата гъска безполезните ѝ вътрешности.

— Добре, Пол. Сигурно си прав. Ще изядеш ли сладоледа си?

— Не мога повече — отвърна той.

— Разбирам, че те разтревожих. Извинявай. Предполагам, че си прав — не трябваше да те моля — каза напълно спокойно Ани.

Пол очакваше нов изблик на ярост или на дълбока депресия, но този път се бе излъгал. Върнали се бяха към ежедневието си: Пол пишеше, а в края на деня тя прочиташе всичко. Беше изминало доста време между скандала и деня, когато тя му отрязва пръста, но едва сега Пол свърза двата случая.

„Оплаках се от машината“ — помисли си той, погледна я и се вслуша в бръмченето на косачката. Стори му се, че го чува някъде отдалеч, защото задряма — напоследък често заспиваше, също като дъртак в старчески дом. — „Оплаках се само веднъж, но и това беше достатъчно. Всичко се случи... кога?... седмица, след като ми поднесе

сладоледа. Дори не поисках да ми купи нова машина — просто казах, че шумът ѝ ме подлудява и веднага след това — хоп-ла — левият палец на Пол изчезна. Само че пишещата машина беше само поводът. Всъщност Ани отрязва пръста ми, защото отказах да ѝ се подчиня и тя беше принудена да приеме отказа ми. Постъпката ѝ беше продиктувана от ярост... защото бе осъзнала, че не държи всички карти, че дори пасивно имам някакво надмощие над нея. Все пак се оказах доста сносна Шехерезада.“

Случилото се беше лудост, беше смешно, но много реално. Мнозина навярно биха се изсмели, но те не проумяваха огромното влияние на изкуството дори в изродения му вид, който представляваха популярните романи. Милиони домакини планираха работата си така, че да не пропуснат сладникавите сериали по телевизията, или ги записваха на видеоманетофон, за да ги гледат вечерта. Когато Конан Дойл сложил край на живота на Шерлок Холмс, жителите цяла викторианска Англия единодушно поискали той да бъде възкресен. Точно както Ани — тя не скърбеше, а бе дълбоко обидена. Дойл бил порицан от собствената си майка, когато ѝ съобщил, че възнамерява да убие Холмс и побързала да му пише: „Да убиеш симпатичния мистър Холмс? Глупости! Само да си посмял!“

Пол си спомни за приятеля си Гари Рудман, който работеше в градската библиотека в Боулдър. Веднъж, когато се отби в квартирата му, Пол видя, че щорите са спуснати и на вратата е поставен черен креп. Загрижен за приятеля си, той заблъска по вратата. Отвътре дочу гласа на Гари: „Върви си. Днес съм опечален. Умря мой близък.“ На въпроса на Пол, кой е покойникът, приятелят му уморено отвърна: „Ван дер Валк“ и се отдалечи от вратата. Пол потропа отново, но Гари не се върна. Оказа се, че Ван дер Валк е детектив, измислен и след това убит от писателя Никълъс Фрийлинг.

Пол беше убеден, че приятелят му се преструва и скръбта му е фалшива поза. Възгледите му се промениха едва след като прочете книгата „Светът според Гарп“. Случи се така, че малко преди да си легне, попадна на сцената, където малкият син на Гарп се пробужда върху лоста за скоростите и умира. Дълги часове след това Пол не можа да заспи — кошмарната сцена беше пред очите му. Докато се премяташе неспокойно в леглото, му хрумна абсурдната мисъл, че

скърби за измислен герой. Питаше се дали навремето не се е присмивал напразно на Гари Рудман.

Спомни си още нещо от времето, когато беше дванайсетгодишен: през един горещ летен ден дочете последните страници на „Повелителят на мухите“ от Уилиам Голдинг, тръгна към хладилника за студена лимонада, но внезапно се втурна в банята и повърна.

Хрумнаха му други случаи за подобна мания: всеки месец хората обсаждали балтиморското пристанище в очакване на парахода, който носел продължението на „Малката Дорити“ или на „Оливър Туист“ (кои от тях дори се удавили, но останалите ни най-малко не се обезкуражили); старица на сто и пет години заявила, че ще остане жива, докато мистър Голсуърги завърши „Сага за Форсайтови“. Умряла само час, след като ѝ прочели последните страници; млад алпинист, който лежал в болницата поради тежко премръзване, излязъл от кома, след като приятелите денонощно му чели „Господарят на пръстените“... и още стотици подобни случаи.

Пол си помисли, че навярно всеки автор на бестселъри е бивал увличан от въображаемия свят, който е създал, отличен пример за „комплекса Шехерезада“. После се унесе, шумът от косачката заглъхна. Спомни си, че бе получил две писма, авторките на които предлагаха създаването на специален парк на Мизъри нещо подобно на Дисниленд. Към едно от писмата беше приложен чертеж. Но палмата на първенството (поне до появата на Ани Уилкс) държеше мисис Роман Д. Сандпайпър от Инк Бийч, Флорида.

Мисис Роман Д. Сандпайпър, чието малко име беше Вирджиния, беше превърнала една от стаите си в „Гостната на Мизъри“. В писмото си тя прилагаше цветни снимки на „Чекръка на Мизъри“ и „Писалището на Мизъри“, комплект с недовършено писмо на любимата си героиня. Мисис Сандпайпър пишеше, че мебелите са оригинални и Пол предполагаше, че не лъже — в такъв случай са ѝ стрували стотици хиляди долари. Мисис Роман Д. Сандпайпър го уверяваше, че не използва героинята му, за да изкарва пари, нито пък — Боже опази! — възнамерява да го направи. Молеше го за едно — да прегледа снимките и да ѝ нанесе грешките, които бе сигурна, че е допуснала и да изкаже мнението си за нейната „гостна“. Докато гледаше снимките, Пол изпита странното усещане, че визира във фотографии на собственото си въображение. Разбра, че отсега нататък

снимките на мисис Роман Д. Сандпайпър непрекъснато ще се набиват в знанието му и ще пречат на въображението му със своята конкретност. Да ѝ каже къде греши — що за глупост. Занапред *той* щеше да си задава същия въпрос. Беше отговорил на писмото ѝ, като я поздравяваше и се възхищаваше от делото ѝ, но в кратката му бележка нямаше и следа от подозренията, които се въртяха в главата му: питаше се дали мисис Роман Д. Сандпайпър е с всичкия си. После получи второ писмо, придружено от куп снимки, общо четирийсет на брой. Писмото представляваше изчерпателен (и досаден) справочник за местата, където мисис Роман Д. Сандпайпър бе открила ценните предмети, колко бе платила за тях и за реставрирането им. Непознатата пишеше, че открила човек, който притежавал специална старомодна пушка за катерици и го накарала да изстреля един куршум в стената до прозореца. Въпреки че не гарантираше за автентичността на пушката, мисис Роман Д. Сандпайпър беше сигурна, че калибърът е същият. Снимките показваха отблизо отделни детайли, но ако не бяха надписите на гърба им, спокойно можеха да бъдат от онези фотографии, под които пише: „Отгатни какво е това?“, където благодарение на увеличителната техника изправеният кламер изглеждаше като пилон, а капачката на бирена кутия — като скулптура на Пикасо. Пол не беше отговорил на второто писмо на мисис Роман Д. Сандпайпър, но това съвсем не я обезкуражи — тя продължи да го обсипва с писма и снимки, докато най-сетне явно се обиди и престана да пише. В последното си писмо оттегляше предложението си да я нарича „Вирджиния“.

Чувствата на тази жена все още не се бяха изродили в болезнената фикция на Ани Уилкс, но Пол разбираше, че източникът е един и същ — комплексът „Шехерезада“.

Усети, че се унася, сетне заспа.

Напоследък заспиваше като старец — внезапно и по най-различно време — но никога дълбоко, сякаш бе винаги нащрек. Продължаваше да чува звука на косачката, но сега му се струваше някак си по-силен по-накъсан, по-дълбок, като звука на електрически нож.

Явно не бе избрал подходящ ден да се оплаче от липсващата буква на пишещата машина. Всъщност едва ли съществуваше подходящо време, за да откаже на Ани Уилкс. Наказанието закъсняваше, но никога не се отлагаше.

— Е, щом липсващата буква те притеснява толкова много, ще се наложи да отвлека вниманието ти от нея.

Той чу как Ани рови из кухнята, захвърля различни предмети и проклина. След десет минути се появи със спринцовката, „Бетадин“-а и с електрическия нож. Пол моментално закрепя. Приличаше на опитните кучета на Павлов, които отделяли слюнка при определен сигнал. Когато Ани влезеше в спалнята със спринцовка, дезинфектант и с режещ предмет, Пол започваше да крещи. Тя включи електрическия нож в контакта до инвалидния стол, докато писателят продължаваше да крещи, да се моли и да обещава да се държи послушно. Когато се опита да се изплъзне от спринцовката, Ани го сгълча и го заплаши да извърши операцията без упойка. Въпреки това Пол продължи да хленчи, тогава тя предложи да пререже с ножа гърлото му.

Думите ѝ го накараха да млъкне и да позволи да инжектира. Този път тя поля с червеникавата течност левия му палец, както и острието на ножа. Сетне натисна копчето, ножът се раздвижи, във въздуха разлетяха капчици дезинфектант (Ани не им обърна внимание), а след това червени капки кръв. Когато си наумеше нещо, винаги го правеше и не обръщате внимание нито на писъци, нито на молби, защото бе уверена в правотата си.

Когато вибриращото острие се врязва в плътта му, тя отново го увери в безкрайната си обич.

Същата вечер...

„Не е сън, Пол. Привиждат ти се неща, за които не смееш да мислиш, когато си буден. Събуди се, за Бога, СЪБУДИ СЕ!“

Не му се искаше.

Ани бе отрязала пръста му сутринта, а същата вечер тържествено влезе в спалнята, където Пол седеше замаян от лекарствата и болката и притискаше към гърдите си лявата си ръка. Носеше торта и пееше „Честит рожден ден“. Въпреки че Пол нямаше рожден ден, върху тортата бяха забодени свещички, а точно по средата стърчеше малко по-голяма свещ — собственият му палец с изгризан нокът, който Пол понякога дъвчеше, докато търсеше правилната дума. „Ако обещаеш, че ще бъдеш послушен, ще получиш парче торта, без да те принуждавам да изядеш специалната свещ“ — бе казала Ани. Ето защо той обеща да бъде послушен не само от страх, че ще го накара да изяде специалната свещ, но защото Ани беше страхотна, Ани беше добра да ѝ благодарим за храната включително и затова че не трябва да ядем момичетата просто искат да се забавляват но каквото и да стане не ме карай да изям пръста си Ани беше богинята никога не я лъжи защото тя знае всичко знае дали си добър или лош за Бога не плачи но най-вече не крещи не крещи...

Пол се събуди с потръпване, което разтърси цялото му тяло. Не съзнаваше, че устните му са стиснати здраво, за да не изкрещи, въпреки че Ани бе ампутирала пръста му преди повече от месец. Мисълта, че не трябва да крещи, беше толкова натрапчива, че той дори не забеляза колата, която идваше по алеята Когато я видя, си помисли, че е мираж. Беше полицейска кола на щата Колорадо.

Най-голямото постижение на Пол в дните след ампутацията на пръста му бе способността да определя точната дата, която бе прераснала в мания.

Хрумна му, че започва да полудява като Ани, после уморено си отговори: „И какво от това?“

През дните, последвали ампутацията на крака му (Ани ги наричаше период на оздравяване), работата върху романа напредваше. „Напредваше“ беше дори скромно казано. Пол пишеше прекалено добре в сравнение с предишния Пол Шелдън, който спираше да работи, когато свършваше цигарите или го болеше глава. Ласкаеше се, че постъпва героично, но навярно го правеше единствено, за да избяга от действителността и защото болката беше страхотна. Когато раната започна да зараства, Пол усети непоносим сърбеж в липсващия крак, който беше по-страшен от самата болка. Непрекъснато се събуждаше посред нощ и с десния си крак се опитваше да почеше липсващия си крайник.

Но това не му бе попречило да работи.

След отрязването на палеца му и поднасянето на отвратителната торта кошчето за отпадъци отново започна да се пълни с топки смачкана хартия. Беше загубил крака си и едва не бе умрял, но беше продължил да пише. Вдъхновението му се бе изпарило след ампутацията на палеца му — не трябваше ли да е обратното?

Беше прекарал цяла седмица на легло, защото имаше висока температура и треска, вероятно предизвикана от лошото му здравословно състояние, а не от инфекция. Ани лесно се справи с този проблем — сред запасите ѝ имаше достатъчно антибиотици. Натъпка го с наркотици и Пол започна да се чувства по-добре — доколкото можеше да се чувства добре дри тези ненормални обстоятелства. И все пак нещо не беше наред — сякаш бе загубил таланта си и написаното му се струваше безинтересно. Опита се да обясни неуспеха си с липсващите букви, но преди те не му пречеха, пък и какво

представляваха липсващите букви в сравнение с липсващ крак и за да стане по-весело — с липсващ палец?

Независимо от причината вдъхновението му бе пресъхнало, сякаш невидима ръка стесняваше процепа в хартията, който едно време му се струваше широк като тунела „Линкълн“. Сега се бе превърнал в дупчица, през която човек трябваше да наднича с проточена шия и пак да не забележи нищо интересно, защото зрителното му поле бе крайно ограничено.

Отрязването на пръста му и последвалата треска се бяха отразили зле върху романа. Изразите на героите отново бяха станали цветисти и високопарии. Книгата все още не бе пародия на самия него, но скоро щеше да се превърне в такава и Пол се чувстваше безпомощен да я промени. Освен това романът изобилстваше с грешки, които се размножаваха като плъхове в тъмен ъгъл. В последните трийсет страници баронът се бе превърнал във виконта от „Приключенията на Мизъри“. Наложил се Пол да препрочете написаното и да скъса излишното.

„Няма значение, Пол, проклетата книга е към края си“ — непрекъснато си повтаряше той през последните дни, преди машината да „изплюе“ още две чукчета. Всъщност романът напредваше — писането му беше истинско мъчение, а когато го свършеше щеше да дойде и краят на живота му. Всъщност по-добра перспектива дори радваше Пол, което идваше да покаже депресията, в която бе изпаднал. Но въпреки това работата му вървеше и грешките бяха по-малко. Всъщност истинското затруднение идваше от факта, че Пол беше загубил способността да си измисля — от удоволствие играта „Можеш ли?“ се бе превърнала в мъчителен труд. Пол усещаше, че част от вдъхновението му сякаш е изтекло заедно с кръвта му след отрязването на пръста. Въпреки тормоза, на който го подлагаше Ани, романът бе най-интересният от всички книги за Мизъри. Сюжетът беше мелодраматичен, но добре построен и доста забавен. Пол предполагаше, че книгата ще има огромен успех, ако бъдат публикувани повече екземпляри, освен единствения, поръчан от издателство „Ани Уилкс“. Да, трябва да я довърши, стига проклетата машина да издържи.

„Мислеше се за много яка“ — каза си Пол след серия от задължителни повдигания. Изтънелите му ръце трепереха, раната,

където едно време беше пръстът му, пулсираше от болка, челото му бе покрито с пот. „Въобразяваше си, че си млад юначага, който ще си направи гаргара с онова старо уморено лайно, шерифа. Но не забравяй, че вече изплю едно чукче и виж колко смешно изглеждат останалите букви — клатят се и излизат над линията. Струва ми се, че старото уморено лайно ще спечели този рунд, приятелче... навярно ще те пребие до смърт... и навярно кучката също се досеца. Ето защо отрязва левия ми пръст — може да е побъркана, но съвсем не е глупава.“

Пол уморено се втренчи в машината.

„Давай! Дори да се разпаднеш на съставните си части, ще довърша книгата. Ако Ани ми предложи друга машина, ще ѝ бъда много благодарен, в противен случай ще допиша романа в бележника си. Но не трябва да викам.“

„Няма да викам!“

Аз

няма...

„Няма да викам!“

Пол стоеше до прозореца, беше напълно буден и съзнаваше, че полицейската кола не е химера.

„Викай! По дяволите, викай!!“

Искаше да изкрещи, но внушението бе прекалено силно. Дори не можеше да отвори устата си — опита се, но моментално видя кафеникавите капчици, които хвърчаха от острието на електрическия нож; опита се и чу тракането на брадвата в костта, тихото припламване на газовата горелка.

Опита се да отвори устата си, но не можа.

Опита се да вдигне ръцете си, но не можа.

От плътно стиснатите му устни се изтръгна страхотно стенание, удряше с юмруци от двете страни на машината, но беше безсилен да промени съдбата си. Нищо от случилото се досега не бе толкова страшно — с изключение на мига, когато забеляза, че пръстите на отрязания му крак се движат — в сравнение с неспособността му да се помръдне. Навярно седя така около десет секунди, които му се сториха дълги като години.

Точно пред очите му беше спасителната кола, само трябваше да счупи прозореца и да извика: „Помощ! Спасете ме от Ани! Спасете ме от богинята!“

Същевременно друг вътрешен глас изкрещя: „Обещавам да бъда послушен, Ани. Обещавам да не викам, само не ме режи на части!“

Досега не беше съзнавал колко го е наплашила, колко е сломила духа му. Знаеше, че Ани непрекъснато го измъчва, но не бе усетил как лека-лека изпада под нейната власт.

Знаеше със сигурност само едно — онова, което ставаше с него бе много по-сериозно от парализата на езика му. Истината беше ужасяваща, но проста — Пол умираше бавно. Все пак тази смърт не бе толкова страшна; страшното бе, че той *чезнеше* и постепенно губеше разума си.

„Не викай!“ — изкрещя страхливият глас точно когато полицаят излезе от колата, като нагласяваше шапката си. Беше млад на не повече от двайсет и две години и носеше тъмни огледални очила. Спря да оправи смачканите си униформени панталони, без да съзнава, че само на трийсет метра от него някакъв синеок човек със състарено лице се взира в него от прозореца, стене със затворени устни и ръцете му безпомощно удрят върху дъската, поставена напреки на инвалидния стол.

„Не викай!“

„Викай!“

„... викай и всичко ще свърши...“

„Няма да свърши, докато не пукна. Този младок няма да се справи с богинята.“

„Божичко, Пол, нима вече си мъртъв? Викай, страхливецо! **ВИКАЙ КОЛКОТО ТИ ГЛАС ДЪРЖИ!**“

От устните му се изтръгна дрезгав звук. Пол пое дълбоко въздух и затвори очи. Нямаше представа дали ще успее да извика.

— Африка! — изкрещя той. Треперещите му ръце политнаха като подплашени птици и обгърнаха главата му, сякаш за да задържат мозъка му, който щеше да експлоадира.

— Африка! Африка! Помогнете ми! Помогнете ми! Африка!

Пол рязко отвори очи. Полицаят погледна към къщата. Очите му бяха скрити от тъмните очила, но по наклона на главата му личеше, че е изненадан. Пристъпи крачка напред, сетне спря.

Писателят погледна към дъската пред себе си. Вляво от машината стоеше тежък керамичен пепелник, който едно време навярно щеше да бъде препълнен от смачкани угарки. Сега в него стояха кламери я гуми, които не заплашваха здравето на Пол. Той сграбчи пепелника и го запрати към прозореца. Навън се посипаха счупени стъкла — Пол си помисли, че звукът им е най-приятната мелодия, която е чувал, и извика:

— Тук съм! Помогнете ми! Внимавайте — жената е луда!

Младежът се втренчи в него със зяпнала уста. Бръкна във вътрешния си джоб и извади снимка. Погледна я, доближи се до ръба на алеята и изрече последните думи в живота си (след това от гърлото му щяха да се изтръгват само нечленоразделни звуци):

— По дяволите! Това сте вие!

Цялото внимание на Пол беше съсредоточено върху полицая и той прекалено късно се сети за съществуването на Ани. Когато я видя, изпита суеверен ужас — беше се превърнала в богиня, в създание, което бе полужена, полукосачка, в някакъв отвратителен кентавър. Бейзболната ѝ шапка беше паднала, лицето ѝ бе изкривено в грозна гримаса. Държеше дървен кръст, който допреди малко стоеше над гроба на едно от кучетата ѝ, което бе спряло да лае.

Кучето беше умряло през зимата; когато през пролетта земята се размръзна, Пол наблюдаваше през прозореца (понякога бе обзет от страхопочитание, а друг път — от безумно веселие) как Ани изкопа гроб и довлече полуразложилото се куче иззад хамбара. Бе го привързала към джипа си с верига (Пол се обзаложи със себе си, че животното ще се разкъса на две, преди тя да го пусне в гроба, но този път загуби баса), довлече го до дупката и го хвърли вътре, след което методично нахвърля обратно пръстта. Работата ѝ отне доста време,

настъпи нощ. Пол видя как тя забучи кръста и прочете молитва под лунната светлина.

Сега Ани бе измъкнала кръста и го насочваше като копие право в гърба на младежа.

— Зад тебе е, внимавай! — извика Пол, съзнавайки, че е закъснял с предупреждението.

Ани пронизително изкрещя и заби „оръжието“ си в гърба на полицая. Той изстена, приведе се и бавно тръгна напред. Приличаше на човек, който има газове или се опитва да изхвърли бърбрен камък. Когато наближи прозореца със счупеното стъкло, откъдето надничаше бледото лице на Пол, кръстът се наклони. Ченгето посегна назад с двете си ръце, сякаш се опитваше да се почеше.

Ани бе слязла от косачката и стоеше неподвижно, притиснала ръце към гърдите си. Сетне се стресна, втурна се напред и сграбчи кръста. Младежът се обърна към нея, докато се опитваше да извади пистолета си. Ани заби кръста в корема му. Той отново изстена, падна на колене и притисна с ръце стомаха си. Когато се прекатури, Пол видя дупката в кафявата му униформена риза, където бе попаднал първият удар.

Ани отново измъкна кръста и го забодде между лопатките му. Приличаше на жена, която се опитва да убие вампир. Първите два удара вероятно не бяха наранили сериозно полицая, но сега подпората на кръста се забодде дълбоко в гърба му и го повали.

— На ти! — изкрещя Ани и измъкна „копието“ си. — Е, харесва ли ти, стари мръсничко?

— Спри! — извика Пол.

За миг тя го погледна с блестящите си като монети очи, разрошената ѝ коса се развяваше около лицето ѝ, усмихваше се като лунатик, който в момента бе без задръжки. После отклони погледа си към младия полицаи.

— На ти! — и отново заби кръста в гърба му. И в бедрото му, във врата му, между краката му. Отвесната подпора се пречупи.

— На ти! — промърмори спокойно Ани и тръгна в посоката, откъдето беше дошла. Когато мина под прозореца на Пол, захвърли вече ненужния ѝ окървавен кръст.

Пол хвана колелата на стола и трескаво заобмисля накъде да се отпрати — може би към кухнята, за да вземе нож? Нямаше намерение да убива Ани, а да предотврати отмъщението ѝ, като си пререже вените. Не знаеше дали това е било първоначалното му намерение, но идеята изглеждаше прекрасна. Време бе да напусне сцената — беше му писнало да го режат къс по къс.

Сетне видя нещо, което го накара да замръзне на мястото си.

Полицаят още беше жив.

Той вдигна глава. Слънчевите му очила бяха паднали, Пол видя очите му и забеляза, че наистина бе много млад и уплашен. Лицето му беше обляно в кръв. Младежът успя да се изправи на колене с помощта на ръцете си, падна, отново стана и запълзя към колата си. Беше изминал половината разстояние, когато се олюля и падна по гръб. За миг остана на земята, краката му бяха свити, изглеждаше безпомощен като преобърнатата по гръб костенурка. Претъркаля се бавно и отново с мъка започна да се изправя.

Униформата му беше напоена с кръв. Все пак успя да се добере до алеята.

Внезапно шумът на косачката прозвуча някъде отблизо.

Пол изкрещя:

— Пази се, идва!

Младежът се обърна, върху измъченото му лице се изписа страх и той повторно посегна към пистолета и успя да го сграбчи. В този миг се появи Ани, яхнала косачката.

— Застреляй я! — изрева Пол, но полицаят изпусна пистолета. Протегна ръка да го вземе, Ани направи завой и премаза ръката му. От прореза за окосената трева избликна фонтан от кръв. Младежът изкрещя. Дочу се метален звук, когато въртящото се острие на косачката засегна пистолета. Ани влезе в страничната алея, за да направи обратен завой и за миг погледът ѝ спря на Пол, сякаш искаше да каже: „Първо ще ликвидирам полицая, след това и тебе.“

Младежът бе паднал на едната си страна. Когато забеляза приближаващата се сенокосачка, той се изтъркаля по гръб, заби пети в земята и отчаяно се опита да се пъхне под колата си. Нямахше никакъв шанс.

Ани намали скоростта и машината смаза главата му.

Пол за последен път видя ужасените му очи, вдигнатата му ръка, с която напразно се опитваше да се предпази от косачката, сетне очите изчезнаха. Пол извърна поглед.

Моторът на косачката внезапно се задави, дочуха се странни звуци.

Пол затвори очи и повърна.

Отвори ги едва когато чу, че Ани отключва вратата на кухнята. През отворената врата на спалнята я видя да се приближава: носеше стари кафяви каубойски ботуши, джинси, на колана на които бе закачена връзка с ключове, и мъжка тениска, която сега беше изпръскана с кръв. Пол се сви на кълбо от страх, искаше да извика: „Ще умра, ако ми отрежеш още нещо, Ани. И няма да бъде от шок — ще умра нарочно.“ Но откри, че не може да говори — от устата му излизаха звуци, подобни на мучене, които го накараха да се отврати от себе си.

Ани и без това нямаше време да го изслуша.

— Ще се разправам с тебе по-късно — заяви тя, затръшна вратата и я заключи — новата брава би шашнала най-опитния крадец — сетне отново премина през коридора и за щастие стъпките ѝ се отдалечиха.

Без да иска, Пол отново погледна през прозореца. Видя само част от тялото на полицаия, чиято глава още беше под косачката. Машината се подпираше върху колата на полицаия; приличаше на малък трактор и бе предназначена за поддържане на големи площи. Навярно би се преобърнала, ако се натъкнеше на паднали дънери или на глави на полицаи. Ако младежът не се бе добрал толкова бързо до колата си, косачката положително щеше да се преобърне, Ани щеше да изхвъркне от седалката и да се нарани жестоко.

„Има дяволски късмет“ — помисли си Пол, докато я наблюдаваше как измъква младежа изпод косачката, която се плъзна и издраска полицейската кола.

Сега, когато младежът вече беше мъртъв, Пол отново се осмели да го погледне. Ченгето приличаше на голяма кукла, разкъсана от банда лоши деца. Писателят изпита към непознатия младеж дълбока симпатия, примесена със завист: полицаят нямаше да прибере вкъщи при семейството си, но за сметка на това беше успял да се спаси от Ани Уилкс.

Тя сграбчи окървавената му ръка и го повлече към обора, чиито врати бяха широко отворени. На излизане ги отвори докрай, после се върна при полицейската кола. Движеше се спокойно и някак си тържествено. Запали колата и я закара в обора. Когато излезе за втори път, затвори вратите, като остави малък процеп, през който да се промушва.

После застана по средата на алеята и се огледа, сложила ръце на кръста си, лицето ѝ бе съвършено спокойно.

Долната част на косачката беше окървавена, кръв капеше от отвора на окосената трева. Парченцата от униформата на полицаея се виждаха върху алеята и върху прясно окосената трева. Навсякъде имаше кръв. Пистолетът на младежа лежеше на земята, дулото му беше издраскано. Някаква бяха хартийка стърчеше между иглите на малкия кактус, който Ани бе засадила през май. Счупеният кръст бе захвърлен на алеята.

Ани отново изчезна от погледа му и се отправи към кухнята. Пол я чу да пее: „Когато тя дойде, ще кара шест бели коня...“ Сетне тя отново се появи на алеята, носеше няколко големи торби за смет, други се подаваха от джобовите ѝ. Тениската ѝ беше потъмняла от пот под мишниците и около врата ѝ. Ани се обърна и Пол забеляза на гърба ѝ огромно петно, което приличаше на дърво.

„Май че си взела прекалено много торби само за няколко парцала“ — помисли си Пол, въпреки че отлично знаеше какво ще прибира Ани в тях.

Ани вдигна остатъците от униформата и ги напъха в торбата, счупи кръста на две и го пусна при парцалите, като не пропусна да се прекръсти. Взе пистолета, изпразни патроните, пъхна ги в джоба си и затыкна оръжието на колана си. Посегна към забодената в кактуса хартийка, замислено я огледа и я сложи в джоба си. Хвърли торбите в обора, затвори вратите и тръгна обратно към къщата.

Вървеше по страничната алея, която минаваше точно под прозореца на Пол. Забеляза пепелника, вдигна го, учтиво го подаде на Пол през счупеното стъкло и каза:

— Заповядай.

Пол покорно протегна ръка.

— После ще събера кламерите — заяви Ани, сякаш я беше помолил за това. Пол се изкуши да стовари тежкия керамичен

пепелник върху главата ѝ и да разцепи черепа ѝ, за да изтече болният ѝ мозък.

После си представи какво ще му се случи, ако само я нарани, затова остави пепелника на старото му място с треперещата си ръка, на която липсваше палецът.

Ани го изгледа и заяви:

— Знаеш много добре, че ти го уби. Момчето щеше да е живо и здраво, ако си беше държал устата затворена, а аз нямаше да почиствам тази мръсотия.

— Да, щеше да си отиде по живо, по здраво, но къде щеше да ме скриеш, Ани?

Тя измъкна маркуча от мазето и го преметна през ръката си.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Много добре разбираш — Пол се чувстваше напълно спокоен след преживения шок. — Полицаят носеше снимката ми, която сега е в джоба ти.

— Не питай, за да не бъдеш излъган — отвърна тя и се залови да прикрепва маркуча към външната чешма.

— Това означава, че са намерили колата ми. И двамата знаехме, че ще я открият, чудно ми е защо толкова се забавиха. В литературното произведение колата би могла да изчезне безследно — дори бих накарал читателите да ми повярват — но подобни неща не се случват в истинския живот. Но ние продължавахме да се самозалъгваме, нали, Ани? Ти — заради книгата, а аз — заради мизерния си живот.

— Не разбирам за какво говориш — тя завъртя крана. — Зная едно — че уби бедното момче, когато хвърли пепелника през прозореца. Май че бъркаш онова, което се случи с него, и онова, което ще се случи с *теб*.

Ухили се с лудешката си усмивка, но Пол здравата се изплаши, защото му се стори, че някакъв демон лудува в очите ѝ.

— Кучка такава! — сопна се той.

— Побъркана кучка, нали? — Ани все още се усмихваше.

— Е, добре — признавам, че си откачена.

— Ще обсъдим този въпрос, когато разполагаме с повече време. В момента съм много заета.

Тя разви маркуча и близо половин час полива с него алеята, като се стараеше да измие кръвта от косачката и от страничната алея.

Водните капки образуваха пъстроцветна дъга. Ани свърши с поливането и нави отново маркуча. Навън бе още светло, но сянката ѝ я следваше по петите. Беше шест часът.

Ани пусна зелената пластмасова змия обратно в мазето, затвори капака, изправи се и огледа локвичките върху алеята и тревата, която изглеждаше сякаш върху нея бе паднала роса.

После се върна при косачката, възседна я, запали мотора и я подкара към задната страна на къщата. Пол леко се усмихна. Ани имаше дяволски късмет и почти дяволска хитрост — почти, но не съвсем. Беше допуснала грешка в Боулдър и се бе изплъзнала безнаказано благодарение на късмета си. Днес отново бе сгрещила, и то пред очите му. Беше измила кръвта от косачката, но не от острието. На Пол не му се вярваше, че по-късно ще си спомни за пропуска ѝ. Ани моментално забравяше всичко, което ставаше в момента. Хрумна му, че косачката и мозъкът на Ани си приличат — отвън изглеждаха наред. Но ако ги обърнеш, ще видиш окървавена машина със смъртоносно острие.

Дни отново влезе в къщата и се качи на горния етаж, където тършува известно време. Пол чу как слиза обратно, влачеше нещо меко и тежко. Той се поколеба, после закара стола до вратата и притисна ухо към нея.

Стъпките на Ани се отдалечиха, последвани от странния шум. Пол моментално бе обзет от паника, лицето му се зачерви от ужас. „Отива в бараката за брадвата“ — помисли си той, но разбра, че се е излъгал. Ани слизаше в мазето и влачеше нещо след себе си.

Когато се изкачи обратно по стъпалата, Пол побърза да закара стола до прозореца. Тежките ѝ стъпки приближиха вратата, ключът се завъртя в бравата и той си помисли, че този път ще го убие, но изпита единствено облекчение.

Вратата се отвори, Ани застана на прага и замислено го изгледа. Беше се преоблякла, през рамото ѝ бе праметната чантичка.

Пол изрече с учудващо достойнство:

— Убий ме, но поне го направи бързо. Престани да ме режеш на парчета.

— Ако имаме късмет, няма да те убия, въпреки че го заслужаваш. Би трябвало да го сторя, но знаеш, че съм луда, а откачените хора не умеят да си пазят интересите.

Застана зад него, изтласка стола през вратата и го подкара по коридора. На Пол му хрумна, че никога досега не е забелязал да носи подобна чантичка. Ако отиваше в града, облечена с рокля, Ани носеше голяма, обемиста чанта, каквато старите моми влачат със себе си на църковните разпродажби. Ако носеше панталони, пъхаше портфейла си в задния джоб като мъж.

Златистите слънчеви лъчи нахлуваха в кухнята. Сенките на краката на масата образуваха върху линолеума хоризонтални черти, подобни на решетките на затвор. Часовникът над печката показваше шест и четвърт, навярно бе точен, въпреки че Ани навярно забравяше да го сверява, както забравяше да обръща страниците на календарите — според кухненския календар все още беше месец май. Пол чу как първите щурци настройваха цигулките си на ливадата. Помисли си: „Чувал съм този звук, когато съм бил малък“ — и за малко не се заплака.

Ани вкара стола в килера. Вратата към мазето беше отворена. Стъпалата бяха осветени от мъждукаща крушка. Лъхна го миризма на застояла вода. Пол си помисли, че долу е пълно с паяци, мишки и плъхове.

— О, без мен — каза той.

Ани нетърпеливо го изгледа и писателят осъзна, че след убийството на полицаия, тя беше почти нормална. Върху лицето ѝ бе изписана решителност, приличаше на домакиня, която приготвява тържествена вечеря.

— Ще слезеш долу — нетърпеливо го подкани тя. — Разполагаш с пет секунди да решиш дали да те сваля на гръб, или да те хвърля.

— На гръб — моментално отвърна Пол.

— Мъдро решение — тя се обърна и Пол обгърна с ръце шията ѝ. — Не се опитвай да ме удушиш, Пол. Изкарала съм курс по карате. Ще те хвърля на пода и ще си счупиш гръбнака.

Метна го с лекота на гърба си. Краката му увиснаха. Вече не бяха в шини, но изглеждаха изкривени и уродливи, като че принадлежаха на някакво чудовище от цирка. Левият му крак с раздробеното коляно беше цели пет сантиметра по-къс от десния. Пол бе опитал да стои на един крак, но след това болката не спираше с часове, дори таблетките не можеха да я успокоят.

Докато слизаха надолу, Пол усети вонята на влага и гнили зеленчуци. Стълбите се осветяваха от три голи крушки. От тавана висяха прогнили паяжини. Каменните стени бяха небрежно издялани и повече приличаха на детска рисунка. Лъхна го неприятна хладина.

Никога не се бе доближавал до тялото на Ани, както сега, когато го носеше на гърба си по стъпалата. Испита неприятно чувство, Ани миришеше на пот — всъщност Пол харесваше миризмата на прясната пот, защото му напомняше за усилена работа — но тя вонеше отвратително, като непрани чаршафи със засъхнала върху тях сперма. Освен това се усещаше миризмата на мръсотия. Навярно Ани забравяше да се къпе, както забравяше да смени датата на календара. Едното ѝ ухо бе запушено от кафеникава ушна кал и Пол се питаше как изобщо чува нещо.

До каменната стена беше поставен дюшек — ето какво бе влачила след себе си. До него имаше сгъваема масичка, върху която стояха консерви и бутилки.

Ани спря до дюшека, обърна се и приклегна.

— Слизай, Пол.

Той свали ръце от шията ѝ, внимателно се отпусна върху дюшека и уплашено я изгледа, когато посегна към чантичката си.

— Не — изкрещя Пол, защото под мъжделивата светлина забеляза проблясването на спринцовката.

— Не бой се — Ани постави спринцовката на масичката. — Това е скополамин — препарат, съдържащ морфин. Имаш късмет, че се намира сред запасите ми, защото вече ти казах как ни дебнат в болничните аптеки. Оставям ти го, защото тук е много влажно и вероятно ще изпиташ страхотни болки в краката.

— Чакай малко. Веднага се връщам — тя му намигна, сякаш бе неин съучастник. — Виждаш ли каква работа ми създаде като хвърли пепелника?

Качи се по стъпалата и след малко се върна с възглавници и одеяла. Подреди възглавниците зад него за да седи по-удобно, но дори през тях Пол усети как го прониза хлад.

Върху сгъваемата масичка имаше три бутилки „Пепси“. Ани отвори двете с отварачката, която носеше заедно с ключовете на колана си и му подаде едното шише. Надигна своята бутилка и на един дъх изпи половината, после деликатно се уригна.

— Трябва да поговорим, Пол. Или по-точно, аз ще говоря, а ти ще слушаш.

— Ани, когато ти казах, че си откачена...

— Шт-шт-шт. Нито дума повече. Може би по-късно ще поговорим по този въпрос. Мисли си, каквото искаш — нали си Мистър Умник, който си изкарва прехраната с мислене. Не съм направила нищо особено, само дете те измъкнах от катастрофиралата ти кола, преди да умреш от премръзване; поставих в шини бедните ти счупени крака; давах ти лекарство, за да облекча болката ти; грижих се за тебе, накарах те да унищожил отвратителната книга, която бе написал и те принудих да сътвориш най-великото си произведение. Ако откачените хора постъпват по този начин, спокойно можеш да ме заведеш в лудницата.

„О, Ани, отдавна би трябвало да си там“ — помисли си Пол, не успя да се въздържи и се сопна:

— Освен това отрязва шибания ми крак.

Ани му завъртя силен шамар.

— Да не си посмял да повториш мръсната дума. За разлика от тебе, аз съм добре възпитана. Благодаря на Бога, че не отрязах члена ти, въпреки че мислех да го направя.

Пол я изгледа и потръпна от ужас.

— Знаех, че ще го направиш, Ани — тихо промълви той. Очите ѝ се разшириха и за миг изглеждате едновременно изненадана и гузна — Палавата Ани, вместо Гадната Ани.

— Слушай внимателно, Пол. Всичко ще бъде наред, ако до довечера не потърсят младежа. След няколко часа ще настъпи пълен мрак. Но ако полицията се появи преди това...

Тя извади от чантичката пистолета на полица. Бледата светлина на крушката осветяваше зигзагообразната следа върху дулото, причинена от острието на косачката.

— Ако някой дойде преди това, ще го застрелям, ще застрелям теб и после ще се самоубия.

Съобщи му още, че щом се стъмни, ще закара полицейската кола в убежището си и ще я скрие в бараката. Наистина, съществуваше опасност да я забележат, докато пътува по шосето, но рискът си заслужаваше. Планинските пътища бяха безлюдни, защото по склоновете вече не пасяха стада. Някои от тях бяха преградени с врати, но тя и Ралф бяха получили ключовете при покупката на къщата. „Прекрасни добросъседски отношения“ — похвали се Ани, но изречени от нея, думите придобиха ново значение: подозрение, презрение, горчива ирония.

— Бих те взела със себе си за по-сигурно, но няма как да те върна. Ще взема мотоциклета на Ралф и вероятно ще си строша главата.

Разсмя се весело, за да покаже, че се шегува, но На Пол съвсем не му беше до смях.

— Какво ще стане с мен, ако се пребиеш?

— Ще се справиш, Пол — спокойно изрече тя. — Господи, какъв лигльо си!

Ани отиде до прозорчето на мазето и погледна навън, за да разбере дали се е стъмнило.

Пол я наблюдаваше намръщено. Ако падне от мотоциклета по стръмните планински пътища, той ще умре като куче и ще нахрани плъховете, които още отсега наблюдаваха двуногите същества, окупирали царството им. Ани бе поставила солидна ключалка на вратата на килера, а капакът на избата беше затворен с лост, дебел колкото ръката му. Прозорците на мазето представляваха тесни процепи — едва ли би успял да избяга през тях, дори да бе в отлична форма. Навярно можеше да счупи стъклото и да вика за помощ, докато пукне от глад, но подобна идея не беше особено успокоителна.

Болката прониза краката му, тялото му жадуваше за „Новрил“ — сигурен бе, че се е превърнал в наркоман.

Ани се върна до масичката и взе третата бутилка „Пепси“.

— Преди да тръгна, ще ти донеса още няколко, но сега имам нужда от нещо сладко. Нали нямаш нищо против?

— Абсолютно нищо.

Ани отвъртя капачката и жадно отпи от бутилката, бълбукането на течността му напомни стара песен на Роджър Милър.

— Ще го сложа в колата и ще го закарам в убежището си — продължи Ани. — Ще прибера всичките, му вещи, ще прибера колата в бараката и ще заровя него и... остатъците от него... в гората.

Пол мълчеше и си мислеше за кучето, което никога вече няма да лае, защото беше мъртво. Хрумна му още една поговорка, популярна сред жителите на западния склон: „Мъртвите крави не лаят.“

— Имам специална верига за преграждане на алеята — говореше Ани. — Ще я поставя, въпреки че вероятно ще предизвика подозрение. Но полицаите няма да могат да стигнат до къщата и да чуят виковете ти. Мислех да ти запуша устата, но се страхувам да не се задушиш, защото взимаш лекарства, които затрудняват дишането. Освен това има опасност да повърнеш или да ти се запушат синусите от влагата. Ако те се запушат и не можеш да дишаш през устата... — Ани извърна очи. Отново бе откачила. Мълчеше като пън, главата ѝ бе празна както първата бутилка „Пепси“, която бе изпила. Пол отново си спомни песента на Роджър Милър и се засмя. Ани сякаш не го чу.

Сетне полека-лека тя започна да идва на себе си. Погледна към Пол и премигна, след което продължи да говори, сякаш събираше мислите си.

— На около трийсет и пет мили от тук се намира градче на име Стиймбоут хевън^[1] — много смешно название, нали? През тази седмица там ще се състои ежегодният панаир. Ще оставя на оградата бележка, в която ще пиша, че отивам да разгледам изложбата на керамични фигурки в Стиймбоут хевън и ще пренощувам там. Ако някой се интересува къде съм отседнала и провери в регистрите на хотелите, ще кажа, че съм била уморена, отбила съм се край пътя и съм заспала в колата.

Пол беше зашеметен от хитростта ѝ. Изведнъж му хрумна, че Ани правеше точно това, което той не бе успял да стори: играеше на „Можеш ли?“ в истинския живот. „Ето защо тя не пише книги — просто няма нужда.“

— Ще се върна, колкото е възможно по-скоро, защото полицията ще се появи тук. — Ани не изглеждаше ни най-малко разтревожена, въпреки че според Пол отдавна бе разбрала, че приближаваше краят на играта. — Навярно няма да дойдат тази нощ, но положително ще започнат да душат наоколо, когато разберат, че колегата им е изчезнал. Ще проследят маршрута му и ще се опитат да разберат къде е спирал. Какво мислиш, Пол?

— Права си.

— Трябва да се върна преди тях. Ако яхна мотоциклета призори, ще се върна преди пладне и навярно ще ги изпреваря. Ако младокът е тръгнал от Сайдуиндър, навярно е спирал на много места, преди да се появи тук.

Когато полицаите дойдат, вече ще бъдеш обратно в стаята си. Няма да те вържа, нито да запуша устата ти — дори можеш да надникнеш и да си поговориш с тях, защото следващия път посетителите ще бъдат двама, нали?

И Пол мислеше същото.

Тя доволно кимна и потупа чантата.

— Мога да се справя и с двама. Но ако решиш да надникнеш, спомни си за пистолета — чантата ще бъде отворена, докато говоря с полицаите. Можеш да ги видиш, Пол, но забележат ли те — случайно, или ако привлечеш вниманието им, както направи днес — ще извадя пистолета и ще започна да стрелям. Знаеш, че си причина за смъртта на младежа.

— Дрън-дрън — каза Пол. Знаеше, че ще последва наказание, но не му пукаше.

Но този път му се размина. Ани се усмихна спокойно и майчински.

— Зная, че не те е грижа дали още двама души ще загинат, ако можеш да се спасиш, но смъртта им няма да ти помогне, Пол. Защото вместо двама, мога да убия четирима — тях и нас двамата. Но все ми се струва, че трепериш за кожата си.

— Право да ти кажа, напоследък все повече ми се иска да се отърва от нея.

Ани се засмя:

— Всички говорят така! Но какво става, когато стиснеш с ръка гърлата им? Променят се изцяло, хленчат, крещят и се превръщат в

истински сополанковци!

„Но стенанията им не са ти попречили, Ани.“

— Все пак исках да знаеш, че имаш право на избор — продължи тя. — Щом не те е грижа, викай колкото ти глас държи, когато полицаите се появят. Всичко зависи от тебе.

Пол мълчеше.

— Когато дойдат, ще застана на алеята и ще кажа, че полицаят наистина е идвал точно когато съм тръгвала за Стиймбоут хевън. Ще кажа, че ми е показал снимката ти, а пък аз съм потвърдила, че не съм те виждала. Навярно единият ще запита: „Как можете да сте толкова сигурна — лицето е изчезнало през зимата?“ Тогава ще кажа: „Ако Елвис Пресли беше жив, нима няма да помните, че сте го виждали през зимата?“ Полицаят ще се съгласи, че навярно съм права и ще попита какво общо има Елвис Пресли с цената на кафето в Борнео. Ще отговоря, че Пол Шелдън е любимият ми писател и много пъти съм виждала снимката му. Знаеш ли защо трябва да го кажа?

Пол знаеше. Хитростта ѝ непрекъснато го смайваше, въпреки че вече би трябвало да е свикнал с нея. Спомни си надписа под снимката на Ани в затворническата килия, направена в промеждутъка между завършването на заседанието и завръщането на съдебните заседатели. Спомняше си го дословно: „В неволя ли? Жената дракон чете спокойно в очакване на присъдата.“

— И тъй — продължи тя, — ще им съобщя, че полицаят записал всичко и ми благодарил. Ще кажа, че съм му предложила чаша кафе, въпреки че съм бързала да тръгна за панаира и ченгетата ще ме попитат защо съм била толкова любезна. Ще им отговоря, че навярно младежът е бил запознат с историята ми и съм искала да му покажа, че всичко е наред. Но той отказал и обяснил, че му предстои дълъг път. Тогава съм му предложила бутилка „Пепси“, която той взел със себе си. Ще изхвърля празната бутилка по пътя, но преди това ще притисна към нея пръстите му — Ани се усмихна невесело. — Заради отпечатъците. Колегите му ще се убедят, че си е отишъл жив и здрав и ще ме оставят на мира.

Пол я изгледа смаяно.

— Ще претърсят шосето и околностите, но няма да го намерят, сякаш се е изпарил. Също като индусите, които надуват свирките си,

докато от кошницата им изскочат въжета, по които се изкачват и изчезват. Пу-у-ф!

— Пу-у-ф — повтори Пол.

— Но заблудата им няма да трае дълго, след като не го открият, отново ще се върнат тук. Та нали съм луда, пишеше го дори във вестниците. Отначало ще ми повярват, защото никак не им се иска да претърсват дома ми. Преди да се върнат, ще проверят навсякъде. Мисля, че разполагаме с около седмица.

Изгледа го спокойно и каза:

— Ще се наложи да пишеш по-бързо, Пол.

---

[1] Буквално преведено името на града означава „рай за параходите“. — Б.пр. ↑

Навън падна мрак и полицаите не се появиха. Ани не бездействаше: постави ново стъкло на прозореца в спалнята и събра кламерите и парчетата стъкла, разпилени по алеята. „Когато утре полицаите ме посетят, за да търсят изгубеното си агънце, всичко трябва да е наред, Пол“ — изчурулика тя.

„Дано да погледнат под косачката. Дано да погледнат под нея — тогава ще видят много странни неща.“

Но въпреки че напрягаше въображението си, не му идваше наум как би им хрумнало да го направят.

Преди да се качи на горния етаж, Ани отново се обърна към него: — Навярно се учудваш защо ти разказвам плана си с такива подробности?

— Не — тихо отвърна Пол.

— Защото исках да разбереш точно как стоят нещата и какво трябва да правиш, за да останеш жив. Знай, че бих приключила цялата история веднага, ако не беше книгата. Все още държа на нея. — Ани замечтано се усмихна. — Наистина е най-хубавият роман за Мизъри — толкова ми се иска да узная как ще свърши.

— И на мене, Ани.

Тя го изгледа смаяно.

— Но ти знаеш, нали?

— Когато започвам някоя книга, винаги си мисля, че *знам* как ще завърши, но крайт почти винаги се оказва различен. Пък и не ми е чудно — писането е като изстрелване на космическа ракета — само че писателят пътува във времето, а не в космоса. Много рядко крайт на книгата отговаря на първоначалния замисъл — все едно да изстреляш на другия край на света многостепенна ракета и да очакваш да се приземи в баскетболен кош. Разбира се, конструкторите на тези ракети съвсем авторитетно твърдят, че подобно постижение е възможно, но шансовете са едно на хиляда.

— Разбирам — промълви Ани.

— Навярно притежавам добра вградена навигационна система, защото обикновено съм близо до целта, което е прекрасно, особено ако разполагаш с достатъчно експлозив в челната част. В момента се очертават две версии. Едната е много тъжна. Другата — въпреки че не прилича на традиционния холивудски хепиенд — дава известни надежди за бъдещето.

Ани уплашено го изгледа, лицето ѝ помръкна.

— Нямах намерение да я погубиш отново, нали?

Пол леко се усмихна.

— Дори да е така, какво ще направиш? Ще ме убиеш? Изобщо не ме е страх. Може би не знам какво ще се случи с Мизъри, но ми е известно какво ще стане с мен... и с теб. Ще напиша „КРАЙ“, ти ще прочетеш всичко и тогава ще сложиш край и на двамата ни. Отлично знам какво ще се случи. Всъщност истината не е по-различна от измислицата. Обикновено човек предчувства точно какво ще стане.

— Но...

— Струва ми се, че знам как ще свърши всичко. Ако се окаже вярно, ще ти хареса. Но дори краят да е такъв, какъвто ми се иска, и двамата няма да научим подробностите, докато ги напиша.

— Навярно си прав.

— Спомняш ли си популярната реклама за автобусите „Грейхунд“: „Пътуването е половината от удоволствието.“

— Но вече привършваш, нали?

— Да — отвърна Пол. — Привършвам.

Преди да тръгне, Ани му донесе още една бутилка „Пепси“, кутия сардини и подлогата.

— Донеси ми ръкописа и бележник — предложи Пол. — Ще пиша на ръка, за да убия времето.

Ани замислено поклати глава.

— За съжаление е невъзможно, Пол. Не мога да рискувам и да оставя крушката да свети.

За миг Пол изпита страхотна паника при мисълта, че ще остане сам в мазето. Обля го гореща вълна, сетне го втресе. Усети, че кожата му настръхва. Спомни си за плъховете, скрити в дупките в стените — навярно ще излязат, когато настъпи мрак и ще усетят неговата безпомощност.

— Не ме оставяй в тъмното, Ани. Моля те.

— Налага се. Ако някой забележи светлината в мазето, може да реше да надникне, въпреки че алеята е преградена с вериги. Ако ти дам фенерче, сигурно ще се опиташ да сигнализираш с него; бих могла да ти оставя запалена свещ, но ти навярно ще се опиташ да запалиш къщата. Виждаш колко добре те познавам.

Обикновено Пол избягваше споменаването на самотните си „екскурзии“ из дома ѝ, защото Ани побесняваше; сега страхът от тъмнината го принуди да каже:

— Ако исках да запаля къщата, можех да го направя доста отдавна.

— Ситуацията беше различна тогава — троснато заяви тя. — Съжалявам, но се налага да стоиш на тъмно. Ти си виновен за всичко, затова престани да скимтиш. Е, трябва да вървя. Ако почувстваш болка, забий иглата в крака си.

Ани злобно го изгледа и допълни:

— Или в задника си.

Тя тръгна нагоре по стъпалата.

— Тогава покрий прозорците — извика Пол по петите ѝ. — Покрий ги с чаршафи... боядисай ги в черно... о, Господи...

плъховете! Плъховете!

Ани бе достигнала третото стъпало. Обърна се и го изгледа с помътнелите си очи.

— Нямам време, а плъховете едва ли ще те обезпокоят, защото ще разберат, че си един от тях, дори може да те осиновят.

Тя се разсмя. Продължи да се смее все по-високо, докато се изкачваше по стълбата. Угаси светлината, смееше се безумно и Пол си каза, че няма да крещи и да се моли както преди. Но застрашителните сенки и гръмкият ѝ смях го изнервиха и той отново извика и помоли да не го оставя сам. Ключът на вратата се превъртя, смехът на Ани заглъхна от другата страна, където бе светло. Пол чу последователното изщракване на трите ключалки, но безумният ѝ смях продължи да го преследва много след като тя постави веригата напреки на алеята и потегли с полицейската кола.

Пол смътно забеляза голямата пещ в средата на помещението, която му напомни октопод. Помисли си че навярно щеше да чува биенето на часовника в гостната, ако не беше силният летен вятър, който напоследък духаше нощем. Времето щеше да минава тягостно бавно. При всяко стихване на вятъра до слуха му долиташе музиката на щурците, а след известно време чу звука, от който се страхуваше най-много — боязливото прокраждане на плъховете.

Само че Пол не се боеше от тях, а от полицая. Богатото му въображение рядко го измъчваше, но щом „загрееше“, никой не можеше да го спре. Мракът, който заобикаляше Пол, караше рационалното мислене да изглежда глупаво, а логиката — далечен сън. Пред очите му непрекъснато се мяркаше младият полицай — беше оживял по невероятен начин; седеше в хамбара и сеното, с което го бе покрила Ани, падаше в скута му; окървавеното му лице бе накълцано до неузнаваемост от острието на косачката. Видя го как изпълзя от обора и се повлече по алеята по посока на капака за избата, разкъсаната му униформа се развяваше около него. Полицаят изчезна и по магически начин мъртвото му тяло влезе в мазето. Пол забеляза как той пълзи по глинения под и издава странни звуци, които отначало писателят бе помислил за пищене на плъхове. В разбитата му глава сякаш се върти една мисъл: „Ти ме уби. Започна да крещиш и ме уби. Хвърли пепелника и ме уби. Скапан кучи сине, ти ми отне живота.“

Пол усети допира на пръстите на мъртвеца до бузата си, изкрещя високо, подскочи и болката в краката го жегна. Отчаяно замахна към лицето си и отблъсна не пръстите на младежа, а паяк.

Рязкото движение не облекчи болката в краката му и не притъпи нуждата от наркотика, но му помогна леко да се окопоти. Очите му бяха свикнали с тъмнината, но всъщност нямаше какво толкова да види: голямата пещ, остатъци от купчина въглища, маса, върху която бяха натрупани консерви... а в дясно... какво бе онова същество до полиците? Формата му бе позната на Пол, найяваше му зловеща асоциация с машините на смъртта от романа „Война на световите“ на

Хърбърт Уелс. Пол се замисли, задряма, събуди се, погледна отново и си каза: „Разбира се. Трябваше да се досетя по-рано. Наистина е машина на смъртта. И ако на земята има марсианци, то техен представител е Ани Уилкс. Всъщност това е нейната скара, крематориумът, където ме накара да изгоря «Бързи коли».“

Пол се размърда, защото задните му части бяха изтръпнали и страхотната болка в натрошеното му коляно и в таза го накара да изстене. Лош знак, че го очаква безсънна нощ, защото през последните месеци болката в таза не се беше обаждала.

Посегна към спринцовката, сетне я остави. Ани бе казала, че му оставя минимална доза — по-добре да запази опиата за по-късно.

Дочу някакво шумолене и погледна към ъгъла. Очакваше да види как полицаят пълзи към него, единственото му око е изцъклено върху обезобразеното му лице. „Ако не беше ти, сега щях да съм си у дома и да гледам телевизия, сложил ръка на коляното на жена ми.“

Не беше ченгето. Може би си въобразяваше, но му се стори, че в ъгъла стои плъх.

Нощта щеше да бъде безкрайна.

Пол задряма, главата му кљомна на една страна като на пияница. Събуди се, опита се да се изправи и усети страхотна болка в краката. Взе подлогата и с ужас установи, че уринирането му причинява болка — навярно бе получил някаква инфекция, защото бе прекалено изнежен. Остави подлогата и отново посегна към спринцовката.

„Минимална доза скополамин“ — бе казала Ани. — „Може би казваше истината. Или пък бе заредила спринцовката с препарат, с който е убивала жертвите си в болницата?“

Пол леко се усмихна — нима го е страх от смъртта? Не, по дяволите! Щеше да почувства облекчение, подпорите завинаги щяха да изчезнат.

Напипа пулса в лявото си бедро и въпреки че никога не бе го правил, успя да се инжектира.

Не умря и не заспа, но болката изчезна. Пол имаше усещането, че духът му е отделен от тялото и витае във въздуха като закачен на дълга връв балон.

„Бил си Шехерезада на самия себе си“ — помисли си той и се втренчи в скарата. Сети се за смъртоносните лъчи на марсианците, които подпалваха Лондон.

Внезапно му хрумна текстът на песен, изпълнявана от състав „Трампис“: „Гори, гори, малката ми, гори...“

Внезапно му хрумна великолепна идея.

Пол Шелдън заспа.

Когато се събуди, навън се зазоряваше. Огромен плъх с подвита опашка се бе настанил върху масичката и гризеше сирене.

Пол изкрещя и болката прониза тялото му. Плъхът избяга. Ани му беше оставила няколко таблетки. Знаеше, че „Норвил“-ът няма да облекчи страданията му, но все пак реши да го изпие.

„Няма значение дали те боли, Пол. Време е за поредната доза наркотик, прав ли съм?“

Пол си наля „Пепси“ и изгълта две таблетки. Облегна се върху възглавниците, усещаше тъпа болка в бъбреците — явно бе получил инфекция. Великолепно, няма що.

Отново погледна към тъгла — очакваше, че на дневната светлина скарата няма да му се види толкова страшна, но с учудване установи, че продължава да му напомня за страшна унищожителна машина от романите на Уелс.

„Какво ти беше хрумнало?“

„Гори, малката ми, гори...“

„Страхотна е твоята «малка». Не ти остави дори свещ. С какво смяташ да запалиш?...“

Човечетата от подземните цехове се намесиха: „Сега няма да гориш нищо.“

„По дяволите, за какво говорите, момчета? Осведомете ме, ако обичате.“

Внезапно му хрумна прекрасна идея.

„Изгори я...“

Погледна към скарата, като очакваше да го прободат мъчителната болка от онова, което Ани го бе накарала да стори. Действително изпита неприятно усещане, но болката в бъбреците беше по-страшна. Какво бе казала вчера? „Какво толкова съм направила... накарах те да унищожис отворотелната книга, която беше написал и те принудих да сътвориш най-великото си произведение...“

Може би наистина беше права. Навярно Пол бе надценил качествата на „Бързи коли“.

„Разумът ти търси начин да оцелее — нашепна някакъв вътрешен глас. — Ако някога се измъкнеш от тази каша, навярно ще започнеш да си внушаващ че нямаш нужда от крака си — какво пък, един нокът по-малко за рязане. Освен това сега изработват чудесни протези. Признай, Пол — книгата беше великолепна, а без крак не можеш — престани да се заблуждаваш.“

Все пак му се струваше, че се заблуждава, като мисли така.

„Не се заблуждаваш, Пол. Наричай нещата с истинските им имена и се съгласи, че си лъгал себе си. Съгласи се, че човек, който измисля различни истории и лъже читателите, не може вечно да се самозалъгва. Може да звучи смешно, но е самата истина. Щом започнеш да се самозалъгваш, зарежи пишещата машина и си потърси нова работа, защото си свършен като писател.“

Тогава каква е истината? Е, щом толкова настоявате, ще ви кажа: беше жестоко засегнат от непрекъснатото пренебрегване на творбите му от литературните критици, които го считаха за автор на популярна литература (според него подобно определение го поставяше едно стъпало над „драскачите“). Отношението им не се покриваше с представата му за самия себе си като Сериозен Писател, който произвежда като на конвейер скапаните романтични истории, за да подпомогне (фанфари, ако обичате!) своя ВЕЛИК ТРУД! Наистина ли мразеше Мизъри? Защо тогава тъй лесно отново бе завладян от нейния свят? Дори му достави огромно удоволствие, все едно, че сяда в топлата вана, сграбчил студена бира в едната си ръка, а в другата — интересна книга. Навярно най-много се дразнеше от факта, че изрисуваното върху обложките лице на Мизъри закриваше неговите снимки и не позволяваше на критиците да видят, че пред тях стои нов Мейлър или Чийвър. Навярно в резултат на това „сериозните“ му произведения постепенно ставаха все по-помпозни, сякаш искаха да изкрещят: „Вижте ме! Вижте колко хубава е книгата ми! Хей, момчета, романът е страхотно перспективен, написан е в традицията на «потока на съзнанието»! Ето го ВЕЛИКИЯ МИ ТРУД, задници такива! Само да посмеете да ми обърнете гръб! Само да посмеете, сополанковци такива! Само да посмеете, аз ще...“

Какво ще направи? Ще им отреже краката? Ще им отсече пръстите?

Пол внезапно се разтрепера. Изпитваше страхотна нужда да уринира. Сграбчи подлогата и най-сетне успя да се облекчи, въпреки че сега усети още по-голяма болка и после дълго продължи да стене.

Таблетките вече оказваха въздействието си и той започна да се унася. Погледна с притворени очи скарата.

„Как ще се почувстваш, ако Ани те накара да изгориш «Завръщането на Мизъри»?“ — прошепна подигравателният гласец и го накара да се стресне. Докато задрямваше, си помисли, че ще бъде безкрайно мъчително: ще накара болката, която бе изпитал при изгарянето на „Бързи коли“ да изглежда нищожна, все едно да сравни инфекцията на бъбреците с отсичането на крака му.

Всъщност въпросът не бе в това.

Въпросът бе как ще се почувства Ани.

До скарата стоеше маса, върху която имаше бурканчета и тенекиени кутии. Между тях Пол забеляза флаконче със запалителна течност.

„Изгори я“ — помисли си Пол и заспа. Върху бледото му лице играеше усмивка.

Ани се върна на другия ден следобед. Къдравата ѝ коса бе прилепнала към главата ѝ от мотоциклетната каска, беше замислена и мълчалива от умора, явно не бе изпаднала в обичайната си депресия. Пол я попита дали всичко е минало добре и тя кимна утвърдително.

— Да. Едва успях да запаля мотоциклета, иначе щях да се върна по-рано — свещите бяха замърсени. Как са краката ти, Пол? Искаш ли още една инжекция, преди да те кача горе?

След като бе прекарал двайсет часа във влагата на избата, Пол усещаше, че краката му сякаш са набучени с ръждиви пирони. Жадуваше за нова инжекция, но Ани трябваше да му я бие, когато вече бъде в леглото.

— Добре съм.

Ани се обърна гърбом към него и приклезна.

— Хайде, качвай се. И без глупави номера — много съм уморена.

— Струва ми се, че изчерпах всичките си номера.

— Дано да е така.

Тя го метна на гърба си и изпъшка, а Пол едва се сдържа да не изкрещи. Ани тръгна към вратата, като обгърна с поглед отрупаната с кутии маса. Стори му се, че се взира прекалено дълго и неминуемо ще открие липсата на флакона, който бе натикал отзад в панталоните си. От първото му плякосване беше изминало много време. Най-сетне се бе престрашил да открадне нещо друго. Ако Ани случайно преместеше ръцете си, докато изкачваха стълбата, щеше да напипа не само кльошавия му задник, а и някакъв предмет.

Тя извърна очи от масата, изражението ѝ не се промени. Пол изпита огромно облекчение и почти забрави болката в краката си. Знаеше, че Ани умее да се преструва, когато поиска, но мислеше — надяваше се — че я бе измамил.

Този път бе успял да я измами.

— Май че е по-добре да ми сложиш инжекция, Ани — каза той, когато се озова в леглото.

Тя внимателно огледа преbledнялото му и изпотено лице, кимна и излезе.

Пол моментално измъкна плоския флакон и го пъкна под дюшека. След ножа не бе крил нищо там — довечера ще го премести на по-сигурно място.

Ани се върна със спринцовката. После постави бележник и подострени моливи на перваза на прозореца и доближи стола до леглото.

— А сега трябва да подремна. Ще се събудя, ако чуя приближаването на кола. Дано ни оставят на мира — ще спя чак до сутринта. Ето ти стола, ако решиш да пишеш на ръка. Ръкописът е на пода. Всъщност не те съветвам да започваш, докато краката ти не се стоплят.

— Действително няма да започна веднага, но вероятно здравата ще поработя тази вечер. Разбирам, че разполагаме с много малко време.

— Така е, Пол. Колко още ти остава?

— При нормални обстоятелство навярно щеше да ми е нужен месец, а както работя напоследък — две седмици. Ако се напъна, ще свърша за четири-пет дни, най-много за седмица, въпреки че ще се наложат поправки.

Ани въздъхна и съсредоточено се загледа в ръцете си.

— Навярно ще бъдат по-малко от две седмици.

— Ани, обеща ми нещо.

Тя го погледна, в очите ѝ се четеше единствено любопитство без обичайните ярост и злоба.

— Какво?

— Обеща ми да не четеш нищо, докато свърща или докато... се наложи да...

— ... спреш?

— Да. Така ще прочетеш финала наведнъж и той ще има по-голямо въздействие.

— Краят е хубав, нали?

— Да — усмихна се Пол. — Страхотен е.

Същата вечер около осем часа той внимателно се прехвърли в инвалидния стол. Ослуша се, но в къщата цареше тишина. Откакто пружините бяха изскърцали под тежестта на Ани преди четири часа, от горния етаж не идваше нито звук. Навярно бе много уморена.

Пол измъкна флакона и сръчно закара стола до прозореца, където беше импровизираният му кабинет: тук стоеше машината, която му се хилеше с трите си липсващи чукчета, тук бе кошчето за отпадъци, моливите, бележниците и купища листове, някои от които бяха за изхвърляне.

Тук бе невидимата му врата към друг свят; тук стоеше и собственият му призрак в серия от диапозитиви, които при наслагането си един върху друг даваха илюзията за движение.

Пол умело заманеврира между купищата хартия и натрупаните бележници. Ослуша се отново, наведе се и повдигна дъската на пода. Преди месец бе открил, че не е закована добре и прахът върху нея му подсказа, че Ани не бе я забелязала. „Следващия път залепи косми отгоре ѝ, за да си сигурен“ — иронично си помисли той. Под дъската имаше кухня, пълна с миши изпражнения.

Пол постави флакона в кухнята и намести дъската. За миг се изплаши, че няма да пасне добре — Ани имаше невероятно остър поглед — но тя прилепна на старото си място.

Пол внимателно я огледа, отвори бележника си, взе молив и намери процепа в хартията.

В продължение на четири часа никой не го обезпокои и той продължи да пише, докато моливите му се притъпиха.

После изтъркаля стола до леглото, прехвърли се в него и заспа.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ръцете на Джофри започнаха да го болят, сякаш се бяха превърнали в нагорещени стоманени пръти. През последните пет минути стоеше пред колибата на „Красавицата“. Приличаше на кльоцав цирков артист, който вдига тежести.

Тъкмо когато се бе отчаял и смяташе, че Езекия не може да придума Чиви да напусне колибата, дочу шумолене. Извърна се рязко, мускулите на ръцете му се напрягнаха до крайна степен. „Красавицата“ на главатаря Чиви беше пазителка на огъня — в колибата имаше над сто факли, намазани със смола. Смолата се процеждаше от стволите на ниските дървета в района и бурките я наричаха „огнено масло“ — странно поетична форма за простия език на племето. Джофри си помисли, че в колибата има предостатъчно факли, за да се подпали цялото село — щеше да изгори като чучело от деня на Гай Фокс... В такъв случай щяха да отстранят Чиви.

„Не се бой, господарю Джофри — бе казал Езекия. — Чиви ще излезе пръв, защото е пожарникарят на селото. Строши главата на мръсника!“

Но когато чу стъпките им, Джофри се поколеба за миг, въпреки ужасната болка в ръцете си. Ами ако този път

Ръката му, стиснала молива, спря да пише, защото Пол дочу приближаването на някаква кола. Беще удивен от спокойствието си — дори изпита леко раздразнение, защото го прекъсваха точно когато мисълта му започваше да тече гладко. Ботушите на Ани изтрополяха по стълбата.

— Скрый се!

Лицето ѝ беше решително и мрачно, бе праметнала през рамо разкопчаната чантичка. После забеляза, че Пол вече е отдалечил стола от прозореца. Ани огледа перваза на прозореца, за да провери дали не е забравил нещо и кимна.

— От полицията са — заяви тя спокойно, въпреки че изглеждаше напрегната. Дясната ѝ ръка стискаше чантичката. — Ще бъдеш ли послушен, Пол?

— Да.

Тя внимателно се вгледа в него и промълви:

— Дано да е така.

Обърна се и затвори вратата след себе си, но този път не я заключи.

Колата зави по алеята. Пол чу затръшването на кухненската врата, приближи стола до прозореца, като се постара да остане в сянката и надникна навън.

Полицейският „Плимут“ спря точно пред Ани. Шофьорът излезе и застана точно на мястото, където бе стоял младият полицаи... но беше съвършено различен от него. Бе около четирийсетгодишен и широкоплещест — в сравнение с него Ани изглеждаше като джудже.

Имаше и друга разлика — полицаят, убит от Ани, беше сам, а сега от колата излезе дребен и приведен цивилен полицаи. „Приличат на Давид и Голиат“ — помисли си Пол.

Цивилният заситни, заобикаляйки колата. Изглеждаше стар и уморен, сякаш му се спеше, само бледосините му очи се стрелкаха във всички посоки.

Полицайте застанаха от двете страни на Ани и тя започна да им обяснява нещо, като се обръщаше ту към единия, ту към другия. На Пол му хрумна отново да счупи прозореца и да извика за помощ. Вероятността да се справят с Ани беше осем към десет, защото едрият полицай навярно бе подвижен и достатъчно силен, за да изтръгне дръвче от корените му. Бавната походка на цивилния навярно беше измамна както сънливото му лице — навярно двамата щяха да надвият Ани. Само че тя щеше да очаква нападението им и нямаше да бъде изненадана.

Изведнъж Пол забеляза, че самото на цивилния беше закопчано. Ако Ани стреляше първо в Голиат, Давид едва ли щеше да измъкне навреме пистолета си и също щеше да бъде убит. Нещо повече — закопчаното сако означаваше, че засега Ани е права — бяха дошли само на проверка.

Засега...

„Ти го уби и отлично знаеш, че е така. Ако си беше затварял устата, щях да го отпратя...“

Нима е вярно? Не, разбира се. Но за момент Пол се почувства виновен. Може би сега не извика, защото смяташе, че Ани ще ликвидира двамата полицаи.

Не, няма смисъл да се самозалъгва. Истината бе, че искаше сам да се справи с Ани Уилкс.

„Те ще те тикнат в затвора, а аз знам как да ти причиня болка.“

Навярно полицаите можеха да надушат нещо нередно, защото бяха професионалисти и познаваха миналото на Ани. Но по-вероятно бе тя да успее да се изплъзне за последен път. Пол предполагаше какво се е случило. Тя непрекъснато е слушала радиото и е научила, че започват да издирват младия полицаи на име Къшнър. Изчезването му бе предизвикало сензация. Съобщили са, че е бил по следите на известния писател Пол Шелдън, но засега не свързвали липсата му с изчезването на писателя.

Поне засега.

Колата на Пол била открита съвсем случайно. Полицаи, които наблюдавали района с хеликоптер, забелязали отражението на слънцето в предното стъкло и кацнали на една поляна, за да огледат терена. Колата била смазана до неузнаваемост, защото била завлечена от придошлата вода в пресъхналото корито на някаква река. В съобщението не се казваше дали са били открити следи от кръв — пък и едва ли щяха да намерят такива, след като автомобилът бе прекарал месеци на открито.

Но всъщност вниманието на полицията в Колорадо бе съсредоточено върху издирването на изчезналия Къшнър — посещението на двамата полицаи потвърждаваше предположението на Пол. Засега се говореше, че навярно Къшнър е открил незаконни производители на спиртни напитки и марихуана, докато претърсвал областта за изчезналия писател. Постепенно стана ясно, че той е изчезнал безследно и се повдигна въпрос, защо е патрулирал сам. Пол беше убеден, че щатската полиция не разполага с достатъчно средства, но при все това вече изпраща по двама полицаи да претърсват района.

Голиат посочваше към къщата. Ани сви рамене и поклати глава. Давид каза нещо. Тя кимна и ги поведе към вратата на кухнята. Пол чу изскърцването на пантите. Стъпките на толкова много хора му прозвучаха светотатствено.

— Спомняте ли си кога дойде Къшнър? — попита Голиат. Пол предположи, че е той, съдейки по задебелия от цигарите глас.

— Около четири — отвърна Ани. Току-що била окосила тревата и нямала часовник, но си спомняла, че било дяволски горещо.

— Колко време остана при вас, мисис Уилкс? — обади се Давид.

— Мис Уилкс, ако нямате нищо против.

— Извинете.

Ани отвърна, че не знае, навярно около пет минути.

— Показа ли ви някаква снимка?

— Да, затова бе дошъл — отвърна тя и Пол се удиви на спокойния ѝ и приветлив глас.

— Разпознахте ли човека на снимката?

— Моментално. Пол Шелдън е любимият ми писател — притежавам всичките му книги. Стори ми се, че младежът беше разочарован, освен това му бе много горещо.

— Да, наистина беше много топло — каза Голиат и Пол с ужас разбра, че гласът му прозвуча съвсем близо, навярно от гостната. Подозираше, че Ани върви по петите им. Не ги бе поканила, но полицаите все пак оглеждаха къщата.

Въпреки че любимият ѝ писател бе на по-малко от петдесет метра, Ани продължи да говори съвършено спокойно. Каза, че предложила на младежа студен чай, но той отказал, затова го попитала дали не иска бутилка...

— Гледайте да не го счупите — внезапно се сопна тя. — Обичам статуетките си, а някои от тях са много, чупливи.

— Извинете. — Навярно говореше Давид, тихият му глас бе смирен и някак си стреснат. При други обстоятелства тонът му би се сторил забавен на Пол, но сега не му беше до смях. Седеше вдървено, стиснал ръчките на стола. Чу как полицаят внимателно остави статуетката (може би беше пингвинът, стъпил върху леден блок) на мястото ѝ. Представи си как Ани опипва чантичката си. Всеки момент очакваше Давид да я попита какво крие там. Тогава ще започне престрелка.

— Та какво говорехте? — попита Давид.

— Предложих му бутилка студена „Пепси“, защото беше много горещо. Младежът ми благодари — беше извънредно учтив. Защо са го оставили да патрулира сам?

— Изпи ли я тук — продължи да разпитва Давид, все едно, че не бе чул въпроса ѝ. Гласът му прозвуча съвсем близо, навярно беше

прекосил гостната. Пол не трябваше да затваря очи, за да си представи как той стои до вратата и оглежда коридора, който водеше към затворената врата на спалнята. Седеше вдървен, пулсът му биеше в измършавялата му шия.

— Не — спокойно отвърна Ани. — Взе я със себе си, защото бил много зает.

— Какво има там? — попита Голиат. Тежките му стъпки изтрополиха върху дъските на коридора.

— Баня и допълнителна стая, където спя, когато е много горещо. Ако искате проверете, но ви уверявам, че не съм завързала колегата ви за леглото.

— Сигурен съм, че не сте — отвърна Давид. За огромно учудване на Пол, стъпките им се отдалечиха по посока на кухнята. — Стори ли ви се развълнуван, докато беше при вас?

— Не. Просто обезсърчен, явно умираше от жегата.

Пол с облекчение си пое дъх.

— Усетихте ли дали мисълта му е заета с нещо друго?

— Не.

— Спомена ли къде отива?

Полицайте положително не го забелязаха, но опитното ухо на Пол долови моментно колебание в гласа ѝ, сякаш Ани се питаше дали не ѝ готвят някаква клопка. Поколеба се за миг и отвърна, че тръгнал на запад.

— Благодаря ви, госпожо. Може би ще се наложи да ви посетим повторно.

— Заповядайте. Напоследък нямам много гости.

— Имате ли нещо против да надникнем в обора? — внезапно попита Голиат.

— Не, но не забравяйте да поздравите, когато влезете.

— Кого да поздравим?

— Ами Мизъри, моето прасе — отговори Ани.

Тя стоеше на вратата и го гледаше втренчено. Пол почувства, че лицето му гори и се изчервява. Полицайте си бяха отишли преди петнайсет минути.

— Какво ме зяпаш?

— Защо не извика?

Преди да се качат в колата, ченгетата бяха докоснали шапките си за поздрав, но не се усмихнаха. Дори от неудобното си място за наблюдение Пол забеляза, че я гледаха подозрително. Явно знаеха с кого си имат работа.

— Е, защо не извика. Щяха да връхлетят върху мене като лавина.

— Не съм съвсем сигурен.

— Все пак защо не го направи?

— Ани, защо не предположиш, че грешиш, когато непрекъснато очакваш да се случи нещо лошо?

— Не се опитвай да хитрееш — изръмжа тя. Пол забеляза, че беше объркана въпреки привидното си спокойствие. Мълчанието му не отговаряше на представата ѝ за света като арена, на която се разиграваше битката между Честната Ани и отбора на Пикльовците.

— Не хитрея — просто изпълних обещанието си. Искам спокойно да довърша книгата. Искам да я довърша за теб.

Тя го изгледа подозрително, Пол усети, че иска да му повярва... че му вярва. Имаше право, защото за пръв път той казваше истината.

— В такъв случай работи. Сигурно забеляза как ме гледаха.

През следващите два дни животът им продължи по старому. Случката с младия полицаи сякаш беше забравена. Пол пишеше почти непрекъснато. Беше се отказал напълно от машината. Ани безмълвно я постави на полицата над камината под снимката на Триумфалната арка. За два дни Пол успя да изпише три бележника. Оставаше му само един, когато го изпишеше, трябваше да продължи върху листове за стенография. Ани неуморно подостряше моливите му, докато той седеше приведен до прозореца, опитваше се да почеше липсващия си крак и се взираше през процепа в хартията. Той отново се бе разширил и книгата напредваше стремително като ракета. Пред очите му се нижеха сцени: три групи преследваха Мизъри из кривуличещите проходи зад челото на богинята — двете искаха да я убият, а третата, състояща се от Ян, Джофри и Езекия — да я спасят. Някъде в низините гореше селцето на бурките и оцелелите се стичаха към единствения изход — лявото ухо на идола — за да убият всеки, успял да се промъкне жив.

На третия ден след посещението на Давид и Голиат се случи нещо, което го изтръгна от хипнотичния му транс, но не попречи на работата му.

На алеята се появи „Форд“-комби, натъпкан с видеоапаратура.

— Божичко, какво пък е това? — помисли си Пол със смесено чувство на учудване и ужас.

Колата още не бе спряла, когато задната врата се отвори и навън изскочи небрежно облечен човек. В едната си ръка държеше нещо подобно на пистолет и Пол си помисли, че е пушка със сълзотворен газ. Когато непознатият постави уреда на рамото си и се понесе към къщата, писателят разбра, че носи мини-камера. Операторът беше последван от симпатична млада жена, която оправи с ръка прическата си и огледа грима си в страничното огледало на колата.

През последните години светът бе забравил Жената дракон, но сега отмъстително се нахвърляше върху нея.

Пол побърза да се отдалечи от прозореца.

„Е, ако искаш да разбереш всичко, гледай новините в шест часа“
— помисли си той и затисна устата си с ръце, за да заглуши смеха си.

Задната врата се отвори и Ани изкрещя:

— Изчезвайте оттук!

Пол дочу отдалеч гласа на жената:

— Мисис Уилкс, бихте ли ни...

— Ако не изчезнеш веднага, ще ти надупча задника!

— Мисис Уилкс, аз съм Глена Робъртс от...

— Хич не ми пука! Дори да си Исус Христос от планетата Марс... Махай се веднага, или ще те убия.

— Но...

БУМ!

„О, Господи, Ани застреля глупачката!“ Пол закара стола до прозореца, надникна навън и изпита огромно облекчение — Ани бе гърмяла във въздуха. Предупреждението явно бе подействало моментално — Глена Робъртс през глава се втурна към колата. Операторът насочи камерата към Ани. Тя замахна с пушката към него. Той реши, че предпочита да остане жив вместо да заснеме Жената дракон, и побърза да се намести на задната седалка. Още не бе успял да затвори докрай вратата, когато колата потегли на заден ход.

Стиснала пушката в ръка, Ани продължи да ги наблюдава, докато изчезнаха от погледа ѝ, сетне бавно се прибра вкъщи и се качи при Пол. Никога не бе изглеждала толкова зле — изпитото ѝ лице беше преbledняло, очите ѝ непрекъснато се стрелкаха встрани.

— Върнаха се — прошепна тя.

— Успокой се.

— Знаех си, че мръсните сополанковци ще се върнат.

— Отидоха си, Ани. Ти ги прогони.

— Няма да ме оставят на мира. Някой им е съобщил, че преди да изчезне, полицаят е посетил Жената дракон и ето че се появиха. Знаеш ли какво искат?

— Естествено. Имал съм си работа с пресата. Винаги искат едно и също — да те прецакат, докато те снимат. Трябва да се прими...

— Ето какво искат! — повтори Ани. Вдигна ръка към челото си и внезапно смъкна кожата с ноктите си, като остави четири червени бразди. Кръвта се стече по веждите ѝ, по бузите, от двете страни на носа ѝ.

— Ани, спри! — изкрещя той.

— И това — Ани с все сила зашлеви лявата си буза, върху която останаха червени следи от пръстите ѝ. — И това! — нов, още по-силен шамар. От ноктите ѝ протече кръв.

— СПРИ!

— *Ето какво искат!* — изкрещя тя в отговор. Вдигна ръце към челото си, притисна ги към раните и протегна към него окървавените си длани. Сетне с тежки стъпки излезе от стаята.

Измина доста време, докато Пол отново беше в състояние да пише — непрекъснато му се натрапваше окървавеното лице на Ани. Сетне историята отново го увлече и той с облекчение се взря през процепа в хартията.

На другия ден дойдоха нови полицаи — този път бяха местни хора. Придружаваше ги кльощав човек, който носеше куфарче с машина за стенограми. Ани препречи пътя им на алеята и ги изслуша с безизразно лице. Сетне ги поведе към кухнята.

Пол седеше тихо и слушаше изявлението ѝ, което съдържаше всичко, което бе казала на Давид и Голиат преди четири дни. Подлагаха я на излишен тормоз и той с ужас установи, че я съжелява.

Местното ченге, което задаваше въпросите, предупреди Ани, че има право да изиска присъствието на адвокат. Тя отказа и дума по дума разказа своята версия.

Останаха в кухнята около половин час. Накрая един от полицаите я попита от какво са дълбоките рани по челото ѝ.

— Снощи се издрасках. Сънувах кошмари — отвърна тя.

— И какво сънувахте?

— Че след толкова години хората си спомниха за мен и отново започнаха да ме посещават.

След като си отидоха, тя се качи в стаята на Пол. Изглеждаше разсеяна и болна.

— Къщата започва да прилича на Централната гара — промълви той.

Ани не се усмихна.

— Колко ти остава до края?

Пол се поколеба, изгледа купчината изписани страници, прехвърли погледа си върху нея и отвърна:

— Два-три дни.

— Следващия път ще донесат заповед за обиск — каза тя и излезе, без да дочака отговора му.

Същата нощ Ани дойде в стаята му. Минаваше дванайсет и тя го сгълча:

— Трябваше да си в леглото преди час.

Той вдигна поглед, изтръгнат от фантастичния свят на книгата. Джофри, който се оказа главен герой — току-що се бе срещнал с отвратителната кралица на пчелите, с която трябваше да се пребори на живот и смърт, за да спаси Мизъри.

— Няма значение, ще си легна след малко. Понякога не можеш да оставиш работата наполовина.

Той разтърси възпалената си ръка, която пулсираше от болка. От вътрешната страна на показалеца му се бе образувал мехур от притискането на молива. Таблетките можеха да облекчат болката му, но щяха да замъглят съзнанието му.

— Увлечен си в историята, нали? — тихо попита тя. — Предполагам, че е интересна. Но сигурно вече не пишеш книгата само заради мене.

— О, не — отговори той и за миг се изкуши да ѝ каже: „Никога не е била за теб, Ани, нито за хилядите читателки, които подписват писмата си с думите «Вашата най-голяма почитателка». Единствената причина, която кара писателите да посвещават книгата си някому, е, защото се ужасяват от егоизма си.“

Но подобна постъпка би била глупава.

Пол продължи да пише до ранни зори, след което се просна в леглото и спа четири часа. Сънищата му бяха объркани и неприятни. Видя как бащата на Ани се изкачва по висока стълба. Носеше кошница, пълна с изрезки от вестници. Пол се опита да извика и да го предупреди, но всеки път, когато отвореше устата си, от нея се изтръгваше една и съща фраза: „Един ден, след около седмица...“ Внезапно в коридора се втурна Ани Уилкс, крещеше и протягаше ръце, за да блъсне баща си по стъпалата... постепенно виковете ѝ се превърнаха в жужене, тялото ѝ започна странно да се изменя — Ани се превръщаше в пчела.

На другия ден полицаите не дойдоха, но се появиха неочаквано много непознати хора, главно зяпачи. Една от колите беше пълна с младежи.

Когато минаха по алеята, Ани се втурна навън и изкрещя да се махат от имението ѝ, защото в противен случай ще ги застреля като мръсни кучета.

— Разкарай се, Дракон такъв! — изкрещя един от младежите.

— Къде си го погребала? — извика друг, когато колата зави в обратната посока сред облак прах. Трети хвърли бирена бутилка.

След час Ани премина с тежки стъпки под прозореца на Пол и се отправи към обора, като нахлузваше работни ръкавици. Лицето ѝ беше мрачно. Върна се с веригата, която бе обточила с бодлива тел, и я постави напреки на алеята. После измъкна от джоба си червени парцалчета и ги привърза върху нея.

— Няма да спре ченгетата, но поне ще изплаши онези дрисльовци — заяви тя, когато най-сетне се качи в стаята на Пол.

— Права си.

— Ръката ти... изглежда подута. Съжалявам, че те притеснявам, но кога...

— Утре — отвърна той.

— Наистина ли? — лицето ѝ моментално се проясни.

— Да. Към шест часа.

— Пол, но това е чудесно. Мога ли да започна да чета, или...

— Предпочитам да почакаш.

— Така и ще направя — изражението ѝ се смекчи и Пол потръпна от погледа ѝ, който ненавиждаше повече от всичко. — Обичам те, Пол. Знаеш го, нали?

— Да — отговори той и се наведе над бележника си.

Същата вечер Ани му донесе нови таблетки — инфекцията на пикочния му мехур още не се бе излекувала — и кофичка с лед. Постави до нея прилежно сгънат пешкир и безмълвно излезе.

Пол захвърли молива — наложи се да използва лявата си ръка, за да разгъне пръстите на дясната — и пъхна ръката си в леда. Държа я там, докато изтръпна от студ. Когато я извади, отокът сякаш беше намалял. Пол я омота в пешкира и се втренчи в мрака, докато изтръпването премина. Махна пешкира, размърда пръстите си и продължи да пише.

Призори закара стола до леглото и веднага заспа. Сънуваше, че се е заблудил сред снежна буря; не, онова, което връхлиташе върху лицето му не беше сняг, а машинописни страници с липсващи букви. Пол разбра, че ако оживее, ще трябва да ги попълва на ръка, като разгадава почти невидими думи.

Събуди се около единайсет и Ани веднага се появи с чаша портокалов сок, таблетките и купичка гореща пилешка супа. Лицето ѝ гореше от възбуда.

— Днешният ден е необикновен, нали, Пол?

— Да.

Той се опита да вземе лъжицата с дясната си ръка, но не успя, защото беше много подута. Кожата беше зачервена и лъскава. Опита се да я свие в юмрук и усети, че нагорещени метални пръчки се впиват в нея. Хрумна му, че се усеща така, сякаш през последните дни непрекъснато е раздавал автографи.

— Горкичката ти ръка! — извика Ани. — Веднага ще ти донеса още една таблетка.

— Не. Това е финалът. Искам мисълта ми да е бистра — каза Пол. — Мисля да довърша книгата на пишещата машина. Предполагам, че имам още десетина страници. Навярно ще се справя въпреки липсващите букви.

— Трябваше да ти купя друга машина — промълви Ани. Изглеждаше искрено огорчена, в очите ѝ блестяха сълзи. Пол си помисли, че в подобни моменти беше особено отвратителна, защото тогава проличаваше каква би могла да бъде, ако бе възпитана другояче, ако жлезите ѝ работеха нормално. „Направих гаф. Наистина е така, въпреки че ми е трудно да го призная. Не исках да призная, че продавачката ме е надхитрила. Съжалявам, Пол. Горката ти ръка.“

Тя вдигна нежно ръката му и я целуна.

— Няма нищо — отвърна Пол. — Двамата с „патока“ навярно ще се справим. Мразя го, но имам чувството, че и той ме ненавижда, сигурно сме квит.

— За кого говориш?

— За машината. Кръстих я на името на патока от комиксите.

— О, така ли... — по погледа ѝ разбра, че отново е откачила. След малко дойде отново на себе си и се усмихна като току-що пробудила се жена, на която предстои приятен ден.

— Изяде ли супата? Приготвила съм ти изненада.

Пол ѝ показа празната чиния, на дъното на която бяха прилепнали парченца фиде.

— Виждаш ли какво добро момче съм, Ани — произнесе той напълно сериозно.

— Ти си най-доброто момче, което познавам, и затова ще получиш много златни звездички. Всъщност... почакай! Само ако видиш какво съм ти приготвила!

Тя излезе и остави Пол да се взира в календара и в снимката на Триумфалната арка. Той вдигна поглед към тавана и забеляза преплетените пукнатини, сетне се втренчи в машината и в големия куп машинописни страници. „Сбогом на всичко“ — помисли си Пол и в същия момент Ани влезе с нов поднос, върху който бяха поставени четири блюда. В едното имаше парченца лимон, във второто — нарязани яйца, в третото — препечен хляб. Последното съдържаше огромна купчина хайвер.

— Не зная дали го обичаш — срамежливо промълви тя. — Самата аз не знам дали ми харесва, защото никога не съм го опитвала.

Пол избухна в смях, от който го заболя стомахът, краката и дори ръката; след малко положително щеше да изпита още по-голяма болка, защото Ани положително щеше да си помисли, че ѝ се присмива. Но въпреки всичко не можеше да спре. Продължи да се залива от смях, докато се задави, бузите му почервенияха, от очите му бликнаха сълзи. Жената, която бе отрязала крака му с брадва и палеца му с електрически нож, сега му поднасяше куп хайвер, достатъчен да задави африкански глиган. Но колкото и да е чудно, този път лицето ѝ не помръкна. Ани започна да се смее заедно с него.

Хората казват, че или обичаш хайвера, или го мразиш, но Пол не споделяше подобно мнение. Когато пътуваше първа класа и стюардесата му поднасяше чиния с хайвер, той го изяждаше и забравяше за съществуването му до следващия полет. Но сега лакомо се нахвърли върху него, сякаш го опитваше за първи път в живота си.

Ани явно не го хареса. Отхапа деликатно от намазаното с хайвер парченце препечен хляб, намръщи се с отвращение и го остави. Пол продължи да се храни с огромен ентузиазъм и само за петнайсет минути преполови купчината. Уригна се, прикри с ръка устата си и виновно погледна Ани, която отново избухна в смях.

„Сигурно ще те убия, Ани — помисли си той и се усмихна сърдечно. — Кълна се, че ще го направя. Може би ще загина заедно с теб — всъщност предполагам, че ще стане така — но поне ще пукна с пълен с хайвер стомах. Можеше да е по-лошо.“

— Беше страхотно, но не мога повече — промълви той.

— Сигурно ще повърнеш, ако продължиш да ядеш — сгълча го Ани. — Хайверът е трудно смилаем. — Тя отново се усмихна. — Имам още една изненада — бутилка шампанско — но ще я запазя за момента, когато свършиш книгата. Казва се „Дом Периньон“ и струва седемдесет и пет долара. Толкова пари за една бутилка! Но продавачът каза, че е най-добрата марка.

— Прав е — отвърна Пол и си помисли, че се намира тук заради същото шампанско. Замълча за миг, сетне продължи:

— Искам да те помоля за още нещо, след като свърша.

— Така ли? И какво е то?

— Каза, че си запазила всичките ми вещи. В куфара ми има кашон с цигари — разреши ми да изпуша една, когато приключа.

Усмивката ѝ помръкна.

— Знаеш, че цигарите са вредни, защото причиняват рак.

— Ракът е най-малкото, което ме притеснява в момента. Искам само една цигара. Имам обичай да се облегна назад и да пуша, когато свършвам някоя книга. Тogaва пушенето ми доставя най-голямо

удоволствие — дори по-голямо, отколкото след хубав обяд. Поне така беше преди. Предполагам, че сега ще ми се завие свят и ще ми прилошее, но за мен цигарата представлява нещо като спомен за миналото. Хайде, Ани, не ми отказвай, виж колко съм послушен.

— Добре, но преди шампанското. Нямам намерение да консумирам толкова скъпо питие в стая, изпълнена с отровен дим.

— Съгласен съм. Ако ми я донесеш по обяд, ще я поставя на перваза на прозореца и от време на време ще я поглеждам. Ще довърша книгата, ще попълня липсващите букви, ще изпуша цигарата и ще те повикам едва след като я угася в пепелника.

— Съгласна съм, въпреки че не ми е приятно. Дори да не се разболееш от рак, не ми е приятно. Знаеш ли защо, Пол?

— Не.

— Защото само негодниците пушат — заяви Ани и започна да прибира чиниите.

Господарю Ян, тя...

— *Щт-т-т* изсъска свирепо Ян и Езекия уплашено се сви. Джофри усети, че пулсът му усилено бие в гърлото му. *Отвън* долиташе ритмичното скърцане на корабните съоръжения, *тихото* плющене на платната, издувани от първия полъх на попътния вятър, и *крясъкът* на птици. Откъм палубата се чуваха *грубоватите* гласове на моряците, които пееха. Но тук, долу, цареше *тишина*. Тримата мъже — *единият* чернокож, другите двама — бели, очакваха Мизъри да се съживи, или да...

Ян дрезгаво изстена и Езекия сграбчи ръката му. Джофри си каза, че трябва да се държи. Нима след *всичките* им прежеждия Бог ще бъде *толкова* жесток и ще я остави да умре? *Едно* време би отрекъл подобна *възможност* и би се изсмял, вместо да се *възмути* — *мисълта*, че Бог може да бъде жесток, би му се сторила абсурдна.

Но сега повечето му представи за света бяха променени. Всичко се бе случило в Африка. Тук бе открил, че няма само един Бог, а много — *повечето* от тях бяха не само жестоки, а безумни. *Възгледите* му се бяха променили — можеше да проумее *жестокостта*, но не да се бори с безумието.

Ако *страховете* му се оправдаеха и Мизъри умреше, той щеше да се хвърли в морето. Винаги беше знаел и приемал факта, че боговете са *неумолими*, но нямаше намерение да живее в свят, управляван от безумни божества.

Тъжните му размишления бяха прекъснати от *дрезгавото*, изплашено възклицание на Езекия.

— Господарю Ян! Господарю Джофри! *Очите!* Погледнете *очите* й!

Огромните, прилични на синчец очи на Мизъри се отвориха. Тя погледна Ян, сетне Джофри, после пак Ян. За миг в тях се четеше само учудване, но след малко Джофри разбра, че ги е познала. Душата му се изпълни с щастие.

— Къде съм? — прошепна Мизъри и се протегна. — Ян, Джофри, защо сме сред морето? Защо съм толкова гладна?

Ян, който едновременно плачеше и се смееше, се наведе и я прегърна, като непрекъснато повтаряше името ѝ.

Смутена, но щастлива, Мизъри също го прегърна. Сега, когато беше сигурен, че Мизъри ще оздравее, Джофри можеше да понесе вида на двамата влюбени. Щеше да живее сам, момееше да живее сам в мир и спокойствие.

Може би не всички богове бяха безумни...

Той докосна Езекия по рамото.

— По-добре да ги оставим насаме, старче.

— Прав сте, господарю Джофри — ухили се Езекия и откри златните си зъби.

Джофри хвърли последен поглед към Мизъри и за миг светлосините ѝ очи отвърнаха на погледа му и стоплиха сърцето му.

„Обичам те, скъпа — помисли си той. — Обичам те, чуваш ли?“

Навярно си въобразяваше, но гласът ѝ прозвуча съвсем ясно:

— Чувам... И аз те обичам.

Джофри затвори вратата и се качи на палубата. Вместо да се хвърли през перилата, както бе искал преди малко, той запали лулата си и бавно я изпуши, докато наблюдаваше как слънцето потъва зад далечния облак на хоризонта — облакът, който представляваше брега на Африка.

Най-накрая Пол постъпи по единствения възможен начин — измъкна последната страница от машината и написа на ръка най-обичаната и най-омразната фраза от речника на писателя:

КРАЙ

Едва бе успял да попълни липсващите букви с подутата си ръка. Упорито продължи да работи, защото знаеше, че трябва да я раздвижи, за да свърши онова, което му предстоеше.

Сетне остави писалката и огледа купчината листове. Усещаше се както всеки път при завършване на някоя книга — опустошен и измамен, сякаш за всеки минимален успех бе платил дан на абсурдността.

Винаги изпитваше едно и също, сякаш след дълго лутане из джунглата попада на поляна, от която се вижда само безлюдна автомагистрала с няколко бензиностанции и алея за боулинг като награда за послушанието му.

Все пак бе приятно, когато свършваше, винаги изпитваше удоволствие от сътвореното. Струваше му се, че е извършил храбра постъпка като е създал въображаеми личности, които бе надарил с чувства. Сега осъзнаваше, че „номерът“ му не е особено оригинален, но е единственото, което умее. Изпълняваше го несръчно, но винаги с любов. Пол докосна дебелия ръкопис и леко се усмихна. Протегна ръка към единствената цигара на перваза. До нея стоеше керамичен пепелник, на дъното на който бе изрисуван старомоден речен кораб, обкръжен от надписа „Спомен от Анибал, Мисури — родното място на най-великия писател на Америка“.

В пепелника се мъдреше картонче кибрит с една клечка. Пол се надяваше, че ще му свърши работа.

Чуваше стъпките на Ани на горния етаж. Чудесно. Ще има време да се подготви и ще бъде предупреден навреме, ако тя реши да слезе по-рано.

„Ето го истинския номер, Ани. Остава да видим дали ще успее да го изпълня.“

Той се наведе, без да обръща внимание на болката в краката си, и повдигна разхлабената дъска на пода.

Драсна отново, но и този опит се оказа неуспешен.

„Спокойно, спокойно!“

Прекара клечката за трети път върху грубото кафяво картонче и сега от крайчеца ѝ се появи бледо-жълт пламък.

Повика я и след пет минути дочу тежките ѝ стъпки по стълбата. Предполагаше, че ще бъде много изплашен, когато настъпи решителният момент, но с облекчение установи, че е напълно спокоен. Стаята вонеше на газ за запалки, която се стичаше от дъската, поставена върху стола му.

— Пол, наистина ли свърши? — извика тя от другия край на коридора.

Той погледна купчината листове, натрупани до омразната машина. Хартията беше напоена с газ.

— Направих, каквото можах — извика писателят в отговор.

— Ей, просто не мога да повярвам. Само секунда — ще донеса шампанското.

— Добре.

Ани прекоси покрития с линолеум кухненски под и той си помисли, че чува познатите звуци за последен път. Испита учудване, което моментално прерасна в страх. Испитваше ужас при мисълта за отдалечаващия се бряг на Африка.

Дочу отварянето на вратата на хладилника; Ани отново прекоси кухнята, след миг щеше да бъде при него.

Пол не беше изпушил цигарата, нямаше нужда от нея, а от кибрита.

„Какво ще правиш, ако клечката не се запали?“

Но вече бе прекалено късно да мисли за това.

Посегна към кибрита в пепелника и дочу стъпките на Ани в коридора. Пол драсна клечката и тя не се запали.

„Спокойно, Пол.“

— Надявам се, че не...

Тя спря, думите сякаш заседнаха в гърлото ѝ. Пол седеше в инвалидния стол, прикрит зад барикада от натрупаната хартия и от пишещата машина. Нарочно бе обърнал нагоре титулната страница, върху която пишеше: „Завръщането на Мизъри“ от Пол Шелдън.

Подутата му дясна ръка държеше запалената клечка над напоената с газ хартия.

Ани стоеше на прага със зяпнала уста и държеше увита в кърпа бутилка шампанско.

— Пол, какво правиш?

— Вече го направих. Ти се оказа права — това е най-хубавата книга за Мизъри, най-интересният роман, който съм писал. А сега ще изпълня номер, който научих от тебе.

— Недей, Пол — изкрещя тя с агонизиращ глас и разпери ръце, забравила за бутилката. Тя падна на пода и експлодира, пяна се разхвърча из стаята.

— НЕ! НЕ! МОЛЯ ТЕ, НЕДЕЙ!

— Колко жалко, че никога няма да я прочетеш — усмихнато каза Пол. За пръв път от месеци насам се усмихваше, без да се преструва. — Няма да е нескромно, ако ти кажа, че книгата е фантастична.

Клечката кибрит догаряше и пареше пръстите му. Пол я пусна върху ръкописа. В един ужасен миг му се стори, че е изгаснала, но веднага след това върху титулната страница се разгоря бледосин огън. Пламъците обхванаха целия ръкопис и се извисиха нагоре, подхранвани от газта.

— О, ГОСПОДИ, НЕ — изкрещя Ани. — НЕ МИЗЪРИ, САМО НЕ МИЗЪРИ!

Осветеното ѝ от огъня лице се изкриви. Пол извика:

— Пожелай си нещо, мръсна вампирко!

— ОХ, ПОЛ, КАКВО ПРАВИШ? — тя пристъпи напред с протегнати ръце. Сега огънят се бе разгорял. Едната страна на машината почерня — газта се беше събрала на локвичка под нея и

пламъчетата закачливо играеха между клавишите. Пол усети, че лицето му се зачервява от горещината.

Ани започна да вие:

— САМО НЕ МИЗЪРИ! НЕ МОЖЕШ ДА ИЗГОРИШ МИЗЪРИ, МРЪСЕН СОПОЛАНКО! НЯМАШ ПРАВО ДА Я ИЗГОРИШ!

В този момент Ани направи точно това, на което се бе надявал — сграбчи горящия куп хартия с намерението да изтича в банята и да го потопа във ваната.

Щом се обърна с гръб към него, Пол сграбчи машината и я вдигна над главата си. Ръцете му се покриха с мехури, усети страшна болка в гръбнака, но не й обърна внимание. Безумното му лице бе напрегнато и съсредоточено. Машината излетя от ръцете му и улучи Ани право в средата на солидния ѝ гръб.

Тя не изпищя, а изгрухтя изненадано, сетне рухна на пода и покри с тялото си горящата хартия.

Синкави пламъчета заподскачаха върху дъската, която му служеше вместо бюро. Пол дълбоко си пое въздух, усети как в гърлото му сякаш се забиват нагорещени пръти и угаси огъня с ръка. После успя да се изправи на десния си крак.

Ани се гърчеше на пода и стенеше. Пламъче се появи между лявата ръка и тялото ѝ и тя изкрещя. Пол усети миризмата на изгоряла плът.

Жената се претърколи, като се опитваше да застане на колене. Повечето от листовите вече бяха на пода, някои горяха, други бяха накснати в локвичките от шампанското, но Ани все още притискаше част от горящата хартия към гърдите си. Пуловерът ѝ също гореше. В ръцете ѝ бяха забити счупени стъкла. По-голямо парче стърчеше от дясната ѝ буза като острие на томахавка.

— Ще те убия, мръсен лъжецо — изстена тя и се повлече към него на колене, но се препъна в машината. Изви се и почти успя да се обърне, когато Пол се строполи върху нея. Той усети острите ръбове на машината дори през солидното ѝ тяло. Ани измяука като котка и се загърчи, докато се опитваше да го издраска с нокти.

Пламъците наоколо започваха да изгасват, но Пол усещаше страхотната топлина, която се излъчваше от мятащото се под него тяло. Знаеше, че част от пуловера ѝ и сутиенът са се залепили върху кожата ѝ, но изобщо не я съжаляваше.

Ани се опита да го отхвърли от себе си, той успя да се задържи и сега лежеше отгоре ѝ, сякаш искаше да я изнасили. Заопипва наоколо, защото знаеше какво търси.

— Махай се!

Беше напипал горящата, обгорена хартия.

— Махай се!

Пол смачка хартията на топка, между пръстите му изскочиха пламъчета. От Ани се излъчваше воня на обгорена плът, пот, омраза, лудост.

— Махай се! — отново извика Ани и той натика хартията в отворената ѝ уста. Очите ѝ, които хвърляха мълнии, внезапно се разшириха — този път от изненада, ужас и болка.

— Ето твоята книга, Ани — задъхано произнесе той и сграбчи още хартия, напоена с шампанско. Ани продължаваше да се гърчи под него. Раздробеното му ляво коляно се удари в пода и Пол усети страхотна болка, но продължи да възсяда Ани. „Ще те изнасия, защото не мога да направя нещо по-лошо. Изгълтай книгата ми, ще те накарам да се задавиш с нея“ — той конвулсивно смачка хартията и я наблъска в устата ѝ, като се стремеше да я натика в гърлото ѝ.

— Е, харесва ли ти? Това е единственото първо издание, посветено на Ани Уилкс, изяж го цялото!

Натъпка в гърлото ѝ трета буца хартия, четвърта. Петата още гореше и той я угаси с покритата си с мехури дясна ръка, преди да я натика в устата ѝ.

От Ани се изтръгна странен приглушен звук. Тя направи отчаяно усилие да го отхвърли и този път успя. Изправи се на колене, ръцете ѝ се впиха в обгореното ѝ гърло, което изглеждаше невероятно подуто. Пуловерът ѝ бе изгорял с изключение на бието около врата. Стомахът и диафрагмата ѝ бяха покрити с мехури. От буцата хартия в устата ѝ капеше шампанско.

Ани изграчи неразбираемо и успя да се изправи на крака, като продължаваше да се държи за гърлото. Пол се отдръпна назад и я изгледа враждебно.

Тя пристъпи към него, но отново се спъна от машината и полетя надолу. Ужасните ѝ очи бяха ококорени, сякаш искаше да каже: „Какво стана, Пол? Нали ти носех шампанско?“

Главата ѝ се удари в ръба на полицата над камината, тя се строполи на пода като чувал с картофи и къщата се разтресе.

Ани бе паднала върху куп горяща хартия и я бе изгасила с тялото си. Сега се виждаше само димяща черна купчина по средата на стаята. Част от разпръснатите листове бяха попаднали в локвичките от шампанското, но няколко бяха подпалили тапетите вляво от вратата и от тях излизаха пламъчета.

Пол изпълзя на лакти до леглото и дръпна кувертюрата. После мъчително започна да си проправя път към стената, като разчистваше с ръце парчетата стъкло. Дясната му ръка беше сериозно обгорена. Главата го болеше, повдигаше му се от миризмата на изгоряло месо. Но богинята беше мъртва и той бе свободен.

Подпря се на дясното си коляно, непохватно улови напоената с шампанско кувертюра и заудря с нея по стената. След малко пусна димящата завивка на пода — на стената се виждаше огромно черно петно, но тапетите вече не горяха. Само долният лист на календара се бе накъдрил от топлината.

Пол запълзя обратно към стола. Почти бе стигнал до него, когато Ани отвори очи.

Пол не можа да повярва на очите си, защото тя бавно се изправи на колене.

„Не, ти си мъртва!“

„Грешиш, Пол. Не можеш да убиеш богинята, защото е безсмъртна. А сега трябва да изплакна.“

Страшните ѝ очи се взираха в него. Огромна рана зееше в главата ѝ, лицето ѝ беше обляно в кръв.

Ани измуча с пълната си с хартия уста и запълзя към него с протегнати ръце, които се свиваха и разпускаха.

Пол успя да завие и залази към вратата. Чуваше я как се движи по петите му. Когато навлезе сред счупените стъкла, усети как ръката ѝ сграбчи левия му глезен. Той изпищя.

„Мръсник!“ — триумфално извика Ани.

Пол я погледна през рамо и забеляза, че лицето ѝ бе станало мораво и започваше да се подува, сякаш Ани наистина се превръщаше в идол от страната на бурките.

Той се опита да се освободи, Ани изпусна остатъка от крака му и в ръката ѝ остана само кожената лента, с която бе превързан.

Писателят продължи да пълзи и осъзна, че плаче, по лицето му се стичаше пот. Придвижи се напред на лакти, като войник, който се прикрива от картечен огън. Зад гърба си дочу тропота на коленете ѝ — тя продължаваше да го преследва. Оправдани бяха страховете му, че е несломима. Беше я изгорил, бе счупил гръбнака ѝ, беше затъкнал купчина хартия в гърлото ѝ, но тя продължаваше да го преследва.

Лакътят му се натъкна на парче стъкло, което се заби в ръката му, но въпреки това той продължи да пълзи напред.

Ръката ѝ сграбчи левия му прасец.

Пол отново се обърна и видя, че лицето ѝ е почерняло — изцъклените ѝ очи се взираха с див поглед в него. Шията ѝ беше издута като водопроводна тръба, устните ѝ се гърчеха. Пол разбра, че се опитва да се усмихне.

Бе наближил вратата. Пол протегна ръка и се вкопчи в рамката.

Ръката ѝ хвана дясното му бедро — Ани го преследваше, влачейки се по колене. Наближи го и сянката ѝ падна върху него.

— Не! — изхълца той и усети как Ани го дърпа.

Затвори очи и се хвана здраво за рамката на вратата.

Ръцете ѝ като паяци пропълзяха по гърба му и го стиснаха за шията. Дъхът му спря. Стискаше здраво рамката на вратата и усещаше как ръцете ѝ се впиват в шията му. Изкрещя:

— Няма ли да пукнеш?

Натискът върху гърлото му отслабна и отново можеше да диша. После Ани се строполи върху него като планина от отпусната плът и той започна да се задушава.

С мъка се измъкна изпод тежкото ѝ тяло, сякаш излизаше от затрупала го лавина. Последните му сили се изчерпаха.

Пропълзя през вратата, като всеки момент очакваше ръката ѝ отново да сграбчи глезена му, но Ани безмълвно лежеше по лице сред локва кръв, шампанско и счупени зелени стъкла.

Нима беше мъртва? Искаше му се да е така, но Пол не можеше да повярва.

Той затръшна вратата. Стори му се, че резето се намира по средата на пътя към висока скала, но той успя да протегне ръка и да го дръпне. Сетне треперейки, падна на прага.

Не знаеше колко време е прекарал в унес. Пробуди го някакъв драскащ звук. Помисли си, че са плъховете.

Грубите, покрити с кръв пръсти на Ани се промушиха под вратата и уловиха ризата му.

Пол изкрещя и рязко се отдръпна, левият му крак потръпна от болка. Заудря пръстите ѝ с юмрук. Те потръпнаха и останаха неподвижни.

„Моля те, Господи, нека да умре!“

Цялото му тяло бе обхванато от болка. Бавно запълзя към банята, но преди да влезе, се обърна и погледна назад. Пръстите ѝ продължаваха да стърчат изпод вратата. Въпреки страхотната болка не можеше да понася гледката им. Върна се и ги натика отдолу. Наложил се да събере цялата си смелост; сигурен бе, че ще го сграбчат, ако ги докосне.

Най-сетне се добра до банята, тялото му пулсираше от болка. Вмъкна се вътре и затвори вратата.

„Господи, ами ако е скрила лекарствата?“ Но разхвърляните кашони бяха на старото си място. Изгълта без вода три таблетки, изпълзя до вратата и легна до нея, като я затисна с тялото си. После заспа.

Когато се събуди, беше тъмно и отначало не разбра къде се намира — защо спалнята е станала толкова малка? После си спомни всичко и внезапно изпита странното чувство, че Ани не е мъртва, а стои зад вратата с вдигната брадва и щом той изпълзи навън, ще отсече главата му. Тя ще се изтъркаля по коридора като топка за боулинг, а Ани ще продължи да се смее.

„Започваш да полудяваш“ — помисли си той и чу или му се стори, че чува тихо шумолене, сякаш колосана женска дреха се докосваше до стената.

„Въобразяваш си.“

„Не, наистина чух нещо.“

Сигурно си въобразява. Посегна към дръжката на вратата, но отдръпна ръката си — какво, ако наистина бе чул някакъв звук?

„Може би е излязла през прозореца.“

„Пол, Ани е мъртва!“

„Богините никога не умират.“

Осъзна, че трескаво хапе устните си и с усилие на волята се овладя. Нима полудява? Сигурно, и то с пълно право. Но когато полицаите дойдат отново — утре или може би вдругиден, ще намерят мъртвата Ани в гостната, а в банята — някаква цивреца топка протоплазма, която някога се наричаше Пол Шелдън. Това би означавало победа за Ани.

„Хайде, Пол, бъди послушен и следвай първоначалния сценарий.“

Той протегна ръка към дръжката... и отново я отпусна. Не може да изпълни първоначалния си план. Беше си представял как ще запали хартията и тя ще я грабне — дотук всичко бе точно. Само че трябваше да разбие черепа ѝ с проклетата машина, а той беше улучил гърба ѝ. После възнамеряваше да изпълзи в гостната и да подпали къщата. Според сценария щеше да скочи от прозореца — рискуваше да се пребие, но знаеше, че Ани никога не пропуска да заключи вратата.

В романите всичко би протекло по предварителния план, но в живота бе съвсем различно.

— Голяма мръсотия — изграчи Пол. — Добре че има хора като мен, да изплакнат всичко — той се изсмя.

Бутилката шампанско също не влизаше в сценария, но бе нищо в сравнение със страхотната жизненост на Ани и с болезнената му нерешителност.

Преди да подпали къщата, трябваше да се увери, че Ани е мъртва — не че се притесняваше, че ще изгори жива. Причината бе друга — бе запалил празни листове хартия, върху които бе поставил заглавната страница. Истинският ръкопис бе скрит под леглото и все още се намираще там.

„Но ако Ани е още жива, навярно го е намерила и го чете.“

„Какво ще правиш сега?“

„Остани тук, където си в безопасност.“

Но някакъв по-смел вътрешен глас му нашепваше да следва първоначалния си план: да проникне в гостната, да счупи прозореца и да се измъкне от отвратителната къща, да се добере до шосето и да спре някоя минаваща кола. Преди би трябвало да чака с дни, но сега домът на Ани привличаше посетителите като магнит.

Събра цялата си смелост и натисна дръжката. Вратата бавно се отвори: там, в мрака, стоеше богинята Ани... бяла сянка в униформа на медицинска сестра.

Пол премигна, стисна очи и отново ги отвори. Бяха само сенки. Всъщност никога не бе виждал Ани в униформа, освен на снимките във вестниците. Бяха сенки, само сенки и неговото

(толкова ярко)

въображение...

Бавно изпълзя в коридора, погледна бегло към затворената врата на спалнята и продължи към гостната. Струваше му се, че Ани се крие някъде в сенките — зад кухненската врата, зад дивана. Държеше брадвата, готова да я стовари върху него. Дъските на пода изскърцаха... разбира се, Ани стоеше зад него.

Обърна се, сърцето му биеше лудо, кръвта пулсираше в слепоочията му — Ани действително стоеше там с вдигната брадва. Сетне тя се стопи между сенките.

Точно когато стигна до гостната, дочу бръмченето на автомобилен мотор, в прозорците проблеснаха фарове. Чу как колата спря в началото на алеята — явно бяха забелязали веригата. Някой отвори вратата и изпсува.

Пол запълзя още по-бързо, надникна през прозореца и видя, че към къщата приближава полицаи.

Той слепешком се добра до масичката с керамични фигури. Няколко паднаха на пода и се счупиха. Успя да хване една — това поне беше като по книга — ръцете му държаха пингвина, стъпил върху леден блок, където пишеше: „ТУК СВЪРШВА МОЯТ РАЗКАЗ“. Пол си помисли: „Благодаря ти, Господи.“

Той се подпря на дясната си ръка, а с другата здраво стисна пингвина. Мехурите му се спукаха, потече гной. Той замахна и хвърли статуетката към прозореца, както някога бе направил с пепелника, после изкрещя като луд:

— Тук съм! Моля ви, елате! Тук съм!

Развързката отново беше като в романите: бяха същите полицаи, които бяха разпитвали Ани — Давид и Голиат. Само че сега спортното сако на Давид беше разкопчано, той държеше пистолет. Оказа се, че истинското име на Давид е Уикс, а на Голиат — Макнайт. Бяха донесли заповед за обиск. Когато разбиха вратата и влязоха в къщата в отговор на безумните писъци, които се разнасяха от гостната, полицаите откриха човек, който приличаше на жив труп.

На другата сутрин Уикс сподели с жена си: „В гимназията четох роман — «Граф Монте Кристо» или «Затворниците от Зенда» — където героят беше прекарал четирийсет години в единична килия. Писателят, когото намерихме, приличаше на него.“

Уикс замълча за миг, като се питаше как да изрази смесеното си чувство на ужас, съжаление и отвращение и най-вече на учудване, че човек в подобно състояние е още жив. Установи, че не може да намери подходящи думи, затова добави: „Започна да плаче, когато ни видя. Не знам защо, но непрекъснато ме наричаше Давид.“

— Сигурно приличаш на някой негов познат — каза жена му.

— Сигурно.

Кожата на Пол беше посивяла, тялото му — измършавяло. Беше се сгушил до масичката, трепереше и с трескав поглед се взираше в тях.

— Кой... — понечи да каже Макнайт.

— Богинята — прекъсна го кльощавият човек на пода. — Пазете се от нея. Държеше ме заключен в спалнята. Любимият ѝ писател. Спалнята. Тя е там.

— Ани Уилкс? Къде е спалнята? — попита Уикс.

— Заключена е. Но има прозорец.

— Кой... — поде отново Макнайт.

— Господи, не виждаш ли, че това е човекът, когото търсим. Писателят. Не си спомням името му, но съм сигурен, че е той.

— Слава Богу — промълви изнемощелият мъж. — Слава Богу, че не помните името ми.

— Не търсим теб, приятел че.

— Няма значение. Но... внимавайте. Мисля, че е мъртва, но бъдете нащрек. Ако е още жива... опасна е като гърмяща змия. — С огромно усилие премести крака си пред фенерчето на Макнайт. — Ампутира го... С брадва.

Полицайте дълго не можаха да откъснат поглед от отрязания крак, сетне Макнайт прошепна:

— Боже мой!

Уикс извади пистолета си и двамата бавно се отправиха към затворената врата на спалнята.

— Пазете се от нея — изкрещя дрезгаво Пол. — Внимавайте!

Двамата отключиха вратата и влязоха вътре. Пол се прилепи към стената и затвори очи. Беше му студено, целият трепереше. Очакваше да чуе техния или нейния вик, да прозвучат изстрели. Стори му се, че времето е спряло.

Най-сетне дочу стъпки по коридора. Отвори очи — беше Уикс.

— Знаех, че е мъртва — прошепна Пол, — но все още не мога да...

— Стаята е цялата в кръв, навсякъде има овъглена хартия и счупени стъкла, но вътре няма никой — каза Уикс.

Пол го погледна и закрещя. Продължи да крещи, докато припадна.

IV БОГИНЯТА

— При теб ще дойде висока тъмнокоса непозната — каза циганката.

Мизъри внезапно разбра, че това съвсем не беше циганка и двете не бяха сами в палатката. Усети характерния парфюм на Гуендолин Частийн точно в мига, когато ръцете на лудата я стиснаха за гърлото.

— Всъщност тя вече е тук — изрече предрешената циганка.

Мизъри се опита да изкрещи, но дъхът и вече спираше.

Из „Рожбата на Мизъри“

— Винаги изглежда така, господарю Ян — сподели Езекия. — Независимо от какъв ъгъл я гледаш, винаги ти се струва, че тя те наблюдава. Не знам дали е вярно, но бурките казват, че дори когато се намираш зад богинята, тя сякаш се взира в теб.

— Но все пак тя е само каменен блок — прекъсна го Ян.

— Вярно е, господарю Ян — съгласи се Езекия. — Но богинята черпи силата си от камъка.

Из „Завръщането на Мизъри“

1

Тъмбър — у — ун Йърн — ъмъру — ун
Звуците проникваха дори в замъгленото му съзнание.

„Сега трябва да изплакна“ — каза тя; ето как завърши всичко.

Изминаха девет месеца от деня, когато Уикс и Макнайт изнесоха Пол Шелдън от дома на Ани Уилкс с импровизирана носилка. През тези месеци той посещаваше ежедневно болницата в Куинс и се връщаше в новия си апартамент в източната част на Манхатън. Наложиха се отново да счупят краката му, а левият бе още в гипс от коляното надолу. Лекарите му съобщиха, че ще накуцва до края на живота си, но ще може да ходи и че след време болката ще изчезне. Щеше да куца повече, ако стъпваше на собствения си крак, вместо на направената по поръчка протеза. На практика излизаше, че Ани му е направила услуга.

Пушеше прекалено много и изобщо не пишеше. Сънуваше кошмари.

Един майски следобед слезе от асанъора на деветия етаж. За пръв път мисълта му не бе заета с Ани, а с големия пакет, който стискаше несръчно под мишницата си. Той съдържаха две подвързани шпалти на „Завръщането на Мизъри“. Никак не бе чудно, че издателите бързаха да отпечатат книгата, като се имаше предвид рекламата, свързана с обстоятелствата, при които беше написана. „Хастинг Хауз“ бяха поръчали един милион екземпляра — безпрецедентно количество за първо издание.

Редакторът Чарли Мерил, с когото Пол бе обядвал днес, бе казал: — И това е само началото. Книгата ти ще бие всички световни рекорди, приятелю. Слава Богу, че съдържанието ѝ е така интересно, както историята, свързана с написването ѝ.

Пол не знаеше дали редакторът говори истината и всъщност вече не му пукаше. Искаше му се да забрави „Завръщането на Мизъри“ и да започне нова книга. Но изминаха дни, седмици, месеци и Пол започна да се пита дали отново ще може да пише.

Чарли го молеше да опише изпитанията си и твърдеше, че подобна книга ще се търси повече от „Завръщането на Мизъри“, дори повече от Якока. Пол полюбопитства колко би могъл да получи. Чарли приглади дългата си коса, запали цигара и каза, без да му мигне окото:

— Минимум десет милиона долара, после ще наддаваме.

След миг Пол разбра, че говори напълно сериозно.

Но все още не можеше да напише такава книга и вероятно никога нямаше да го стори. Работата му се състоеше в писане на романи. Навярно можеше да опише преживелиците си, но това бе равносилно да признае, че никога вече няма да сътвори нов роман.

„Навярно ще ти се стори смешно, но подобно описание отново ще се превърне в роман“ — понечи да каже той на Чарли, но в последния момент прехапа езика си. Най-смешното бе, че на Чарли не му пукаше.

„Ще започна да описвам случилото се, след това ще подправям истината тук-таме, отначало съвсем леко, после все повече. Не за да се изкарам по-симпатичен (въпреки че бих могъл) или да очерня Ани (би било невъзможно), а за да постигна по-голяма автентичност. Не искам да се превърна в литературен герой. Навярно писането прилича на мастурбация, но в никакъв случай не е самоизяждане.“

Днес апартаментът му се стори прекалено далече от асансьора. Пол бавно запристъпва по коридора, като се подпираше на двете патерици. Туп... Туп... Туп... Господи, колко мразеше този звук?

Изпитваше ужасни болки в краката и жадуваше за „Новрил“. Понякога му се искаше отново да е при Ани, за да получи таблетките. Лекарите го бяха отучили от наркотика и сега го заместваше с алкохол. Веднага щом се прибере, ще изпие двойно уиски. Сетне дълго ще се визира в празния екран на текстовия процесор — най-скъпата играчка на Пол Шелдън.

Туп... Туп... Туп...

Сега трябва да извади ключа от джоба си, без да изпусне плика с шпалтите или патериците. Подпря омразните патерици до стената и изпусна пакета. Пликът се отвори.

— По дяволите — изръмжа той и в този момент, за да стане още по-весело, патериците изтрополяха на пода.

Пол затвори очи и се олюля на изкривените си крака, като се питаше дали ще откачи, или ще се разплаче. Предпочиташе да полудее. Не му се искаше да плаче в коридора, но се страхуваше, че ще го направи. Случвало му се беше и преди. Краката го боляха непрекъснато, нуждаеше се от наркотика, а не от аспирина, който му даваха в поликлиниката. Искаше хубавия си наркотик, своя Ани

наркотик. Вечно беше смъртно уморен. Навярно щеше да се изправи на крака не с помощта на патериците, а на измислените си игри и истории. Те бяха истинският наркотик, но сякаш бяха безследно изчезнали. Навярно бе дошъл краят на играта.

Пол отвори вратата, със залитане влезе в апартамента и си помисли: „Ето какво става в действителността, когато писателят свърши книгата — никой не го е описал, защото е прекалено кошмарно. Ани трябваше да умре, когато натъпках в гърлото ѝ хартия, аз също трябваше да загина. В този момент приличахме на героите от сериалите на Ани — никакви отсенки, само черно и бяло, добри и лоши. Аз бях Джофри, а тя — Богинята Пчела на бурките. Чувал съм за различни развързки, но тази е абсурдна. Преди всичко бъди лошо момче, после...“

Изведнъж замръзна на мястото си. Апартаментът беше прекалено тъмен. Усети добре познатата миризма на мръсотия и пудра за лице.

Ани се появи иззад канапето като бял призрак, облечен в униформата на медицинска сестра. Държеше брадвата и крещеше: „Трябва да изплакна, Пол.“

Той извика и понечи да побегне с недъгавите си крака. Ани тромаво прескочи дивана — приличаше на огромна жаба. Колосаната ѝ униформа прошумоля. Първият удар на брадвата само го накара да се задъха — или поне така му се струваше, докато се строполи на килима, облян в собствената си кръв. Погледна тялото си и разбра, че го е разсекла наполовина.

— Изплаквам! — изкрещя Ани и отсече дясната му ръка.

— Изплаквам! — този път беше ред на лявата.

Пол запълзя към отворената врата, като се подпираше на отрязаните си китки. Невероятно, но шпалтите все още бяха там, шпалтите, които Чарли му бе дал на обяд, докато от високоговорителите се разнасяше тиха музика.

— *Ани, сега можеш да го прочетеш* — опита се да извика той, но още не изрекъл думата „Ани“, главата му отхвъркна и се изгъркаля до стената. Последното, което видя с премрежващите си очи, бе собственото му обезглавено тяло, над което с разкрасени крака стоеше Ани.

„Богинята“ — помисли си той и умря.

„Поли, можеш ли?“

Разбира се, че може. Според сценария на автора Ани все още беше жива, макар Пол да разбираше, че е само наужким.

Наистина беше обядвал с Чарли Мерил и бе разговарял с него. Когато влезе в апартамента разбра, че чистачката е спуснала завесите. Действително бе паднал с уплашен вик при появяването на Ани, но сега осъзна, че не беше Ани, а сиамската котка, с която се бе сдобил преди месец.

Ани беше мъртва, защото изобщо не бе богиня, а ненормална жена, която му беше причинила болка поради безумието си.

Беше успяла да извади хартията от устата и от гърлото си и да излезе през прозореца, докато Пол спял, упоен от лекарството. Когато Уикс и Макнайт я намерили, вече била мъртва, но не от задушаване. Всъщност умряла от счупване на черепа, получено при удара в ръба на камината. Падането бе предизвикано от спъване и фактически бе станала жертва на омразната пишеща машина.

Но този път сигурно бе намислила жестоко отмъщение — бяха я открили с трион в ръка пред преградата на прасето Мизъри.

Всичко това беше в миналото, Ани Уилкс лежеше в гроба, но, подобно на Мизъри Частийн, не можеше да намери покой. Непрекъснато се явяваше в сънищата му, ежедневно възкръсваше пред очите му.

Пол отиде до барчето, посегна към бутилката, но погледът му попадна на шпалтите и на патериците. Мислено се сбогува с бутилката и се върна към работата си.

„Изплагни“

След половин час седна пред празния екран, като си мислеше, че е мазохист. Бе взел аспирин, вместо да изпие чаша уиски, но нищо не се беше променило: щеше да остане пред текстовия процесор петнайсет минути или половин час и да се взира в проблясъците на екрана, сетне щеше да го изключи и да се напие.

Обаче...

Обаче бе видял нещо забавно, когато се връщаше от обяда с Чарли — хрумнала му беше идея, от която вероятно нямаше да излезе нищо. Забелязал бе някакво хлапе, което тикаше количка по улицата — на пръв поглед нищо особено. Само че в количката имаше клетка с доста едро, косматото животно, което му заприлича на котка. Вгледа се по-внимателно и забеляза на гърба му широка бяла ивица.

— Хей, малкият, да не би да е скунк?

— Да — отвърна хлапето и побърза да отmine. Не биваше да разговаря с непознати, особено като този, с огромни торбички под очите, който креташе с помощта на метални патерици. Момчето зави зад ъгъла и изчезна от погледа му.

Пол продължи пътя си. Искаше му се да вземе такси, но лекарите го бяха посъветвали да изминава пеш поне два километра дневно. За да отвлече вниманието си от болката в краката си, той се замисли откъде са се взели момчето и количката и как екзотичното животно е попаднало в ръцете на хлапето.

Дочу зад себе си някакъв звук, обърна се и видя, че Ани излиза от кухнята. Беше облечена в джинси и червена фланелена риза, в ръката си държеше трион.

Затвори очи, отвори ги, втренчи се в празния екран и внезапно се ядоса. Обърна се към текстовия процесор и бързо заудря по клавишите.

Хлапето дочу някакъв звук зад сградата и я заобиколи, въпреки че се страхуваше от плъховете. Беше много рано да се прибере вкъщи, защото бе избягало от училище по обяд.

До стената се бе сгушила голяма черна котка с необикновено пухкава опашка.

Спря да пише и усети, че сърцето му бие лудо.

„Поли, можеш ли?“

Не посмя да си отговори. Отново се приведе над машината, но сега удряше клавишите по-леко.

Не беше котка. Въпреки че беше прекарал целия си живот в Ню Йорк, Еди Дезмънд беше ходил в зоологическата градина и бе разглеждал книжки с картинки на животни. Знаеше какво е странното животно, но нямаше представа как е попаднало в изоставената сграда. Позна го по бялата ивица на гърба — беше скунк.

Еди тръгна към него, краката му затъваха в изпопадалата мазилка.

Можеше. Можеше!

Изпита чувство на благодарност и на страх, но продължи да работи. Процепът се разшири и Пол се взря в картината, която се разкриваше пред очите му, пръстите му набраха скорост. Не усещаше болките в краката, не съзнаваше, че плаче.

Ловел, Мейн, двацет и трети септември, 1984/Бангор, Мейн:
седми октомври, 1986: ТУК СВЪРШВА МОЯТ РАЗКАЗ.

Издание:

Стивън Кинг. Мизъри

Издателска къща „Ведрина“, София, 1992

ISBN 954–404–020-X

Превод от английски: Весела Прошкова, Весела Еленкова, 1992

Художник: Петър Добрев, 1992

Технически редактор: Георги Кожухаров, 1992

Коректор: Емилия Александрова, 1992

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.